

ਨਹੀ॥ ਆਗੇ ਕਦਨ ਕੇ ਫੇਰੇ ਕਯਤਨ॥ ਏਕ
 ਫੇਰੇ ਵੇਨੇ ਕੀਯੋ ਕੇ ਬੀਚੇ ਮੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਨੇ ਬਨੇ
 ਬੀਚੇ ਉਸ ਕੇ ਬੀਚੇ ਬੇਗ ਲਿਖਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਨਾ ਗੁੰ ਹੈ ਔ
 ਰ ਸੁਨਤ ਉਸ ਕੀ ਯੋਹ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਸੁਜਨ ਕੇ ਸਬ ਸਖਤੀ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਵੇਹੁ ਫੁਟ ਜਾਤ ਹੈ ਤਬ ਬਰਾ ਸਮਾ ਸੋਹ
 ਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕੀ ਵੇਨੇ ਚੋਰ ਕੇ ਪਠੇ ਏਕ ਜੀਤ ਕੇ ਸਦ ਸੋਹ
 ਤੇ ਹੈ ਅਰ ਲੋਕ ਉਸ ਕੇ ਨਿਉਲਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਔਰ ਮੇਨੇ
 ਭੀ ਸੁਨਾ ਬਾ ਕਿਵੇ ਹੋਰ ਗੀ ਕ ਕਲੇਜਾ ਖਾਤ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿ
 ਸ੍ਰੋਕੀਯਾ ਗਯਾ ਹੈ ਤੇ ਮਾਣਿ ਮਕੀਯਾ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਯੋ ਬਾ
 ਤ ਸੁਨਾ ਹੈ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤੇ ਬਰਾ ਸ
 ਮਾਸ ਮਾਣਿ ਮਹਾ ਪ੍ਰਤਿ ਇਸ ਫੇਰੇ ਕੇ ਹਫ਼ੇ ਹੋਤਾ ਮ
 ਨੇ ਕਹੀ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਕਿਉਰਿ ਯੋ ਕਰਮ ਰੋਗ ਕਾ ਜ
 ਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਚਕਿਤਸ ਕਰਤੇ ਦੇਖਾ ਕਿਜੇ ਬਰਾ
 ਸਕਟ ਜਾਵੈ ਤੇ ਕੁਛੁ ਸਾਰਾ ਮਹਿਨਾ ਕਠਿਨ ਨਹੀ ਪ੍ਰਤਿ
 ਉਸ ਮਾਸ ਕੇ ਜਹਾਤ ਕ ਬਨੇ ਵਹਾਤ ਕ ਵਢਾਈ ਸੇਕਾ
 ਵਨ ਚਾਤੀਏ ਉਸ ਮਾਸ ਕੇ ਕਦਨੇ ਕੀ ਵਢਾਈ ਯੋਹ ਹੈ
 ॥ ਨੁਸਖਾ॥ ਸਿਖ ਮਾਸੁ ਫੇਰੇ ਨੀਲਾ ਬੋਧਾ ਨੇ ਸਾਵਰ
 ਫਟਕ ਹੀ ਭੂਨੀ ਹੋਈ ਸੁਹਾਗਾ ਕਚਾ ਗੁਣਾ ਬੀਸ ਜੀ
 ਹਲਾਧੀ ਜਲੀ ਹੁਈ ਇਨ ਸਰੁ ਦਵਾਈ ਕੋ ਪੀਸ ਕਰ
 ਲਗਾਵੈ ਅਥਵਾ ਸਹਿਤ ਤੇ ਤੇਲੇ ਜੀਗਲ ਰ ਤੇਲੇ ਸਿ
 ਥਾ ਤੇ ਜਹਾ ਤੇਲੇ ਇਨ ਸਰੁ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਔਟਾਵੈ ਨਾਮ
 ਕਾ ਹੇ ਜਿਸ ਵਕਤ ਇਸ ਕੀ ਤਾਰ ਬਿਧਨੇ ਪਾਵੈ ਤਬ ਉਤ
 ਰਲੇ ਠੰਢਾ ਕਰ ਕੇ ਲਗਾਵੈ ਅਥਵਾ ਕਾਸ਼ੁ ਕੀ ਬਤੀ ਲ
 ਗਾਵੈ ਕਾਸ਼ੁ ਕੇ ਏਕ ਅੰਗੇਜੀ ਸੀ ਦਵਾਈ ਹੈ ਇਸ ਫੇਰੇ ਕੇ

43
 01

ਨ ਛੁਰੀਸੇ ਹਛੁ ਨਹੀ ਕਿਉਕਿ ਨਿਤਹੀ ਯੋਹ ਘਟਤ
 ਬਧਤ ਰਹਿਤਾਇ ਇਸਦਾਸਤੇ ਨਸਤਰਸੇ ਨਹੀ ਕਾਟਨਾ
 ਚਾਹੀਏ ਆਰਸਕੁਜਰਾਹ ਇਸਠੇ ਨੇਕੇ ਛੁਰੀਸੇ ਹੀ ਕਾਟ
 ਤੇਇਸਕਾਰਨਸੇਇਹਠੇ ਨੁਖਰਾਬਹੋਜਾਤਾਐ ਆਰਾ
 ਛੁਰੀਨਹੀਹੋਤਾਐ ਇਸੀਦਾਸਤੇ ਸਰੁਜਰਾਹੋਕੇ ਮਨਾਸ
 ਬਾਇਸਠੇ ਨੇਕੇ ਦਵਾਈ ਕੇਜੇਰਸੇਕਾਟਨਾਯੋਗਾਐ ਆ
 ਰਥਿਸਕੇ ਆਸਪਾਸਯੋਗਲੇਪਲਗਾਵੈ ਏਪਕੇਲਗਾ
 ਨੇਕੀਬਿਧਿ। ਤਿਵੀਖਤਾਈਜਹਰਮਹੁਰਾਖਤਾਈ
 ਮਹਿਦਕੇਬੀਜਗਲਨਾਰਗਲਾਬਕੇਫੁਲਵੇਬੁਲ
 ਅਖਵੈਨਇਨਸਰੁਕੇਬਰਾਬਰਲੇਕੇਹੀਮਕੇਮੇਪੀਸ
 ਕਰਲਗਾਵੈਪਤਿ ਇਸਰੋਗਦਾਏਕੀਫਸਦਅਵਸ
 ਅਕਰਕੇਖੋਲਸਿਚਾਹੀਏ ਅਤੇਬਮਨਹੀਕਰਾਵੈਮੁਸ
 ਲਮਨਕੇਯੋਹਰੋਗਾਏਤੋਬਕਰੀਕੇਮਾਸਕਸੇਰਦ
 ਆਰੋਰੋਟੀਖਿਲਾਵੈ ਆਰਹਿਦਕੇਯੋਹਰੋਇਤੋਜਰਾ
 ਹਕੇਚਾਹੀਏਅਪਨੀਮਤਮਕੇਅਨਸਾਰਪਬਮਕਰਾਵੈ
 ਛੋਇਯਾਕੀਤਰੀਕੇਸਾਬਰੋਟੀਵੇਵੈ। ਕੀਧੇਕੇਠੇਨੇਕ
 ਸਤਨਾ। ਏਕਠੇਨੁਕੀਧੇਪ੍ਰੋਤਾਐਜਾਨਨਾਚਾਹੀਏ
 ਕਿਯੋਹਗੁਨਾਸੁਰਕਾਸਤਨਾਐਉਸਕੇਗੁੀਚੀਰਗੁਲੇਅ
 ਬਦਾਤੇਜਾਬਲਗਾਵੈ ਆਰਠੇਨੁਗਲੇਇਸਠੇਨੇਕਾ
 ਨਿਸਨਨੀਚੇਲਿਖੀਤਸਵੀਧਮੇਵੇਖਕੇਸਮਸੁਲੇਆਰ
 ਵੇਤਸੀਹਇਸਠੇਨੇਕੇਇਲਾਜਕੇਅਤਿਐਲਿਖੀਐਆਰ
 ਰਜੇਯੋਠੇਨੁਆਖੀਫਟਜਾਵੈਤੋਵੇਹਮਲਗਮਲ
 ਗਾਵੈਜਿਸਮੇਸੁਰਗਾਐਰਨੀਲਬੋਥਾਐਜਬਦੇ
 ਹਘਾਵਛੋਤੀਹਛੁਰੋਜਾਇਐਰਬਤੀਜਾਨੇਕੇ

ਮਠਿਕਸਾਨਰਾਜਾਵੈ ਤੇ ਚੀਰਨਾ ਲੇਵਤੇ ਜਾ
 ਬਲਗਾਵੈ ਅੰਗੇ ਜੋ ਰਾਓ ਰਸੇ ਬਰਾਬਰ ਅਛਾ ਹੋ ਜਾ
 ਇ ਤੇ ਸੁਖਾਨੇ ਕੇਵਾਸਤੇ ਸੇ ਮਲਾਮਲ ਗਾਵੈ॥ ਨਸਖ
 ਮਰਾਮਕ ਪਹਿਲੇ ਸਿਕੇ ਕੀ ਗੋਲੀ ਕਾ ਕਸਤਾ ਕਰੇ ਸਿ
 ਕੇਵੀ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਸਾਮਾ ਕਰ ਕੇ ਸਿਕੇ ਦੀ ਸਾਮਾ ਏ ਮਾਸੇ ਲੈ
 ਕੇ ਸੁਫੇਵ ਕਾ ਸਕਾਠੀ ਏ ਮਾਸੇ ਸਿਧੂਰ ਏ ਮਾਸੇ ਗਾਲ
 ਸੁਫੇਵ ਰਾਮ
 ਏ ਮਾਸੇ ਇਨ
 ਸਕਰ ਗੁਮ
 ਵੈ ਪੀਲਾ ਮੇਮ
 ਲਾਇ ਕਰ
 ਤੇ ਫਿਰ ਇਸ
 ਇਸਤ ਸੀਰ
 ਕੇ ਬੀਚ ਫੇਰਾਏ ॥੨॥ ਬਾਂਹ ਕੇ ਫੇਰੇ ਕਾ ਅਤਨ॥
 ਇਕ ਫੇਰਾ ਬਾਹੁ ਹੋਤਾਏ ਇਸ ਕਾ ਨਿਸਾਨ ਅਗੇ ਕੀ
 ਤਸਵੀ ਰਾਮੇ ਸਮਝ ਲੈਨਾ ਅੰਗ ਦਿਲਾਜ ਇਸ ਕਾ ਇ
 ਸਤਰਾ ਕਰੇ ਜੈਸੇ ਕੀ ਕੰਧੇ ਕੇ ਫੇਰੇ ਕੀ ਦੁਵਾਈ ਵਰਨਾ
 ਕਰੀਏ ਅੰਗ ਕੀ ਪੇਸੇ ਘੁੰਟਨੇ ਤਕ ਸਾਤ ਫੇਰੇ ਹੋਤੇਏ
 ਕੇ ਫੇਰਾ ਕੇ ਹਲੀ ਪੁਰੇਤਾਏ ਉਸ ਮੇ ਸੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਲਤਾਏ ਉ
 ਸ ਪ੍ਰਮੇ ਮਲਾਮਲ ਗਾਨਾ ਵਜ ਬੈ ਮਲਾਮਕਾਏ
 ਤਿਓਨ ਕਾ ਤੇਲ ੧ ਪਦੁ ਸੁਫੇਵ ਮੇਮ ਤੇਲੇ ਨੀਲਾ ਬੇ
 ਬਾ ਰਾਮੇ ਸੇਨਾ ਅਖੀ ਰਾਮੇ ਮਸਤਕੀ ਹੀਮੀ ਏ ਮਾਸੇ
 ਹਰਿਸ ਬਰੇਜਾ ਏ ਮਾਸੇ ਮਾਜੂ ਦੇ ਤੇਲੇ ਫੇਰੇ ਜਾ ਸੁ
 ਰੇਸ ੧ ਤੇਲ ਨੇ ਸਾਵਰ ੫ ਮਾਸੇ ਮੁਰਦਾ ਸੀਗ ਪੰਜ

ਸੇ ਗੋਕਾਪੀ
 ਸਭ ਕੋ ਪੀ
 ਕਰ ਕੇ ਮਿਲ
 ਏ ਮਾਸੇ ਮਿ
 ਮੁਬਰਕਾ
 ਕਲਗਾਵੈ
 ਕੇਵੇ ਨੇ ਕੰਧੇ

੫੬
੦੫

ਮਾਸੇ ਸੇਲਖਰੀ ਤ ਮਾਸੇ ਬੁਰਲਾਲ ਤ ਮਾਸੇ ਸੁਰਗਾ ਦੇ
ਕੀਯਾ ਕੀਨਿਯਾ ਹੋਯਾ ਤ ਮਾਸੇ ਜੀਗਲ ੧ ਤੇਲ ਪੁਰੇ
ਤੋਲ ਗਮਕਰੇ ਫਿਰ ਉਸਮੇ ਮੇਮ ਰੁਲ ਦੇ ਜਬ ਮੇਮ

ਪਿਪਲਾਵੇ
ਭੁਵਵਾਵੇ
ਸਤੋਲਗ
ਦੇਵੇ ਜਬਮ
ਦਸੋ ਜਾਵੇ
ਕੁਕੇਰੇ ਲ

ਤਬੋਰਸ
ਕੋਪੀਸਕੁ
ਮਮੇਡਾਲ
ਲਗਮਕੇਸ
ਤਬਰੇਦਾ
ਗਵੇਯੋਰ

ਪੁਟਨੇ ਸੇਨੀਚੇ ਕੁਸਾ ਤੋਫੇ ਰੋਤੇ ਹੈ ਇਨ ਕੇ ਸਿਸਨ ਕੁ
ਤਸਵੀ ਰਕੇ ਉਪਸਮ ਸੁਲੈਨੇ ਇਸਤਸਵੀ ਰਕੇ ਦਹਿਨੇ
ਖਕੀਕੇ ਨੀਪੁਫੇ ਰੋਕਾਨਿਸਨ ਹੈ ਆਰੇ ਦੂਸਰੇ ਕੁਇਸੀ
ਤਸਵੀ ਰਕੀਬਾ ਪੁਫੇ ਰੋਕਾਨਿਸਨ ਸਮ ਸੁਲੈਨਾ।

ਆਗੇ ਉਂਗਲੀ ਕੇਫੇ ਰੋਕਯਤਨ ਏਕਫੇ
ਕੁਉਂਗਲੀ ਮੇਤੋਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਵਿਸਰੁਰੀ ਕੁੀਕਤੋ ਹੈ
ਮਹੁਰੀ ਕੁੀਨਾ ਮੇ ਬਹਤਸੇ ਮਾਨਖਇਸਕੇ ਬਿਸਾਰੁ
ਕਤੋ ਹੈ ਜੇ ਉਸਮੇ ਬੁਰਾਮਸੋਇ ਤੇਰੀ ਰਹਾਏ
ਰਜੇਰੀ ਰੇਨਾ ਤੇ ਤੇਜਾ ਬਲਗਾਵੇ ਤਬਮਾਸਕਟਜਾ
ਵੇਪੀਫੇ ਵੇਹਮਲਗਮਕੇਲਗਾਵੇ ਜਿਸਮਲਗਮਮੇਸੀਯੇ
ਕਾਕਸਤਾ ਹੈ ਸਿਕਾਰਸਮਾਹਕਰਕੇ ਜਿਸਵਿਰੁਪਾਈਦ
ਪੇਸੀਪਿਫੇ ਲਿਖਾਮਾਏ ਹੈ। ਹਬੇਲੀ ਕੇਫੇ ਰੋਕਯਤਨ
ਨਾ। ਏਕਫੇ ਕੁ ਹਬੇਲੀ ਮੇਤੋਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਕੁੀਰੀ
ਰੁਲਨਚਾਹੀਏ ਜੇਫੁਟਨੇ ਕੀਰਾਹਦੇਖੇਗੇ ਤੇ ਉਂਗ
ਲੀਯਾ ਜਾਤੀਰਾ ਹੈ ਹੀ ਜਉ ਉਂਗਲੀਯਾ ਸੀਪੀਨੀ

ਹੋਇ ਤੇ ਯੋਗਤਨ ਕਰੇ ਕੁੰਡੀਕੀ ਮੇਕਨੀ ਯਾਪਾਨੀ ਉਥਾ
 ਲਕੇ ਬਿਚਸੇ ਗਾਨੀ ਪਾਕਰ ਉਸੀ ਕੀ ਯਦੁ ਰੂਪੇ ਯੋਗੇ
 ਕੀ ਕਵਧ ਮਰਦਨ ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਦੁਆਤਸਾ ਸਬਾ ਮੇਲੇ॥
 ਔਰ ਕੀਏ ਉਗਲੀ ਤਕ ਚੋਵਹ ਠੇਕੇ ਹੋਤੇ॥ ਜਿਨ ਕੀ
 ਚਕਿਤਸਾ ਬਹੁਤ ਕਨਾਈ ਸਹੀਤੀ॥ ਇਨ ਚੋਵਹ ਠੇਕੇ ਸਾ
 ਕਾ ਦੁਵਾਈ ਕਰਨੀ ਬਹੁਤ ਜਡਨ ਸੇਹਦੀ॥ ਜਤਨ ਸਾਧ
 ਦਵਾਈ॥ ਔਰ ਹਕੀ ਕਤਮੇ ਮੇਸੇ ਬਹੁਤ ਸੇਠੇ ਕੇ ਹੋਤੇ॥ ਨ
 ਜੀ ਸੀ ਘੁੰਗੀ ਯਦੁ ਜਾਵੇ॥ ਨ ਕਛੁ ਜਤਨ ਹੀ ਨਹੀ ਕਰਨ ਲਾ
 ਗਾ ਇਨਾ ਦੀ ਪਛਾਨ ਕਰਨੀ ਕੁਮਸਕਲਾਈ ਸਵਰ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਾਹੀਏ॥ ਅਗੇ ਪੀਠ ਕੇ ਠੇਕੇ ਕਾਇਲਾਜਾ
 ਔਰ ਏਕ ਠੇਕਾ ਪੀਠ ਮੇਂ ਹੋਤਾ॥ ਉਸ ਕੇ ਅਦੀਠ ਕਹਿਤੇ॥ ਅ
 ਦਿਸਟ ਕੀ ਕਹੇ॥ ਉਸ ਕੇ ਅਸਪਾਸ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਛੁਨ ਸੀ
 ਹੋਤੀ॥ ਔਰ ਏਹ ਠੇਕਾ ਪੀਠ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤਾ॥ ਏਹ ਕੇ ਕਰੇ ਕੇ ਸ
 ਵਸੇ ਹੋਤਾ॥ ਔਰ ਲਿਬਾਵ ਚੋਰਾਵ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ॥ ਅ
 ਓਰ ਉਸ ਠੇਕੇ ਪਕਜਾਨੇ ਸੇ ਪੀਠ ਏਕ ਛਿਦਰ ਹੋਤਾ॥
 ਉਸ ਛਿਦਰ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਨਿਕਲਤਾ॥ ਅਥਵਾ ਪਕੀ ਪਾਵ ਪਾਕ
 ਨਿਕਲਤੀ॥ ਛਿਦਰ ਨਹੀ ਨਿਕਲਤਾ॥ ਇਸ ਠੇਕੇ ਕ

ਨਿਸਨ ਇਸ
 ਏ ਇਸ ਤਸ
 ਮੇਠੇ ਨਾਏ
 ਠਕੇ ਬਾਸੇ ਪ
 ਪਿਠ ਦੇ ਪਾਸੇ
 ਕੇ ਅਦੀਠ ਠੇ
 ਸੇ ਹੋਠੇ ਨਾ ਬਹੁਤ ਅਸਾਧਮੇਂ ਇਸ ਠੇਕੇ ਕੀ ਚਕਿਤ

ਤਸੀਰ ਮੇਂ ਲਿਖ
 ਵੀਰ ਕੀ ਪੀਠ
 ਰਯੇ ਹੋਠੇ ਨਾ ਪੀ
 ਹੋਤਾ॥ ਯਾਨੇ
 ਪੁੱਛੇ॥ ਇਸੀ
 ਨਾਭੀ ਕਹਿਤੇ॥

ਚਕਿਤਸਾ ਨਾਮ ਚਵਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ
 ਕਿਉਂਸਕੀ ਚਾਰ ਠਕ ਕਰਕੇ ਚੀਰ ਨਾ ਵੇਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿ
 ਸਕੇ ਮਧਮੀ ਚੀਰ ਕਹਿਤੇ ਚਾਰ ਠਕ ਚੀਰਾ ਵੇਤੁਲੇ ਉ
 ਸਪਰਸਾਰੁ ਉਣ ਨੀਮ ਕੇ ਪਤੇ ਠਟਕਤੀ ਸਹਿਤੁ
 ਧਤੇਰੈ ਕਿਮਲ ਆਵੀਸੇ ਸੁਧਰੈ ਪ੍ਰਤਿਧਿਨਾਨ ਭੀਰਖੇ
 ਕਿਉਂਸਕੀ ਸੁਚਨ ਬਾਈ ਚਰਕੇਨਾ ਅਜਾਵੈ ਐਰੇ ਵੇਦ
 ਸਿਜੋਗੇ ਬਾਈ ਤਰਫਸੇ ਸੁਜਨੇ ਆਵੈ ਤੇ ਵਹਿਨੇ ਆਖਕੀ
 ਬਾਸਲੀਕ ਨਾਨਕੀ ਠਸਦ ਖੇਲੇ ਪੰਦ੍ਰਹ ਤੇਲੇ ਰੁਧਨਿਕ
 ਲਵੇਵੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਤਨਾ ਰੁਧਨਾ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਚਰਦਿਨ
 ਕੇ ਪੀਛੇ ਬਾਏ ਗਬਕੀ ਗੁੰਬਾਸਲੀਕ ਨਾਨਕੀ ਠਸਦ ਖੇ
 ਲੇ ਐਰੇ ਠੇਕੇ ਪੁਛੇਗਮਲਗਮਲਗਾਵੈ। ਮਲਗਮਕ
 ਨੁਸਖਾ ਚੈਕ ਚੁਨ ਸਜੀ ਨੀਲਾਬੇਕਾ ਸਾਬਨ ਹਾਈ
 ਸੁਹਾਗਾ ਅਕਦਾ ਦੁਧ ਯੋਗ ਸਰੁਦਵਾਈ ਇਕ ਇਕ
 ਤੇਲਾ ਚੈਕ ਪੀਬਾਰਹ ਤੇਲੇ ਪਿਥਮਪਿਉਕੋਗਮਕ
 ਰਕੇ ਸਾਬਨ ਮਿਲਾਵੈ ਫਿਰ ਸਰੁਦਵਾਈ ਯਨਿਸਾਹੀ
 ਨਿਸਾਹੀ ਪੀਸਕ ਮਿਲਾਵੈ ਜਿਸਦ ਕਤਖਬ ਮਿਲਜਾਵੈ
 ਸਜੀਹੈ ਤਬ ਠੇਕ ਕਰਕੇ ਲਗਾਵੈ ਐਰੇ ਜੋ ਆਵਤੁਰ
 ਆਨੇ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸੁਜਨੇ ਹੋਇ ਆਵੈ ਐਰੇ ਸੁਜਨਕੇ
 ਪੀਛੇ ਪੇਚਸੇ ਹੋਜਾਵੈ ਤੇ ਉਸਕੀ ਚਕਿਤਸਾ ਕਰਨੀ
 ਠੇਕ ਦੇਵੈ ਅਕਰਚਨੀ ਠੇਕ ਤੇ ਸੋਹਵਦਵਾਈ ਪਿਲਾਵੈ
 ॥ ਨੁਸਖਾ ॥ ਖਤਮੀਕੇ ਬੀਜ ਕਤਮੀਕਾਰੇਸ ਠੇਕਮ
 ਸੇਇਨ ਵੇਨੇਕੋ ਰਾਤੀ ਪਾਨੀਮਿਥਿਗੋਵੈ ਫਿਰ ਸਵੇਰੇ
 ਹੀਛਾਨਕੁ ਰਖੇ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਨਿਯਾਜ ਬੋਜਕੇ ਬੀਜ
 ਆਸੇ ਠਕ ਕੇਉਪਰਸੇ ਉਸੇ ਪਿਲਾਵੇ ਐਰੇ ਜੇਇਨ

ਚਾਰੇ ਫੇਰੇ ਮੇ ਸੇ ਜੈ ਮਨੀ ਓਰ ਕੋ ਫੇਰੇ ਹੋਵੈ ਤੁਹੀ ਇਸੀ
 ਪਕਾਰ ਸੇ ਚਕਿਤਸਾ ਕਰੈ ਜੈਸਾ ਕਿ ਅਬੀ ਬਰਨਨ ਕੀ
 ਯਾਹੋ ਐਸੇ ਫੇਰੇ ਬਾਈ ਓਰ ਹੋਵੈ ਤੁਹੀ ਸਕੇ ਅਨੁਸਾਰ
 ਚਕਿਤਸਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਐਸੇ ਹੋਤੀ ਨ ਫੇਰੇ ਕੁਛ ਬ
 ਹੁਤ ਹੁਸਨ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਚਾਹੀਏ ਤੁਸੀ ਚਕਿਤਸਾ ਕਰੈ
 ॥ ਆਗੇ ਪਸਲੀ ਕੋ ਫੇਰੇ ਕਯਤਨਾ ਏਕ ਫੇਰੇ ਪ

ਸਲੀ ਉਪਰੋਤਾ
 ਨਨੀ ਚਕਿਤਸਾ
 ਕਿਉ ਕਿਯੋਗੁ
 ਕਾਨ ਐਰ ਬਾਈ
 ਲੀਕ ਫੇਰੇ ਪੇਟ

ਇਸਕਾ ਨਿਸਾ
 ਵੀਰੇ ਮੇਸਮਰ
 ਸਾਨ ਨਾਸਰ
 ਓਰ ਕੀ ਪਸ
 ਮੇਉਤਰ ਜਾਤ

ਹੈ ਉਸ ਮੇਸੇ ਅਹਾਰ ਗੁੰ ਨਿਕਲਤਾ ਯੇਹ ਫੇਰੇ ਬਹੁਤ ਮਾਸ
 ਕਲਸੇ ਹਛੇ ਹੋਤਾ ਫਰਨਾ ਹਛੇ ਨਹੀ ਗੁੰ ਹੋਤਾ ਕਿਉ ਕਿਜਿ
 ਸਨਾਹੀ ਮੇਜਾਇ ਕੇ ਰਜਾ ਖਾਧੀ ਹੁਈ ਨੇ ਠਹਰਨਾ ਉਸਨਾ
 ਹੀ ਮੇਸਰਾ ਕੋ ਜਾਵੈ ਗਜਾ ਖਾਧੀ ਹੁਈ ਨਸਰ ਕੀ ਤਰਾ
 ਹੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੈ ਤੇ ਕਿਸਤਰਾ ਹਛੇ ਹੋਵੈ ਗਾਇਸਦ
 ਸਤੇ ਹਛੇ ਮਸਕਲ ਹੋਵੈ ॥ ਕੋਖ ਕੋ ਫੇਰੇ ਕਯਤਨਾ

ਪੇਟ ਕੋ ਫੇਰੇ ਕਯਤਨਾ ਏਕ ਫੇਰੇ ਕੋਖ ਪੁਰੋਤਾ
 ਉਸਕੀ ਚਕਿਤਸਾ ਉਸੀ ਤਰਾ ਸੇ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸਤਰ
 ਹਉ ਪਰ ਵਰਨਨ ਕਰਾਏ ॥ ਇਨ ਦੋਨੋ ਫੇਰੇ ਓਰ ਕਾ ਨਿਸਾ
 ਨਾਇਸੀ ਤਸ ਵੀਰੇ ਮੇਸਮਰ ਲੈਨਾ ਏਕ ਫੇਰੇ ਕਯਤਨਾ ਪਸਲੀ ਮੇ
 ਨਿਸਾਨਾ ਏਕ ਫੇਰੇ ਕੋਖ ਮੇ ਨਿਸਾਨ ਲਿਖਾ ॥ ਆਗੇ ਨ
 ਭੀ ਕੋ ਫੇਰੇ ਕਯਤਨਾ ॥ ਉਸੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਏਕ ਫੇਰੇ
 ਨਾਹੀ ਮੇ ਹੋਤਾ ॥ ਇਸਕਾ ਨਿਸਾਨ ਆਗੇ ਕੀਤਸ ਵੀਰੇ ਮੇ ਲਿਖਾ

ਪੈਐਰ ਚਕਿਤਸਾ ਇਸਕੀ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਕਰਨੀ ਪਹਿਲੇ
ਉਨਪਤਿਓਕੇ ਉਥਾਲ ਕੇ ਭੁਨ੍ਹਾਸ ਕਰਨੀ ਜੋ ਉਪ੍ਰਾਤਿ ਕੋਸ
ਤੇ ਪਤਾਲਾ ਮਾਕੇ ਫੇਰੇ ਕੇ ਇਲਾਜ ਮੇਲਿਖਾ ਆਏ ਹੈ ਜੋ ਇ
ਲਾਜ ਕਰਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਹੋ ਕੇ ਨਾਗੁੀ ਅਸਾਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਅ

ਸਪਾਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ
ਫੇਰੇ ਹੈ ਅੰਗ ਨਿ
ਦਿਪਾਜ ਕੇ ਪ
ਨ ਇਨ ਸਭ ਕੇ
ਮਕਰੇ ਲਗਾਏ
ਠੀਕ ਠੀਕ ਪਕ

ਨਜਵੀਕ ਜੋ
ਮਕ ਪਤੇ ਸੁਫੇ
ਤੋਰ ਖਾਰੀ ਨੇ
ਪੀਸ ਕਰ ਗ
ਐਰ ਜੋਰ
ਜਾਏ ਤੇਰੀ

ਦੇਹੁ ਲੇ ਐਰ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਫੁਟ ਜਾਏ ਅਵਸਰ ਹੀ ਚਾਹੀ
ਏ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨ ਨਿਸਤਰ ਦੀਏ ਇਸਕਾ ਮੁਵਾਦ ਨਿਕ
ਲਤਾ ਨਹੀ ਕਿਤੁ ਗੁਦਾ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਹੋ ਕਰਨਿ ਕਲਤਾ ਹੈ ਜ
ਰਾਹ ਕੇ ਮੇਲੀ ਸੋਚ ਰਖਨੀ ਚਾਹੀਏ ਨਿਸਤਰ ਮਾਰਨੇ ਵਕ
ਤ ਖਿਮਾਲ ਰਖੇ ਜੋ ਅੰਦਲੀ ਨਾ ਪਟਕੀ ਕਾਰੀ ਕਪਠੇ ਜੋ
ਤੋਰੇ ਯਾ ਕਿਸੀ ਐਰ ਬਿਲੀ ਚਰਬੀ ਕਿ ਪਠੇ ਕੋਨਾ ਲਗਾਜ
ਇ ਉਪਰ ਕਾਜੇ ਚਮਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਚਮਕੇ ਕੀ ਜਾਤ ਪੁਸਤਕੇ
ਚਮਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਫੇਰ ਪਹਿਲੇ ਦਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਚੌਥੇ ਪ
ੜਦੇ ਮਥੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਾਤ ਦੇ ਪੜਦੇ ਮੈ ਹੋਵੇ ਗਾ ਉਸ ਫੇਰੇ
ਕਾ ਮਾਲ ਜਾ ਕਰਨ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤਰਫ
ਕੋਰੁਖ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵੇਹੁ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਧਿਆਨ ਕਰ
ਕੇ ਮਾਲ ਜਾ ਕੇ ਇਸ ਦਸਤੇ ਨਸਤਰ ਸੇ ਚਾਹ ਖਾ ਪਕਰ
ਕੇ ਸੋਹ ਮਲ ਹਮ ਲਗਾਏ ਜਿਸ ਕੇ ਮਧਾਨੀ ਚੀਰਾ ਕਾ ਹੈ
ਪੈ ਮਲ ਹਮ ਕਾਲੇ ਤਿਲੇ ਕਾ ਤੇਲ ਅਧਸੇ ਹਸੁਫੇ

ਦਮੋਮਰ ਤੋਲੇ ਮਰਦ ਸਿਰਾ ਏ ਤੋਲੇ ਸੁਫੇਰ ਕਥਾ ੧ ਤੋਲਾ
 ਕਪੂਰ ਏ ਮਸੇ ਨੀਲਾ ਬੋਝਾ ੪ ਰਤੀ ਅਰਿੰਦ੍ਰ ਕੇ ਪਤੇ ਕਾ ਰਸਮ
 ਤੋਲੇ ਪਹਿਲੇ ਤੋਲ ਕਾ ਮਕਰੇ ਫੇਰ ਮੋਮ ਰੁਲਾ ਕਰਾ ਪਿਪਾ
 ਲਾਵੈ ਫਿਰ ਇਨਸਰੁ ਦੁਵਾਈ ਕੋ ਜੁਵਾ ਜਵਾ ਪੀਸ ਕੇ ਤੁ
 ਛਾਵੈ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਜਲਾਵੈ ਮਿਲਾਵੈ ਗਲਵੇ ਕਕ
 ਰੀ ਸੇ ਰਾਸ ਨੀ ਕਰੇ ਫਿਰ ਠੰਢਾ ਕਰ ਕੇ ਕਾਮੇ ਲਾਵੈ ਜਬ
 ਠੰਡੇ ਮੇ ਸੇ ਗਾਹ ਰੀ ਪੀਵ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਯੋਹ ਵਾਈ ਕਰੇ ਪੀਸ
 ਕੇ ਵੇਵੈ। ਨੁਸਖਾ। ਪਿਤ੍ਰ ਪਾਪ ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਪਤੇ ਸੁਫੇਰ ਚੰਨ ਰਕਤ
 ਚੰਦਨ ਗਾਜਦ ਮਲ ਨੀ ਛਿਲੀ ਹੋਈ ਖਤਾ ਕਿ ਫੁਲ ਬ
 ਨਾ ਸੇ ਕੇ ਫੁਲ ਯੋਹ ਸਰੁ ਫੇਰ ਮਾਸ ਲੈ ਔਰ ਇਨਸਰੁ ਕੇ
 ਰਾਤੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜਲ ਮੈ ਭਿਗੋ ਵੇਵੈ ਫਿਰ ਸਵੇਰ ਹੀ ਮਲਕ
 ਰਛਾਨ ਲਾਵੈ ਔਰ ਉਸ ਪਰ ਹੋਹੁ ਕਾ ਜਤ ਬੀਜ ਲੇ ਚਨ ਜਹ
 ਰ ਮਹੁ ਰਾਖਤਾਈ ਦੁਬਲਾ ਅਕਵੈਨ ਯੋਹ ਸਰੁ ਏ ਕੇ ਏ ਕਾ
 ਸਾ ਲੈ ਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ ਉਸ ਪਾਨੀ ਮੇ ਮਿਲਾ ਕਰ ਪਿਲਾਵੈ
 ਔਰ ਠੰਡੇ ਕੇ ਅਸਪਾਸ ਲੇ ਪਕਰੇ। ਨੁਸਖਾ। ਪਿਤ੍ਰ ਪਾਪ
 ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਪਤੇ ਚੁਗਾਇ ਤੇ ਕੇ ਪਤੇ ਪਿਤ੍ਰ ਪਾਪ ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਬੀਜ ਯੋਹ ਸਰੁ
 ਏ ਕ ਏ ਕ ਤੋਲਾ ਨਿਰਬਸੀ ਏ ਮਸੇ ਰਕਤ ਚੰਦਨ ੧ ਤੋਲਾ
 ਫਿੰਦ ਚੰਦਨ ੧ ਤੋਲਾ ਮਿਸੀ ੧ ਤੋਲਾ ਨੀ ਮਕੇ ਫੁਲ ਤੋਲਾ ਬ
 ਕਾਇਨ ਕੀ ਫੁਲ ੧ ਤੋਲਾ ਇਨਸਰੁ ਦਸਤੀ ਕੇ ਜਲਾ ਸੇ ਪੀਸ
 ਕਰ ਗਾਮ ਕਰੇ ਲੇ ਪਲਗਾਵੈ ਔਰ ਜਿਤ ਨੇ ਠੰਡੇ ਪੀਠ ਕੀ
 ਓਹ ਹੋਤੇ ਉਨਸਰੁ ਕੀ ਚਕਿਤਸਾ ਕਰ ਨੀ ਬਹੁਤ ਕਠਨ
 ਉਨਸਰੁ ਤਰਾਂ ਕੇ ਠੰਡੇ ਪਲੇ ਪਲਗਾਵਨ ਬਹੁਤ ਹੁ
 ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਨਸਰੁ ਕਾ ਗਲ ਚਕਿਤਸਾ ਕਲਪਵਰ
 ਮ ਮੇ ਬਿਸਾ ਰਸੇਤੀ ਲਿਖਾਏ। ਚੁਤ੍ਰ ਕੇ ਠੰਡੇ ਕਾਸ

੬੧
 ੫

੨

ਤਨਾ। ਏਕਠੇਨ੍ਹਾ ਚੁਤਰ੍ਹੇ ਕੇ ਉਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਸੋ
 ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ ਯਾ ਖਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ ਉਨਠੇ ਨ੍ਹਿਓ ਕੀ ਚਕਿਤ ਸਭੀ
 ਇਨਹੀ ਮਲ ਹੋਸੇ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਭਰ
 ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜੇ ਉਨ ਮਲ ਮੇਂ ਮੇਲ ਗਾਨੇ ਸੇ ਅ
 ਰਾਮ ਨਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਯੇਹ ਮਲ ਮਲ ਗਾਵੇ ਨਾ ਸਖਾ ਕਾਲੇ
 ਤਿਲੋਕ ਤੇਲ ਪਿਛੋਂ ਤੇਲੇ ਵਿਲਾਇ ਰੀ ਸਾਬਨ ਤੇ ਤੇਲੇ
 ਕਾ ਸਕਾਰੀ ਸਫੇਦ ਰੇ ਤੇਲੇ ਗੁਜਰਾਤੀ ਸਫੇਦ ਰੇ ਤੇ ਤੇਲੇ ਪ
 ਹਿਲੇ ਤੇਲ ਨ੍ਹੇ ਗਮ ਕਰ ਕੇ ਉਸੇ ਸੇ ਸਾਬਨ ਪਾਵੇ ਜਬ ਸਾਬ
 ਨ ਪਿਘਲ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸਭੀ ਦੁਹਈਯਾ ਪਿਘਲਾਇ ਕੇ
 ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਚਾਸਨੀ ਕਰੇ ਮਲ ਹਮ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਤਬ ਠੀਕ
 ਕਰ ਕੇ ਲਗਾਵੇ। ਅਬਦੁ ਪਹਿਲੇ ਸਫੇਦ ਰਾਲ ਰੇ ਤੇ
 ਲੇਬੁਤ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ ਛਾਨ ਕਰ ਤੇਲੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ
 ਔਰ ਨਦੀ ਕੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਧੋਇ ਲੇਵੇ ਜਬ ਖੂਬ ਸਫੇਦ ਹੋਵੇ ਕ
 ਥਾ ਮੇਂ ਸੁਫੇਦ ਨੀਲ ਬੋਥਾ ਰਾਸੇ ਰਸਕ ਪੁਰ ਤਾਸੇ
 ਪੀਸ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਲਗਾਯਾ ਕਰੇ ਏਸ ਦੁਰਕੀ ਦਯਾ
 ਸੇ ਆਰਾਮ ਹੋਵੇ ਜਰਾ ਜੀ ਕੇ ਭੁਇ ਹਬਾਤ ਕਰਨੀ ਜਰੂ
 ਰੀ ਚਾਹੀਏ ਜੇ ਪੁਰਨ ਬੁਝਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਆਰਾਧਨਾ
 ਕਰਤਾਰੈ ਜੇ ਹਰਿ ਇਕ ਜਗਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾਰੈ॥
 ਚੁਤਰ੍ਹੇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਕੇ ਠੋਕੇ ਕਯਤਨਾ। ਏਕਠੇਨ੍ਹਾ ਚੁ
 ਤਰ੍ਹੇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਲੇਕ ਉਸ ਕੇ ਭੀ ਨਵਾ
 ਸੀਰ ਹੀ ਕਹਿ ਤੇਹੈ ਪ੍ਰਤਿਯੋਗ ਠੋਕਾ ਨਵਾ ਸੀਰ ਕੇ ਭੇਦ
 ਮੇਂ ਨਹੀ ਹੈ ਲੇਕ ਨਿਯਮ ਅਸਥਾਨ ਨਾ ਸੁਰਕਾਓ ਪ੍ਰਤਿ
 ਸਕੀ ਸੁਰਤ ਯੇਹੋ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਗਠ ਲੈ ਸਹਿਤੀ ਹੈ
 ਔਰ ਆਪਸੇ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਕਾ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ

ਤਾਂ ਅਤੇ ਹਿਸਨੇ ਲਗਾਤੀ ਹੈ॥ ਉਸ ਕਰਕਿ ਤਸ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਕਰੇ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਵੇ ਮਧਾਣੀ
 ਚੀਰ ਦੇਵੇ ਚਾਰ ਫਰਕ ਉਸ ਕੇ ਕਰ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂ ਉਸ ਕੇ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਬਿਨਾ ਚੀਰ ਦੇ ਨੇ ਕੇਵੇ ਹੁੰਦਾ
 ਨਾਨੀ ਨਿਕਲਤ ਇਸ ਦਾ ਸਰੋ ਚਾਰ ਖਾਪ ਕਰੇ ਉਸ ਮੇ
 ਛੁਡਾਉ ਨਿਕਲੇ ਫਿਰ ਯੇਹ ਮਲਾਮਲ ਗਾਵੇ॥ ਨਾ
 ਖਾਮਲਾਮਕਾ॥ ਪਹਿਲੇ ਕਾਲੇ ਤਿਲੇ ਕਤੇਲਾ ਪਰੇ
 ਏ ਕਾਮ ਕਰੇ ਉਸ ਮੇ ਏ ਮਾਸੇ ਮੇ ਮੁਲੇ ਮੇ ਮਰਾਜਾ ਦੇ ਤੇ
 ਸਿਫ ਹੋਰ ਮੁਰਦਾ ਸਿਰ ਨੀਲਾ ਬੋਕ ਇਹ ਭੀ ਦਸਤ
 ਏਕ ਏਕ ਤੇਲਾ ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਪੀਸ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਵੇ ਆ
 ਚ ਮਠੀ ਮਠੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਦੁਕਤ ਚਾਸ ਨੀ ਨੀ ਕੋਰ ਜਾਵੇ
 ਤਬ ਮਗਨੀ ਸੇ ਉਤਰੇ ਏ ਛੁਕਰ ਕੇ ਟੇਕੇ ਲਗਾਵੇ ਸੀਖ
 ਹੀ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇ॥ ਜਾਖ ਕੇ ਟੇਕੇ ਕਾ ਯਤਨ॥ ਏਕ ਟੇ
 ਕਾ ਜੀਖਾ ਮੇ ਹੋਤਾ ਉਸ ਕੇ ਚੀਰ ਹੀ ਕਹਿ ਤੇ ਪਹਿ
 ਲੇ ਇਸ ਕੀ ਫੀਟੇ ਕਾ ਚਾਨਣੀ ਜੋ ਸੀ ਹੋਤੀ ਦੇਹ ਮੇ
 ਸੀ ਹੋਵੇ ਕਿਸਤ ਮਹੀਨੇ ਸੇ ਪੀਛੇ ਪਗਟੇ ਹੋਤੀ॥ ਐ
 ਰ ਇਸ ਟੇਕੇ ਮੇ ਬਰਾਤੁਰ ਚੀਰ ਨਿਸਾਨੀ ਇਸ ਟੇਕੇ ਕੀ
 ਅਗੋਲੀ ਤਸਵੀਰ ਮੇ ਸਮਝ ਲੈਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਮੋਟੇ ਪਟ
 ਤੇਲ ਕਤੇਰੇ ਕੋ ਚਿਉ ਉਪ ਮੋਟੇ ਪਟ ਕਾਨਾ ਮਜੀਖਾ
 ਹਿਤੋ ਮੇਰ ਚ ਕਿਤਾ ਉਸ ਕੀ ਯੋਗੇ ਉਸ ਕੇ ਠੀਕ ਕੀ
 ਕ ਚੀਰਾ ਚੁਲੇ ਉਸ ਕਾ ਮਵਾਦ ਪਕ ਲੋਹੇ ਟੇਕੇ ਕਾਨੀ
 ਕਾਲ ਚੁਲੇ ਸਭੀ ਪੀਛੇ ਉਸ ਕਾ ਮਾਸ ਜੋ ਬਰਾਤੁਰ
 ਹੋਇ ਉਸ ਕੇ ਕਾਟ ਚੁਲੇ ਇਤਨਾ ਕਾਟੇ ਕਿ ਚਾਰ ਚਾਰ
 ਲਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਤਾਮਟੇ ਆਹੋ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਨੀ ਮੇ

੬੩

੫

੬

ਕੇ ਪਤਰ ਸੁਫੇਦ ਬਰਾਫ਼ ਕਰੀ ਇਨ ਸਰ੍ਹੋਂ ਸਤਿ
ਨਤਕ ਬਧਨ ਚਾਹੀਏ ਪੀਛੇ ਯੇਹ ਮਲਹਮ ਲਗਾਈ
ਚਾਹੀਏ। ਮਲਹਮ ਕੀ ਬਿਧਿ। ਚਲਾ ੧ ਤਲਾਨੀ
ਲਾਬੋਬ ੧ ਰਤੀ ਇਨਦੇ ਨੇਵ ਸਤ੍ਹੇ ਕਪੀਸਨ ਬਾਹੀਕ
ਬਹੁਤੀ ੬ ਤੇਲੇ ੫ ੩ ਲੋਕਰਾਇ ਹੁਵਸਤਰ ਲਾਵੈ
ਗਮਾਸਾ ਕੁਨ ਪਾਇਕਰ ਰਖੇ ਫਿਰ ਇਸ ਮਲਹਮ ਤੇ ਨ
ਦੀ ਕੇ ਪਾਸੀਸੇ ਯਾ ਬਰਖਾ ਕਾ ਪਾਸੀ ਪਾਇਕਰ ਯੇਵੈ ਯੇਹੋ
ਨੇਨੀ ਮਿਲੈ ਤੇ ਬਰਫ਼ ਕੇ ਪਾਸੀਸੇ ਯੇਵੈ ਖੁਬ ਫਿਰ ਲਗਾ
ਵੈ ਇਕ ਟੋਕੂ ਜੀਘ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੇਹੁ ਭੀ ਇਸੀ ਮਲ
ਹਮੇਸੇ ਹਛਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੀਛੇ ਲਿਖੇ ਫੋਕੂ ਕੀ ਤਸਵੀਰ ਯੇ

ਹੈ ਇਸਤ
ਘਕੇ ਉਪ੍ਰੋ
ਇਜਾਘਮੋਟੇ
ਲਕਤੋਂ
ਤੋ ਉਪਰ ਜੈ
ਦੇ ਸਰ੍ਹਸੇ
ਕੋਟੇ ਰੁਕ ਜੈ

ਸਵੀਰ ਕੇ ਜਾ
ਰੁਕ ਨਿਸਾਨ
ਪਟਕੋ ਕਹਿਤੇ
ਠਾਹੋਤਿ ਜਾ
ਮੋਟੀ ਜੀਘਾ
ਆਹੋ ਘੁਟਨ
ਤਨ ਜਿਸੇ ਹੋ

ਰੁਕ ਹੋਏ ਕੋਟੇ ਨੂੰ ਘੁਟਨੇ ਨਾ ਮਹੋਤ੍ਰੇ ਕੇ ਜੋ ਉਪਰੋ
ਤਾ ਹੈ ਉਸਕੀ ਚਕਿਤਸਾ ਬਹੁਤੀ ਕਠਨ ਹੈ ਇਲਾਜ
ਉਸਕਾ ਸਤਨ ਸੇਕਰਨ ਚਾਹੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਏ
ਕ ਪੀਲੀ ਪੀਲੀ ਫੁਨ ਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਵੇਹੁ ਫੁਨ ਸੀ ਫੁ
ਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ਉਸਕੀ ਚੀਪ ਕੋ ਪਾਕ ਗਾਹੀ ਪਤਲੀ ਨਿਰ
ਲਤੀ ਹੈ ਉਸਕੇ ਲਗਾਨੇ ਸੇ ਜਿਯਾਦਾ ਘਾਵ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ
ਸਾਘਾਵ ਹੋਵੇ ਹੈ ਕਿ ਬਤੀ ਕੀ ਜਾਨੇ ਲਾਗ ਪੜ੍ਹਤੀ

ਹੈ ਜਬ ਬਤੀ ਜਾਨੇਲਗੇ ਤੇ ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਏ ਯੇਹ ਫੇ
 ਰਾ ਅਸਧਮ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਕੀ ਦੁਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੋ
 ਇਤੇ ਇਸਤਰਹ ਕਰੇ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਜਾਬਲਗਾਇ ਕਰਾਯਾ
 ਦੁਪ ਏਵੈ ਮੋਰ ਉਸਮੇ ਏਕ ਸੁਟੇ ਦਸਮਾ ਸੋਹਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ
 ਨਿਕਾਲ ਭਾਲੇ ਜਾਣਾ ਵਕਰਨਾ ਹੋਜਾਵੈ ਤੇ ਵੇਹਮਲਾ
 ਮਲਗਾਵੈ ਜਿਸਮੇ ਰਤਨ ਜੇਤਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸਕੇ ਲਗਾਨੇ ਸੇ
 ਆਰਾਮ ਨਹੀ ਆਵੈ ਤੇ ਯੇਹ ਮਲਹਮ ਲਗਾਵੈ। ਨੁਸਖ
 ੧ ਕੀ ਦੁਗਾ ੨ ਤੇਲਾ ਪਾਰਾਏ ਮਾਸੇ ਕਾਏਲੇ ਤਿਲੇ ਕਾ ਤੇ
 ਲਾ ਤੇਲਾ ੩ ਇਨਸਕੁ ਕੇ ਕਰਾਹੀ ਮੇ ਭਾਲ ਕੇ ਖੁਬਰ
 ਗਾ ਤੇ ਜਦ ਮਲਹਮ ਕੇ ਸਦਾਸ ਹੋਜਾਵੈ ਏਸ੍ਹਰ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ। ਆਗੇ ਪਿੰਡੁਲੀ ਕੋਠੇ ਕਾ ਸਤ
 ਨਾ। ਏਕ ਫੇਰ ਪਿੰਡੁਲੀ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਜਿਸੇ ਕਹੀਏ ਪਿੰ
 ਨੀ ਗੋਰੇ ਸੇ ਨੀ ਚੇਰਿ ਟੇ ਕਓ ਪਰ ਕੇ ਭਾਗਾ ਸੋਹਤਾ ਹੈ
 ਉਸਫੇ ਕੇ ਕੀਸੁਰਤ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਲੇ ਸੋਬ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਇਸਕ ਨਿਸਾਨ ਨੀ ਚੇਰਿ ਪੀਤਸਵੀਰਮੇ ਸਮਸ੍ਰਲੇ
 ਨ ਸੇਬ ਨਾਮ ਤਾਹੇ ਸੋਜਾ ਤੇ ਲਟੀ ਜੇਸੀ ਹੋ
 ਤੀ ਹੋਫੇਰਾ ਤੇ ਸਤਸਵੀਰਵੀ ਮਪਿਨੀ ਕਾ ਹੈ
 ਦਾ ਨਿਸਾਨ ਇਹੋ ਹੈ ਇਸਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਯਾ ਦੇਖਕੇ ਇ
 ਲਾਜ ਕਰਨਾ ਇਹੋ ਕਿਤਹ ਲੀਲ ਕੂਨੇ ਵਾਲਾ ਲੋ
 ਪਲਗਾਵੈ ਜਿਸਲੇ ਪਲਗਾਨੇ ਸੇ ਅੰਦਰ ਮੁਵਾਦ

ਸੋਜਾ ਕਾ
 ਜਾਨੀਗਾ
 ਕੇ ਪਕਜਾ
 ਜਾਵੈ ਇ
 ਪਿਲੀਨ
 ਇਸਫੇਰੇ

ਸਕੂਜਾਇ ਤੇ ਸਕੂਜਾਏ ਅੰਸ ਨਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮੁਵਾਦ ਅੰਦ੍ਰ
 ਦੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਕੇਖਰਾਬ ਨਾ ਕਰੇ ਅੰਸ ਲੇਪਲਗਾ
 ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਮੁਵਾਦ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਹੜ੍ਹ ਹੈ ਓਹ ਸੁ
 ਕ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਬਾਸਲੀਕ ਨਾ ਰੂਦਾ ਅਸਦ ਪੋਲੇ ਅਤੇ ਲੇ
 ਪਾਏ ਹਲਗਾਵੇ ਲੇਪ ਕੀ ਬਿਧੀ। ਅਬਲਤਾਸ ਦੇ ਤੇਲੇ
 ਬਬੁਨ ਦੇ ਫੁਲ ੧ ਤੇਲਾ ਖਤਮੀ ਕੇ ਫੁਲ ੧ ਤੇਲਾ ਸੁਕੀ ਮ
 ਕੇ ੧ ਤੇਲਾ ਨਾਖੂਨ ੧ ਤੇਲਾ ਗੋਰੂ ੧ ਤੇਲਾ ਮੁਹਿਦ ਕੇ ਬੀਜ ਫੇ
 ਮਾਸੇ ਨਿਰਬਸੀ ੬ ਮਾਸੇ ਹਟੀ ਮ ੨ ਮਾਸੇ ਕੋਰੂ ਸੁਰੀਜਾ ੬ ਮਾਸੇ
 ਇਨ ਸਭ ਕੇ ਪਾਨੀ ਮਿਲੀਸ ਕਰ ਲਗਾਵੇ ਉਪਰ ਅਠੀਹ ਕੇ
 ਪਤੇ ਬਾਧਨੇ ਅੰਗੇਰੇ ਘਾਟੁਲਾਲ ਹੋਸਾਵੇ ਤੂੰ ਵੇਹੁ ਮਲਹਮ
 ਲਗਾਵੇ ਕਿ ਜਿਸ ਮੇਨਾਨ ਪਾਵਕ ਗੁਦਾਨੇ ਅੰਗੇਰੇ ਦੇ ਹੁਣੂ
 ਟਜਾਵੇ ਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਘਾਟੁ ਕੇ ਨੀਚੇ ਸਖਤੀ ਹੋਵੇ ਨਰਮੀ ਜੇ ਨਰ
 ਮੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਸਤੁਰ ਦੇਵੇ ਜੇ ਸਖਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਰਮ ਕਰ ਕੇ ਨਸ
 ਤੁਰ ਦੇਵੇ ਅੰਗੇਰੇ ਦੇ ਹੁਣੂ ਮਲਹਮ ਲਗਾਵੇ ਜਿਸ ਮੇ ਵਰਖਾ ਕਾ ਪਾ
 ਨੀ ਲਿਖਾਏ ਅੰਗੇਰੇ ਦੀ ਸੁਰਤ ਉਸ ਠੇਕੇ ਕੀ ਯੇਹ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਾਨੀ
 ਲੇਏ ਕੇ ਫੁਲਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰਗੇਰੇ ਉਸ ਘਾਟੁ ਸੇ ਦੇ ਉਗਲ
 ਨੀਚੇ ਮੁਵਾਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਦੇ ਹੁਣੂ ਲਾ ਫੁਟ ਜਾਵੇ ਅੰਗੇਰੇ ਮੁ
 ਵਾਦ ਨਿਕਲੇ ਵਾਦ ਬਾਨੇ ਸੇ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਨਸਤੁਰ ਦੇਵੇ ਅੰਗੇਰੇ
 ਉਸ ਕੇ ਉਪਰ ਨਿਮਕੇ ਪਤੇ ਅੰਗੇਰੇ ਲੂਣ ਬਾਂਧੇ ਫਿਰ ਯੇਹ ਮ
 ਲਹਮ ਲਗਾਵੇ। ਨਸਖਾ ੫੧ ਹਿਲੇ ਕਾਲੇ ਤਿ
 ਲੇਕਾ ਤੇਲਾ ਸਵਸੇਰ ਗਰਮ ਕਰੇ ਅਗਸੀ ਉਪਰ ਫਿਰ ਸੁਟੇ
 ਦ ਮਲਹਮ ੨ ਤੇਲੇ ਗਿਲਾਵੇ ਗੁਜਰਾਤੀ ਨਰਾ ਦੇ ਨੀਮ
 ਕੇ ਪਤੇ ਕੀ ਟਿਕੀਸਾ ੨ ਤੇਲੇ ਉਸ ਤੇਲਾ ਮੇਜਲਾ ਕਰ ਫੇ
 ਕ ਦੇਵੇ ਅੰਗੇਰੇ ਸਿਧਰ ਮਿਲਾ ਕਰ ਮੰਦੀ ਮੰਦੀ ਆਚ ਪ

ਮੋਟੇ ਕੰਨ੍ਹੇ ਤੇ ਸਿਧੂ ਪਾਂਚ ਤੇਲੇ ਡਾਲੇ ਜਬ ਰਾਸ ਨੀ
 ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਬ ਠੰਢਾ ਕਰ ਕੇ ਲਗਾਵੇ ਰਾਜੀ ਹੋ ਪਿਤੂਲੀ ਕੇ
 ਦਸਰੇ ਠੰਢੇ ਕਾਇਲਾ ਜਇ ਕਠੇ ਨਾ ਪਿਤੂਲੀ ਨਾ ਮਪਿਸੀ
 ਚੁੰ ਹੋਵਾਓ ਜੇ ਮੇਟਾ ਮਾਸ ਰਾਹੀਂ ਛੇ ਛੁੰ ਗਲ ਨੀ ਹੋਵਾਓ
 ਜੇ ਰਵੇ ਹੁਣੇ ਨਾ ਬਣਤ ਚਿਰ ਵਿਚ ਪਕਤਾਓ ਏ ਕਬਰਖਦ
 ਦੇ ਬਰਖ ਕੇ ਪੀਛੇ ਛੁਟਤਾਓ ਤਬ ਉਸ ਮੇਸੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਲ
 ਆਓ ਅਤੇ ਕਦੀ ਕਦੀ ਰਧਰ ਭੀ ਨਿਕਲਾ ਕਰਤਾਓ ਉਸ
 ਮੇਸੇ ਮਲ ਮਲ ਗਾਵੇ ਜਿਸ ਮੇਸੇ ਛੁਟੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਅਬਦਾ ਯੇਹ
 ਮਲ ਹਮਲ ਗਾਵੇ। ਨੁਸਖਾ ਮਲ ਹਮਕਾ। ਲਲ
 ਮੇਨ ਠਲ ਬੀਬਰ ਕਰੀਦ ਲੋਗ ਛੁਲਾਰਾ ਸਾਬਨ ਵਿ
 ਲਾਇ ਤੀਥੈ ਸੀਯਾ ਗੁਗਲਾਇ ਨੇ ਸਰੁ ਕੇ ਬਾਬਲੇ ਜਲ
 ਮੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ ਏਕ ਕਪੜੇ ਪਰ ਜਾਪਾਵੇ ਉਸ ਕਾ ਮੇ
 ਮਜਾ ਅਬਨਾਇ ਕਰ ਰਖੇ ਔਰ ਸਮਾ ਪੁਜ ਬੁਕਿਸੀ ਜ
 ਗਲੇ ਨੁਪੜੇ ਲਗਾਨੇ ਕੀ ਉਸ ਮੇ ਮਜਾ ਮੇ ਜੇਸਾ ਦੁਵਾਈ
 ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਮੇਸੇ ਕਤਰ ਕਰ ਛਾਹ ਬਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਵੇ
 ਯੇਹ ਲੇਖ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਤਮ ਹੈ ਹਰ ਏਕ ਠੰਢੇ ਪਰ ਲਗਾਨੇ
 ਮੇ ਠਾਇ ਦਾ ਕਰਤਾਓ ਔਰ ਇਸ ਠੰਢੇ ਕੋ ਬੀਛੁ ਕਹਿਤੇ
 ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਯੇਹ ਠੰਢਾ ਪਕ ਜਾਵੇ ਤਬ ਉਸ ਪਦੇ ਹਮ
 ਲ ਹਮਲ ਗਾਵੇ ਜਿਸ ਮੇ ਸਾਬਨ ਹੈ ਅਬਦਾ ਯੇਹ ਮ
 ਲ ਹਮਲ ਗਾਵੇ ਨੁਸਖਾ ਔਰ ਜੇ ਗਲ ਸੁਹਾਗਾ ਰੇ
 ਕੀਯਾ ਕਰਾ ਅਮ ਹਲ ਧੀ ਤੀਨ ਤੀਨ ਮਾਸੇ ਬਿਰੋਜਾਪ
 ਜ ਤੇਲੇ ਸਾਬਨ ਓ ਮਾਸੇ ਇਨ ਸਰੁ ਦੁਵਾਈ ਕੋ ਮਿਲਾਇ
 ਕਰ ਔਰ ਪਾਨੀ ਸੇ ਪੀਸ ਯੋਇ ਕਰ ਲਗਾਵੇ। ਗਿ
 ਏ ਕੋ ਠੰਢੇ ਕਾ ਯਤਨ। ਏਕ ਠੰਢੇ ਪਾਵ ਕੇ ਗਿਏ

ਪਰੋਤਾਏ ਜੋ ਵੇਹੁ ਛੇਤੀ ਹੀ ਹਛੁ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ
 ਉਤਮ ਬਾਤ ਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਉਸ ਮੇਸੇ ਹਰੀ ਯਾਨਿ ਕਲਾਕਰ
 ਤੀਹੋ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਕਾਲ ਤਕ ਫੇਰਾ ਰਹਨੇ ਸੇ ਹਛੀ ਕੋਰੇ
 ਗਪ ਕਰੂ ਤਾਏ ਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਰੂਪ ਖਾਇ ਲੈਤਾਏ ਇਸੀ ਵ
 ਸਤੇ ਹਰੀ ਪਰ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਨਿਕਲਤੀਏ
 ਮਿਨੇ ਅਪਨੀ ਅਖੋਸੇ ਦੇਖਾਏ ਜਬ ਮੇਸੇ ਫੇਰਾ ਬਹੁਤ
 ਚਿਰ ਕਾਲ ਕਹੋ ਜਾਵੈ ਤੇ ਬਰਸੇ ਤਕ ਰੂਪ ਹਛੁ ਨਹੀ ਹੋ
 ਯੋਹ ਇਸ ਫੇਰੇ ਕੀ ਵਹੀ ਚਕਿਤ ਸਇਲਾ ਜਕਰੇ ਜੇ ਉ
 ਪਰਾ ਅਬੀ ਬਰਨ ਨ ਕੀਯਾਏ ਪਈ ਸੂਰ ਕੀ ਅਭ ਧਨ ਕ
 ਰਨੇ ਸੇ ਜਰਾ ਲੋਕ ਕੇ ਇਲਾਮ ਹੋਨ ਮੇ ਬਰਕਤ ਹੋਤੀ
 ਏ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਫਿਰ ਰੂਪ ਚਿਖਤੇਏ ਪਾਵ ਕੇਤ
 ਲਾਵੇ ਨਾਮ ਤਲੀ ਕੇ ਫੇਰੇ ਕਾਯਤ ਨਾ ਏਕ ਫੇਰਾ
 ਪਾਵ ਕੇਤ ਲਾਵੇ ਨਾਮ ਪੰਚ ਕੇ ਹੇਠ ਜਿਸ ਤਲੀ ਕਹਿਤੇ
 ਏ ਤਲਾਏਏ ਹੋਤਾਏ ਇਸ ਕੀ ਰੂਪ ਹੋਤੀ ਚਕਿਤ ਸਹਿ
 ਤੇਏ ਜੋ ਅਬੀ ਉਪ ਵਰਨ ਨ ਕਰੀਏ ਪਾਵ ਕੀ ਤਲੀ ਕ
 ਆਸ ਮੋਟਾ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੋਤਾਏ ਚਲਨੇ ਫਿਰਨੇ ਸੇ ਮਾਸ
 ਕੀ ਸਖਤੀ ਅਤ ਕਰ ਕੇ ਹੋਵੇਏ ਜਬ ਫੇਰਾ ਫੁਨ ਸੀਪਾ
 ਵਮੇ ਸਿਕਲੇ ਤੇ ਕਬੀ ਕਬੀ ਪਕਨੇਮੇ ਦੇਰ ਲਗਤੀਏ
 ਛੇਤੀ ਪਕੇ ਤੇ ਬੋਹਤ ਰਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਤਕ ਖੇਦ
 ਕਰਤਾਏ ਈਸੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਤੇ ਸੀਪਾਰ ਹੀ ਇਸ ਦੁਖ ਕੇ
 ਕਾਣੇ ਆਗੇ ਪਾਵ ਕੀ ਉਗਲੀ ਕੇ ਫੇਰੇ ਕਾਯਤ ਨਾ
 ਏਕ ਫੇਰਾ ਪਾਵ ਕੀ ਉਗਲੀ ਚਿਪ ਹੋਤਾਏ ਧਿਆਨ
 ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤਾਏ ਦੇਖੀਏ ਕਿਵੇਹੁ ਫੇਰਾ ਉਪਵੀਸ ਕੇ
 ਕਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਨਹੀਏ ਜੇਕਰ ਬਾਦ ਹੋਨੇ ਕੇ ਕਾ

ਰਨੇਵੇਹੋਨਾਨੀਹੋਵੇਤੋਉਸਫੋਰੇਕੇਇਲਾਜਵੀ
 ਕਰਨਯੋਗੀਜੋਹਬਕੀਉਗਲੀਓਕੇਫੋਰੇਕੇਇਲਾ
 ਜਕਹਾਪੈਪਛੇਜੋਈਕਰੇਅਤੇਜੋਕਰਯੋਹੋਨਾਬਾਦ
 ਫਰੀਗਕਰਕੇਹੋਵੇਤੋਉਸਕੀਯੋਹਤਰਹੋਤੀਹੋਉਗ
 ਲੀਯਪੈਰਾਦੀਗਲਕਰਪਾਕਪੀਦਸੇਗਿਰਜਾਤੀ
 ਏਇਲਾਜਮਾਲਜਾਕਰਨੇਸੇਘਾਵਜਿਮਾਵਹੋਤਾਜਾ
 ਰਹੈਅਰਪਾਵਨਿਸਫਫਲਹੋਜਾਤਾਬਦਸਕਲ
 ਹੋਤਾਅਥਜਾਨਨਚਾਹੀਏਕਿਸਰੀਰਮੇਬਹੁਤਸੇਫੋ
 ਰੇਹੋਤੇਉਨਸਕੁਕੀਹਕੀਕਤਵਰਨਨਕਰੀਏਤੋ
 ਬਹੁਤਬਹੁਜਾਤਾਇਸਲੀਏਵੇਚਾਰਨੁਸਖੇਮ
 ਲੁਹਮਐਰਤੇਲਕੇਲਿਖਦੇਤਾਉਜੋਸਰਪਕਾਰਕੋਫੋ
 ਰਿਓਕੋਗਣਦਾਯਕਰੈ। ਨੁਸਖਾ। ਗੁਲਾਬਕੇ
 ਪਤਿਓਕੋਗੁਲਾਬਜਲਮੇਪੀਸਗਮਕਰਕੇਗਾੜਾ
 ਗਾੜਾ ਲੇਧਕਰੇਅਤੇਉਪ੍ਰਥਿਗਲਾਪਨਬਾਧੇਤੋਸ
 ਭੁਤਰਾਕੋਫੋਰਿਓਕੋਤਹਲੀਲਕਰੇਪੈਸੁਕਾਦੇਵੈਹੋ
 ਅਤੇਜੋਹਨਮੁਦਾਤਹਲੀਲਹੋਨੇਦਲਾਸੁਕਨੇਲਾਇ
 ਕਨਯੀਹੋਵੇਗਾਉਸਕੋਪਕਾਏਵੇਗਾਅਥਵਬੀਕਲ
 ਕਾਗਵਾਂਕਵੇਲਾਕੁਚਲਾਇਕਇਕਤੋਲਾਇਨਕੋਪਾ
 ਨੀਸੇਪੀਸਕਰਲਗਾਵੈਐਉਪਰੇਬੀਗਲਾਪਾਨਬਾਧੇ
 ਗਮਕਰਕੇ। ਅਥਵਹਰਕੀਗੁਠਲੀਅਲਸੀਬ
 ਨਾਰਸੀਰਾਈਇਹਦੁਵਾਈਇਕਇਕਤੋਲਾਏਇਨਕੋ
 ਨੀਸੇਪੀਸਕਰਲਗਾਵੈਉਪਰੇਬੀਗਲਾਪਾਨਕਰਕੇ
 ਗਮਬਾਧੇਈਸਰਕੀਕ੍ਰਿਪਾਸੇਫਾਇਦਹੋਵੇਅਥਵ
 ਕਲੀਮਿਚਰਮਾਸੇਕਲੀਜੀਮਾਸੇਇਨਕੋ

੬੯
 ੫੧

੨੦
੬੦

ਪੀਸਕਰ ਘਿਤ ਕੇ ਲੇਕਰ ਕਮਕਰੇ ਖੂਬ ਯੋਗ ਦੇਨੇ ਦੁ
ਵਈ ਘਿਤ ਮੇਰਾ ਲੇਜ ਬਯੋਗ ਦੁਵਈ ਜਲਜਾਵੈ ਤਬ
ਭੋਗਿ ਕੀ ਮੁਖਾਈ ਸੇਰ ਗਨ੍ਹੇ ਪਕਵੇ ਜਿਸਦ ਕਤ ਮਲਹ
ਮਜੈ ਸੀ ਹੋਜਾਵੈ ਉਤਾਰ ਕੇ ਅਗਨੀ ਸੇ ਕਾਮ ਮੇਲਾਵੈ ਉਪ
ਫੇਰੇ ਕੇਲਾਵੈ। ਅਥਵਾ। ਕਰੁਣ ਤੇਲ ਪੰਚ ਤੇਲੇ
ਕੇਵੇ ਲਾ ਕਾਲੀ ਮਿਠ ਮਹਦੀ ਕੇ ਪਤੇ ਆਵੇ ਲੇ ਯੋਗ ਸਕੁੰਦੇ
ਦੁਈ ਛੇਛੇ ਮਾਸੇ ਲੇ ਕੇਰ ਮੈ ਤੇਲ ਕੇ ਅਗਨੀ ਸੇ ਤਪਾਇ
ਨੀਲਾ ਬੋਥਾ ਮਾਸੇ ਸਕੁੰਦ ਦੁਈ ਤੇਲ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਜ
ਲਾਵੈ ਭੋਗੇ ਕੇ ਦਸ ਤੇ ਸੇਰ ਗਨ੍ਹੇ ਮਲਹ ਮਥਨਾਇ ਕਰ
ਲਗਾਵੈ। ਅਥਵਾ। ਕਾਯਤਨ। ਜੋਦਾਵ
ਰੋਗ ਬੋਰੇ ਵਿਨੇ ਕਾਹੇ ਇੰਨੇ ਯੋਗ ਦੁਵਈ ਲਗਾ ਨੀਚ
ਹੀਏ। ਨੁਸਖਾ। ਆਵੇ ਲੇ ਸੁਕੇ ਹੋਇ ਸੁਫੇਰੇ
ਬਥ ਪਦ ਸੁਕੇ ਬੀਜ ਇਹ ਤਿਨੇ ਚੀਜ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਲੇ
ਕੇ ਵਹੀ ਕੋ ਤੇਰੂ ਮੇ ਪੀਸਕੇ ਮਹਿਦੀ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਗਾਨ੍ਹ
ਲਗਾਵੈ। ਅਥਵਾ। ਪਲਾਸ ਪਾਪਨ ਨੀਲਾ
ਬੋਥਾ ਸੁਫੇਰੇ ਕਥਾ ਇਨ ਸਕੁੰਦੇ ਬਰਾਬਰ ਲੇ ਕੇ ਕਾਹ
ਜੀ ਨਿਬੁ ਕੇ ਰਸ ਮੇ ਪੀਸਕਰ ਦਾਦ ਨਾਮ ਧਧ ਪਲ
ਗਾਵੈ ਅਤੇ ਬੋਰੀ ਦੇਰ ਤਕ ਧੁਪਾਇ ਚਬੈਠੇ ਸਾਤ
ਦਿਨ ਕੇ ਲਾਨੇ ਸੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਚਾ ਮਹਿ ਜਾਵੈ ਗਾਨ੍ਹ
ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਚਰੇ। ਅਥਵਾ। ਕਪਾਸ ਕੇ ਬੀਜ ਜੋ
ਜਿਸ ਕੇ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿਤੈ ਉਹਨ ਸੁੰ ਕਰ ਕੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਿਯਾਵੈ
ਕਿਹੀ ਕਾਹ ਜੀ ਨਿਬੁ ਕੇ ਰਸ ਮੇ ਰਸ ਮੇ ਪੀਸ ਕਰ ਰੇ
ਪਾਹਿਲੇ ਧਧ ਨੂੰ ਗੋਹੇ ਨਾਲ ਖੁਜਾਵੈ ਫਿਰ ਇਸ ਲੇ
ਕੇ ਲਗਾਵੈ। ਅਥਵਾ। ਹਣੀ ਮਪਦਾ ਨੂੰ ਕੇ ਬੀ

ਨਿਸਾਵਰ ਬੋਰ ਸਾਰ ਇਨ ਸਕ ਦੁਵਾਈ ਥਿਕੋ ਬਰਾਬ
 ਰਵਜਨ ਲੇਕਰ ਨਿਬਕੇ ਰਸਮੇ ਪੀਸ ਕਰ ਦਾਦ ਪੁਲੇ
 ਪਕਰੇ ਤੋ ਪੁਪ ਬਹੁਤੋਂ ਝਟੀਤਰਾ ਸੇ ਆਗਮ ਹੋਇ ਜਾ
 ਇਗਾ। ਅਬਦਾ। ਰਾਂਲ ਮਜੂਫਲ ਨੀਲਾ ਬੋਥਾ
 ਇਨ ਤੀਨੋ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਵਜਨ ਲੈਕੇ ਦੁਕੇ ਕੇ ਪਾਨੀ
 ਸੇ ਪੀਸ ਕਰ ਲਗਾਵੈ ਸਿਖਲੇ ਕਾਨਿਬੁ ਕੇ ਰਸਮੇ ਪੀਸ
 ਕਰ ਲਗਾਵੈ ਈਸੁਰ ਕਰੇ ਆਗਮ ਸੀਘਰੀ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਬਦ ਰਾਈ ਜਾਣੇ ਬਾਈ ਮਾਸੇ ਕੁਟ ਪੀਸ ਛੁਨਕਰ
 ਸਿਕਾ ਤੇਜ ਲੈਕਰ ਜਿਸਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਧਧਰੀ ਪਰ ਲੇ
 ਪਕੇ ਤੋ ਬੋਰੇ ਦਿਨੇ ਮੇਰਾ ਜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਯੇਹ ਦੁਵਾਈ ਤ
 ਬਕਰ ਨੀ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਦੁਕਤ ਧਧਰੀ ਨੀ ਚੇ ਖਲਤੀ
 ਕੇ ਗਈ ਹੋਇ ਜਿਤੁਨ ਚਿਰ ਖਲਤ੍ਰੇ ਕੇ ਉਪਰੀ ਨੀ ਚੇ ਖ
 ਲਤੀ ਕੇ ਨੀ ਗਈ ਹੋ ਤੇ ਯੇਹ ਦੁਵਾਈ ਕਰੇ। ਲੇਪਕਾ
 ਨੁਸਖਾ ਪੀਲਾ ਗੀਧਕ ਓਮਸੇ ਲੈਕੇ ਕੁਟ ਛੁਨਕਰ
 ਖੇਪਾਠ ਗੀਧਕ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਲੈਕੇ ਕਪੜੇ ਮੇਂ ਛੁਨਕਰ
 ਅਰ ਗੋਕਾ ਘਿਓ ਅਤੇ ਬਕਰੇ ਦੀ ਚਰਬੀ ਤਿਨ ਦੁਹੀ
 ਪਾਨੀ ਨਾਲ ਧੋਤੀ ਹੋਈ ਇਹਨ ਦੋਹਾ ਚੀ ਜਾਨੀ ਸਾਢੇ
 ਸੋਲਾ ਸੋਲਾ ਮਾਸੇ ਲੈਕੇ ਇਹਨਾ ਸਾਹੀਯਾ ਚੀ ਜਾਨੀ ਮਿ
 ਲਾਕੇ ਝਟੀਤਰਾ ਸੇ ਮਿਲਾਵੈ ਮਥੇ ਮੇਸਾ ਮਥੇ ਕਿਪਾਰ ਮ
 ਰਜਾਵੈ ਇਸ ਕੇ ਦੋਹਾ ਗਕਰੇ ਏਕ ਭਾਗ ਦੁਵਾਈ ਕਾਧ
 ਧਰ ਪਰ ਮਲੇ ਧੂਪ ਮੇ ਬੈਠ ਕਰਯਾ ਅਗਨ ਕੇ ਸਾਮਿਨੇ
 ਬੈਠ ਕਰ ਇਕ ਘੜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਾਨੀ ਗਮਨਾਲ ਇਸ
 ਨਨ ਕਰੇ। ਯੇਹ ਦੁਵਾਈ ਪਜਲੀ ਪਰ ਭੁਠਾਇਓ
 ਕਰਤੀ ਹੋ ਬਹੁਤ ਹੀ। ਐਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ

ਕੇ ਦਾਦ ਬਹੁਤ ਹੋਗਏ ਹੋਵਨ ਤੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜ
ਰ ਚੁਕੇ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਧੰਧੀ ਕਾਇਲਾਜ ਇਹ ਕਰੇ ਜੋ
ਇਕ ਤੋਂ ਹੈ। ਨੁਸਖਾ। ਪਵਤ੍ਰ ਕੇ ਬੀਜ ਦੇ ਕਤੋਲਾ ਪਾ
ਨਿਸੇ ਪੀਸ ਕਰ ਅਤੇ ਤਿਨ ਮਾਸੇ ਪਾਰ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਖੁਬ
ਖਰਲ ਕਰੇ ਜਬ ਮੁਲ ਹਮ ਕੀਤਰਾ ਹੋਜਾਵੈ ਤੋਧ ਪੱਧ ਪਰ
ਲਾਏ ਖੁਜਾਇ ਕਰ ਤਾਨੀ ਸੁੰ ਕਰੇ ਅਰਾਹੋ ਜਾਵੈ ਗਾ।

ਆਗੇ ਖੁਜਲੀ ਕਾ ਯਤਨ ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਏ ਖੁਜਲੀ
ਹੋਗਾ ਜੋ ਸੋ ਖੁਰਕ ਖਾਰਸ ਨੂੰ ਕਹਿਏ ਹੋਨ ਸੇ ਖਾਰਸ ਹੀ ਦੋ
ਤਰਾ ਕੀਉ ਦੀ ਹੈ ਇਕ ਸੁਰੀ ਖਾਰਸ ਦੁਸਰੀ ਤਰ ਖੁਰਕ ਅ
ਬਹਮ ਪਹਿਲੇ ਤਰ ਖੁਰਕ ਕੀ ਦੁਵਾਈ ਕਹਿਏ ਹੈ। ਨੁਸ
ਖਾ। ਲਾਲ ਕਵੇਲਾ ੧ ਤੋਲਾ ਚੰਕੀਯ ਸੁਹਾਗਾ ਭੂਨ
ਕੇ ਤੋਲਾ ਛਟ ਕੜੀ ੧ ਤੋਲਾ ਇਹਨ ਤਿਨ ਚੀਜਾਨੀ ਪੀ
ਸਕੇ ਮਸ਼ੀਨ ਦੋ ਤੋਲੇ ਤੋਲ ਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਸੀਰ ਮੇ ਮੇਲੇ
ਇਸੀ ਤਰਾ ਤਿਨ ਦਿਨ ਤਕ ਕਰੇ ਫਿਰ ਤੀਨ ਦਿਨ ਕੇ ਪੀ
ਛੇ ਲੋਨੀ ਮਿਟੀ ਸਹੀਰ ਮੇ ਮਲ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਖੁ
ਜਰੀ ਖੁਰਕ ਹਟ ਜਾਵੈ ਈ ਸੁਰਕਿਰ ਪਾ ਕਰੇ ਅਬਦਾ ਕ
ਵੇਲਾ ਸੁਫੇ ਕਥਾ ਮਹਿ ਦੀ ਯੋਹ ਤੀਨੇ ਦੁਵਾਏ ਕਏ ਕ
ਤੋਲਾ ਭੂਨ ਸੁਹਾਗਾ ਤਿਨ ਮਾਸੇ ਕਾਲੀ ਮਿਚ ੧ ਮਾਸਾ ਇਨ
ਦੁਵਾਈ ਓ ਕਉ ਬਾਗੀ ਕਪੀਸ ਛਾਨ ਕਰ ਰੇਖੇ ਪਿਤੁ ਗੋਰ
ਲੇ ਕਉ ਸਕੇ ਧੋਇ ਕਰ ਦੁਵਾਈ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਚਾਹ ਦਿ
ਨ ਤਕ ਮੇਲੇ ਫਿਰ ਲੋਨੀ ਮਿਟੀ ਕੋ ਸੀਰ ਪੁਮਲ ਕੇ ਇਸਨਾ
ਨ ਕਰੇ ਤੋ ਖੁਜਲੀ ਖੁਰਕ ਹਟ ਜਾਵੈ ਗੀ ਜੇ ਕਰ ਸੁਰੀ ਖੁਰ
ਕ ਹੋਵੇ ਤਾ ਹਮ ਅਵਿਰਨਾ ਦੁਵਾ ਹੁਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਹ ਜਲਾ
ਬਲੇਨਾ ਛਾਇ ਦੇ ਮਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਤ ਕੇ ਅਰਕਫ

ਇਦਾ ਕਰਤਾ ਅਰਕਰਤ ਕਾਲੇ ਪਕਰਨਾ ਭੀ ਇਦਾ
 ਕਰੇ ਕਰਤ ਕੇਲੇ ਪਕੀ ਬਿਧਿ। ਕਰਤ ਕੇ ਪੀਸ ਕਰੇ ਪ
 ਰੀ ਪਾਸੀ ਮੇਰਿ ਕੇ ਰਖੇ ਫਿਰ ਇਸੇ ਕੇ ਖੁਬ ਮਲੇ ਜਬ ਮਲ
 ਹਮਕੀ ਤਰਹ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਉਸ ਮੇ ਖਟਾਈ ਵਸਿਕਾਂ ੧੨ ਤੇਲੇ
 ਐਰ ਗੀਧਕ ਆਮਲਾ ਸਾਰੇ ਪੈਣੇ ਚਾਰ ਤੇਲੇ ਕਟ ਛਾਨ ਕਰ
 ਇਨ ਸਰ੍ਹੋਂ ਸਾਢੇ ਬਾਈ ਮਾਸੇ ਤਿਲਾ ਕੇ ਤੇਲੇ ਮੇ ਮਿਲਾਇ
 ਕਰਤੀ ਨ ਕੁਛ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸੇਰੇ ਇਕ ਹਿਸਾ ਦੁਵਾਈ ਸਾਰੇ
 ਦਨ ਪ੍ਰਮਲੇ ਫਿਰ ਹਮ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰੇ ਹਿਕੀ ਕੁਜੀ ਅਤੇ
 ਸਿਕਾ ਸਾਰੇ ਬਦਨ ਪ੍ਰਮਲ ਕੇ ਗਮ ਪਾਨੀ ਸੇ ਇਸ ਨਾਨਕ
 ਰਗੁਲੇ ਇਸ ਦੁਵਾਈ ਮੇ ਖਜਲੀ ਖੁਰਕ ਸਰ੍ਹੋਂ ਜਾਵੈ ਹੀ
 ਨਿਸਰੈ ਕਰ ਜਾਨ ਨਾ। ਯੇਹ ਲੇ ਪੈਣੇ ਤਰਹ ਕੀ ਖੁਜਲੀ
 ਕੇ ਹਟਾਵੈ ਯੇਹੀ ਸਰ੍ਹੋਂ ਪਾਸੇ ਆਰਾਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਥਵਾ ਪਿ
 ਰੇ ਕੇ ਉਤ ਪਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਪਿਸਤਾ ਅਵਗਾ ਅਤੇ ਸ
 ਹਿਤ ਨੀ ਖਾਏ ਅਤੇ ਨਿਤ ਹਮ ਮੇ ਚਿਨਾਵੈ ਅਤੇ ਜਲ ਬ
 ਲਾਵੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਹਿਲੇ ਕਰਾਵੈ ਫਿਰ ਵਸਤ ਕਰੇ ਇ
 ਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਰਾਤ ਕੇ ਹਰੇਜ ਨਿਬੁਕ ਰਸ ਅਥਵਾ ਸਿਰ
 ਕਾ ਬੋਰੇ ਸੇ ਗੁਲਾਬ ਕੇ ਜਲ ਮੇ ਅਰੋਗੁਲ ਰੋਗਨ ਅਥਵਾ
 ਮਿਠੇ ਤੇਲ ਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਗੁਨ ਗੁਨ ਕਰ ਕੇ ਮਾਲਿਸ ਕ
 ਰੇ ਤਬ ਸੁਖੀ ਖੁਰਕ ਹਟ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਖੁਜਲੀ ਬੋਰੇ
 ਦਿਨਾ ਚੀ ਖੁਰਕ ਹੋਵੇ ਤਾ ਯੇਹ ਦੁਵਾਈ ਲਗਾਵੈ ਨੁਸਖਾ
 ਸਰਸੋ ੪ ਤੇਲੇ ਪਾਨੀ ਨਾਲ ਬਾਹੀ ਕਪੀਸੇ ਗੁਨ ਗੁਨ ਕ
 ਰ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਉਬਟ ਨੇ ਕੀ ਤਰਹ ਜਿਸਤਾ ਵਟਨ ਹੀ
 ੧ ਵਟਨੇ ਦੀ ਤਰਾਮਲੇ ਬੋਰੇ ਚਿਰ ਠਹਰ ਕੇ ਤਤੇ ਪਾਨੀ ਨ
 ਾਇ ਸਨਾਨ ਕਰੇ ਸਖ ਹੋਵੈ ਖੁਰਕ ਹਟ ਜਾਵੈ ਖੁਜਲੀ

ਦੁਰਹੋਏ। ਅਗੇ ਹਰਇਕ ਜਖਮ ਦੇਇਲਾਜ॥ ਅ
 ਬਹੁ ਪਕਾਰ ਕੇ ਘਾਟ ਨਾਮ ਜਖਮ ਕਾ ਇਲਾਜ ਇਲਖ
 ਨੇ ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਜਖਮ ਲ
 ਗਦੇ ਹੋਨ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਜੇਕਰ ਹਰਇਕ ਜਖਮ
 ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਯਥਾ ਕਰਮ ਨਾਲ ਲਿਖੀਏ ਤਾਂ ਨਾਮ ਲਿ
 ਖੀਏ ਤੋਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਵਧ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੋਲੇ ਬੋਲੇ ਨਾਮ
 ਲਿਖੇਨੇਹਾਂ ਅਗੇ ਘਾਟਿਕ ਨਾਮ ਜਖਮ॥ ਅਗਨੀ
 ਸੇ ਜਲਾ ੧ ਤੋਲਾ ਅਤੇ ਪਿਓਗੁ ਮਨਾਲ ਜਲੇ ੨ ਕਿਸੀ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਟ ਚੋਟ ਲਗੇ ੩ ਲਾਠੀ ਯਾ ਅਧਿਕ ਕੀ ਚੋਟ
 ਲਗੇ ੪ ਪਥਰਾ ਅਧਿਕ ਚੋਟ ਲਗੇ ੫ ਪਤਲਾ ਦੁ
 ਰਕਾ ਘਾਟ ੬ ਬੀਦਕ ਕੀ ਗੋਲੀਕਾ ੭ ਤੀਰਕਾ ੮ ਵਿਤਮ
 ਵਿਕੇ ਆਠ ਪਕਾਰ ਕੇ ਘਾਟ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਹਿੰਦੂ
 ਸਤਾਨੀ ਗਿਥਾ ਵਿਚ ਘਾਟ ਐਰ ਸੁਜਨ ਛੇਤਰ ਲਿਖਮ
 ਪਿੰਦ ਯੁਕ ੧ ਪਿਤਕ ੨ ਕਠਕ ੩ ਸਨਪਤਕ ੪ ਰਧਰ
 ਕੇ ਦੁਸਿਟ ਪਟੇਕ ੫ ਕਿਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀ ਲਕੜੀ ੬ ਇਸੀ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇ ਐਰ ਕੋਈ ਜਖਮ ਕਾ ਅਥਵਾ ਯੁਕੇ ਘਾਟਕ
 ਲਾਖਣ ਦਾ ਯੁਕ ਘਾਟ ਐਰ ਸੁਜਨ ਵਿਖਮ ਪਕੇ ਪਿਤਰ
 ਬਿਟ ਨਾਮ ਛੇੜ ਛੇਤੀ ਪਕਜਾਇ ਕਠਕ ਛੇੜ ਵੇਰ
 ਸੇ ਪਕਤਾ ਹੈ ਰਧਰ ਕਰਕੇ ਛੇੜ ਅਤੇ ਚੋਟ ਕੇ ਲਗਨੇ ਕ
 ਛੇੜ ਭੀ ਤਤਕਾਲੀ ਪਕਤਾ ਹੈ ਅਉਰ ਜੇ ਛੇੜ ਚੋਟ
 ਕਾ ਸੇਬ ਪਕਾ ਨਹੀ ਹੋਇ ਉਸਕਾ ਲਾਖਣ ਲਿਖਤੇ ਹਾਂ ਕਿ
 ਸੇ ਛੇੜ ਕੇ ਘਾਟ ਹੋਵੇ ਐਰ ਗਾਮੀ ਐਰ ਸੁਜਨ ਬੋਲੀ ਤੇ
 ਇ ਐਰ ਕਰਨਾ ਹੋਇ ਅਉਰ ਉਸਕਾ ਮਾਸ ਚਮੜੇ
 ਜੇਹਾ ਸਖਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਦਰਦ ਉਸਮੇਂ ਕਮ ਹੋਇ ਇ

ਤਨੇਲਖਣੁ ਹੋਇ ਤੇ ਜਾਣੀਏ ਅਬੀ ਕਚਾਂ ਫੇਰ੍ਹੈ ਯੋਹ
ਭੀ ਜਸਨ ਭਾਜੀਏ ਕਿ ਬਿਣ ਜੇ ਫੇਰ੍ਹੈ ਉਸੇ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ ਕਿ
ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਸਹੀਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਮੁਕਾਮ ਪਰ ਸੁਜਨ ਹੋਵੈ ਸਖ
ਤ ਹੋਇ ਕੇ ਪਕਾਇ ਫੇਰ੍ਹੈ ਜੇ ਸਾਹੇ ਜਾਇ ਜਾਯਾਵਹੋ ਜ
ਏ ਉਸਨੇ ਬਿਣ ਅਤੇ ਘਾਵਹੋ ਜਾਇ ॥ ਬਿਣ ਜੇ ਘਾਵ
ਫੇਰ੍ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਜਕ ਲਖਣੁ ਲਿਖਤੇ ਹੋ ॥ ਜਿਸਮ
ਨਖ ਕੇ ਫੇਰ੍ਹੈ ਕੀ ਸੁਜਨ ਅਗਨੀ ਕੀ ਤਰਹ ਜਲੇ ਐਥਕ
ਰਕੀ ਤਰਹ ਪਕੇ ਐਥਕਿ ਉਠੀ ਨਾਮ ਕੀ ਰੀ ਕੀ ਤਰਹ ਕ
ਏ ਐਥਕ ਵਕੇ ਹੋਇ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਹਥ ਨਾਲ ਦਬੀਏ ਤ
ਦਰਦ ਹੋਵੇ ਬਹੁਤੀ ਅਸੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸੁਈ ਸੇ ਬੇਧਤਾ ਹੋ ਸੁ
ਈ ਯਾ ਚੁਕੁਨ ਉਸ ਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜਲਨ ਬਹੁਤੀ ਹੋਵੈ
ਰੀਗ ਉਸ ਕਾ ਬਦਲ ਜਾਵੈ ਜਦ ਨੀਦ ਆਜਾਵੈ ਤੇ ਸਾ
ਤ ਹੋਵੈ ਐਥਕਿ ਜੇ ਭਾਅ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਜੇ ਸਾ ਦ
ਰਦ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸੇ ਜਗਾ ਰੀ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਫੇਰ੍ਹੈ ਪਕ
ਵਨੇ ਦੇ ਯਤਨ ਹੋ ਸੇ ਕਰੀਏ ਤੇ ਭੀ ਫੇਰ੍ਹੈ ਪਕੇ ਨਹੀ ਅਤੇ
ਉਸ ਸੁਜਨ ਨਾਮ ਸੇ ਜ ਹੋਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਜਾ ਆਰ ਅਰੁਚੀ ਹੋ
ਇ ਇਹ ਲਛਨ ਜਿਸ ਫੇਰ੍ਹੈ ਕੇ ਹੋਇ ਤ ਉ ਜਾਣੀਏ ਜੇ
ਇ ਹੋਸੇ ਪਕ ਗਈ ਹੋ ਅਤੇ ਜੇ ਹਰੀ ਸੁਜਨ ਪਕ ਜਾਤੀ
ਹੋ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਪਹਚਾਨ ਯੋਹੋ ਕਿ ਉਸ ਸੇ ਪੀਕਾ ਹੋਇ
ਨਹੀ ਲਲਾਈ ਨਾਮ ਲਾਈ ਬੇਰੀ ਹੋਇ ਬਹੁਤ ਉਚੀ
ਨਹੀ ਹੋਇ ਐਥਕ ਸੁਜਨ ਮੇਤਾ ਪਕ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਪੀਕਾ ਹੋਇ
ਖਜਾਲ ਨਾਮ ਖਜਲੀ ਖਰਕ ਬਹੁਤ ਚਲੇ ਸਬ ਹੋ ਉਪ
ਦੁਵ ਜਾਤੇ ਹੋ ਕਈ ਉਪਦੁਵ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹੈ ਅਤੇ
ਦੁਹ ਸੁਜਨ ਕੀ ਨਹੀ ਹੋਵੈ ਖਾਲਸੀ ਪਕੁਨੇ ਲਗ

ਜਾਏ ਅੰਤ ਉਸ ਕੋ ਉਂਗਲੀ ਲਗਾਨੇ ਸੇ ਪੀੜਾ ਹੋਵੇ ਰਬ
ਨਿਕਲੇ ਇਤਨੇ ਲਖਣ ਹੋਇ ਤੋ ਜਨੀਏ ਕਿ ਸੁਜਨ ਪਕ
ਗਈ ਹੈ ਇਨ ਕਚੀ ਪਕੀ ਰਤੋ ਮੇ ਜਰਾ ਹੋਕੇ ਚਾਹੀਏ ਕੁਲੀ
ਪਕਾਰ ਕਰ ਸੋਭ ਕਰ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਜਰਾ
ਕਚੀ ਸੁਜਨ ਕੋ ਰਬਾ ਕਚੇ ਟੋੜੇ ਕੋ ਚੀਰ ਦੇਵੇ ਤੇ ਅੰਸੇ
ਜਰਾ ਹੋਸੇ ਜਤਨ ਨਹੀ ਕਰਨ ਚਾਹੀਏ ਅਥਵਾ ਜਿਸ
ਜਰਾ ਹੋਕੇ ਕਚੇ ਪਕੇ ਟੋੜੇ ਕਾ ਗਿਮਨ ਨਹੀ ਉਸ ਜਰਾ
ਕੋ ਕੁੰ ਬੁਲਾਨ ਯੋਗ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਟੋੜੇ ਕੀ ਸੁਜਨ ਕਾ
ਲਖਣ ਕਹਾ ਹੈ ਅਬ ਅੰਤ ਸੇ ਬਿਣ ਟੋੜੇ
ਕੋ ਰੋਗ ਲਿਖਤ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮੇਰੇ ਦਸਤਾਨੀ ਵੇਦੇਨੇ ਅ
ਠਤਰਾ ਕੋ ਟੋੜੇ ਕਾ ਜਤਨ ਲਿਖਾ ਹੈ ਵਾਸੁ ਪਿਤ
ਕਠ ਕੇ ਦੇਖੋ ਕ ੧ ਸਸਤ ਅਦਿ ਕੋ ਕੇ ਲਗਾਨੇ ਕ ੨
ਸੁ ਪਿਤ ਕਠ ਕ ੩ ਰੁਧਰ ਕ ੪ ਵਾਸੁ ਪਿਤ ਕਾ ਪਵਾਸੁ
ਕਠ ਕਾ ੬ ਕਠ ਪਿਤ ਕਾ ੭ ਸਿਨ ਪਾਤ ਕਾ ੮
ਪਾਵ ਨਾਮ ਜਖਮ ਕਯਤਨਾ ਅਬ ਜੇ ਹਿੰਦੁ ਸਤ
ਨੀ ਗੋਬੰਦੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅਕ ਲਬਕੀ ਹੋਰਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਕਿਉਕਿ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਉਸੀ ਉਸੀ
ਕਿਤਾਬ ਮੇਰਾ ਕਿਸਮ ਕੀ ਸਿਯਾਰੀ ਬਾਤ ਪਾਈ ਜਾਤੀ
ਏ ਇਸ ਸਬਬ ਸੇ ਮੇਨੇ ਹਰ ਏਕ ਗੋਬੰਦਾ ਕਾ ਮਤ
ਨਹੀ ਲੀਯਾ ਕਿਉਕਿ ਉਨ ਮੇ ਕਰਮ ਕੀ ਠੀਕ ਠੀਕ ਨ
ਹੀ ਲਿਖਾਇ ਸਵਾਸਤੇ ਅਪਨੇ ਅਉਰ ਅਪਨੇ ਉਸ
ਤਾਦ ਕੇ ਅਜਮਾਇ ਹੁਏ ਨੁਸਖੇ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿ
ਨ ਕੋ ਲਗਾਨੇ ਸੇ ਹਜਾਰੋ ਗੀਰੋ ਕਉ ਅਰਾਮ ਕੀ
ਯਾ ਹੈ। ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲੇ ਕਾ ਯਤਨਾ।

ਜੇਮਨੁਖ ਅਗਨਸੇ ਜਲਜਾਇ ਤੇਉਸਕੇ ਅਗਨੀ ਸੇਤ
ਪਾਵੈ ਤੇਸੀਘਰੀ ਹਛੁਹੋਵੈ ਅਗਨੀ ਸੇਜਲੇਕੇਸੇਕ
ਦੇਵੈ ਤੇਛੇਤੀ ਹਛੁਹੋਵੈ ਅਥਵਾ ਅਗਨੀਸੀਰਮਣ
ਸਤੁਓਕ ਲੇਪਕਰੇ ਸਾਗਮ ਅਥੁਪਦੀਓਕਾਘਿਤ
ਬਨਾਇਕੇਲਗਾਵੈ ਅਥਵਾ ਵਿਸੀਘਿਭਕੇਕ
ਮਕਰਕੇਛਿਰਠਿਛਕਰਕੇਲੇਪਕਰੇ ਅਥਵਾ ਤਬਾ
ਜੀ ਬਰੂਕੀ ਜਰੂਰਕਤ ਚੇਦਨ ਰੋਸਤ ਗੇਰੁ ਗਲੇਇਇ
ਨਕੇਮਜੀਨਪੀਸਕੇਘਿਤਮੇਮਿਲਾਇਕੇਲੇਪਕਰੇ ਅ
ਥਵਾ ਬੁਰੇਮਸਕੇਦੁਰਕਰ ਪੀਛੇਸਠੀਕੇਚਾਵਲਤੇ
ਦੁਇਨਨੀਮਜੀਨਪੀਸਕੇਘਿਤਮੇਮਿਲਾਇਲੇਪਕਰੇ
ਅਥਵਾ ਮੇਮ ਮਹਾਮ ਰਾਲਮਜੀਠ ਰਕਤਚੇਦਨਪੁਰ
ਕਾਇਨਸਰੁਕਉਬਰਾਬਰ ਵਜਨਲੇਕੇ ਮਜੀਨਪੀਸ
ਕਰਗਉਕੇਘਿਤਮੇਪਕਾਵੈ ਪਿਛੇਵਿਸਾਪੀਕਲੇਪ
ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਪਟੇਲਾਕਪਚਿਗ ਲੇਕਰਪਾਨੀਮੇਐ
ਟਾਵੈ ਪਚਿਗ ਨਮਜਰੂ ਛਿਲਰੂ ਛੁਲ ਛਲ ਪਤੁ ਇ
ਨਪਚਿਚੀਜਨੂੰ ਪਚਿਗ ਕਹੈਪਾਨੀਮੇਪਾਇਕੇਕ
ਹਰੇਪਾਨੀ ਚੋਬਾ ਹਿਸਾਰਹਜਾਵੈ ਤਉਤਾਰਕੇਪੁਣੇਸ
ਨਪੁਣੇ ਕੋਰੇਤੇਲਮੇਮਿਲਾਇਕੇਅਗੀਪਰਪਕਾ
ਵੈਜਬਪਾਨੀਜਲਜਾਵੈ ਤੇਲਗੀਰਹਜਾਵੈ ਤਬਠੀ
ਛਕਰਕੇਲਗਾਵੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸਹਿਤੇਲਸਰੇਤੁ
ਏਤਤੇ ਤੇਲਕੇਪਰੂਨੇਸੇਛੁਲੇਪਰੂਜਾਵਨਤੇਪੁਗਨ
ਘਰਕ ਚੁਨਗਿਲਾਕਰਕੇਦਹੀਕੇਤੇਰੂਸੇਮਿਲਾਇ
ਕਰਤੇਲਕੇਸਰੇਛੁਲਿਘਪਰਲਾਵੈ ਛੇਤੀਹੀਪੁ
ਰਾਨਾਪਾਨੇਕ ਰੀਲਾ ਚੁਨਾਵਹੀਕੇਤੇਰੂ ਸੇਮਿ

ਲਾਇ ਕੇ ਤੇਲ ਕੇ ਜਲੇ ਸੇ ਛਾਲੇ ਪਰ ਲਾਵੈ ਰਾਜੀ
ਅਥਵਾ ਜੇ ਕੋਈ ਜਲਾਇ ਕਰ ਇਸ ਕੀ ਰਾਖ ਕੋ ਤਿਸ
ਕੋ ਤਿਲੇ ਕੇ ਤੇਲ ਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਲੇ ਪਕਰੇ ਅਥਵਾ
ਕੂਨੇ ਹੋਇ ਜੀਰੇ ਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ ਉਸ ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਮੇ
ਮਹਾਲ ਪਿਤ੍ਰ ਮਿਲਾਇ ਲੇ ਪਕਰੇ ਅਥਵਾ ਤੇਲਾ ਮਾਇ
ਕੇ ਜਲੇ ਕਾ ਜਤਨ। ਤਿਲ ਕਾ ਤੇਲ ਪਾਵ ਕੁਰਾਓਰ
ਥਨੇ ਕਾ ਚੂਨ ਗਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਖੰਭੇ ਸੇ ਕੁਰ ਉਸ ਕੋ ਹਾਥ
ਸੇ ਤੀਨ ਪਾਇ ਮਸਲੇ ਮਲੇ ਰਲਾਵੈ ਜਦ ਮਲ ਹਮ ਕੇ
ਸਦਰ ਸੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਰੀਟੀ ਕੇ ਠੇ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਜਲੇ
ਹੁਏ ਅਸਾਨ ਉਪਰ ਲਗਾਵੈ ਤਉ ਹਛੇ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ
ਅਗੇ ਤਲਵਾਰ ਮਾਇ ਕੇ ਘਾਵ ਕਾ ਯਤਨ।
ਜਿਸ ਮਾਨ ਖਨੀ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਮਾਇ ਲੇ ਸਸਤਰ ਕੀ
ਅਨੇਕ ਪਕਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਲਗਨੇ ਸੇ ਖਾਲ ਫਟ ਜਾਏ ਅ
ਥਵਾ ਚੁਚਾ ਜੇ ਖਲ ਰੀਟੀ ਉਸ ਕੇ ਕਈ ਤਰਾ ਕੇ ਰੰਗ
ਫੰਗ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੇ ਜਗਾ ਕੇ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਅਸੇ ਰੰਗੀ ਕੀ ਖੰਭੇ
ਸੇ ਮਕਾਨ ਮੇ ਰਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਮੇ ਹਵਾ ਨਾ ਲਗੇ
ਠਿਕ ਠਵ ਕੇ ਨ ਬਚ ਜਾਇ ਚੁਤ ਸੇ ਲਵਾ ਬਕੇ ਟਾਂ
ਕਲੇ ਵੇ ਪੀਛੇ ਉਨ ਟਾਕਿਓ ਕੇ ਘਾਵ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਮੇ
ਗੇਹੂੰ ਜੋ ਕਨਕਾ ਤਿਸ ਕਾ ਮੇਦਾ ਪਾਨੀ ਮੈਂਗ ਪਿਤ੍ਰ ਮਿ
ਲਾਇ ਕਰ ਪਕਾਲਵੇ ਜਿਸ ਵੇ ਲੇ ਉਸ ਮੇਦੇ ਕਾ ਪਾਨੀ
ਜਲ ਜਾਵੈ ਪਿਤ੍ਰ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਲੇ
ਵੀ ਬਨਾ ਕੁ ਸੁਖਾਵਦੀ ੨ ਲਗਾਵੈ ਃ ਲੇਵੀ ਕੇ ਸੇ
ਕਕਰਨੇ ਸੇ ਘਾਵ ਤਤ ਕਾਲ ਹੀ ਹਛੇ ਹੋ ਜਾਵੇ
ਗੇ ਬਿਧਾ ਮਾਈ ਸੇ ਨਰ ਮਹੇਦੇ ਗੇ ਮਾਰ ਮਹੇ ਗੇ

ਅਥਵ ਕੁਟਕੀ ਮੋਮਹਲਸੀ ਮੁਲੰਠੀ ਕਣ ਕਾਜਜੇ
 ਦੁਡੀਯਾ ਮਘਾ ਏਨ ਤਿਨਾਟੀ ਜਨ੍ਹ ਵਰਿਯਾ ਮਘ
 ਪਟਲ ਚਬੇਲੀ ਅਰਨੀਮਕੇ ਪਤੇ ਇਨਸਰੁ ਕੇ ਬਰ
 ਬਰ ਵਜਨ ਲੈਕੇ ਘਿਤ ਮੇ ਪਕਾਵੈ ਜਿਸ ਵਕਤ ਇਹ
 ਸਰੁ ਦੁਵਾਈ ਘਿਤ ਮੇ ਜਲ ਜਾਵੈ ਤਬ ਇਸ ਘਿਤ ਕ
 ਗਰਮ ਗਰਮ ਸੁਖਾਵਦਾ ਸੁਖਾਵਦਾ ਲੇਪ ਕਰੇ ਈਸ
 ਵਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ ਅਥਵ ਕੋਈ ਸਸਤਰੀ
 ਲਗਾਨੇਸ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕ ਲੋਹ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲ ਰਿਮ
 ਹੋਇ ਮੋਰ ਉਸ ਕੋ ਦਾਯਕੀ ਪੀਤ੍ਰ ਹੋਇ ਅਵੈ ਤੋਉ
 ਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਰੋਹੀਕੇ ਘਿਉ ਪਾਕ
 ਰਕਿਸੀ ਬਰਤਨ ਮੇ ਪਿਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ ਮੋਰ ਜਿਸ ਮਾ
 ਨੁਖ ਕ ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਸੇ ਸਰੀਰ ਕਟ ਜਾਇ ਉਸ ਕੋ
 ਹੀ ਗੋਰਨ ਕੀ ਜਨ੍ਹ ਕਾ ਰਸ ਘਾਵ ਮੇ ਭਰ ਦੇਵੈ ਤੋਘਾ
 ਵਤਤ ਕਾਲੀ ਭਰ ਜਾਵੈ ਇਸ ਘਾਵ ਨਾਮ ਜਖਮ
 ਵਾਲੇ ਕਾ ਸੀਤਲ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਮੋਰ ਜੇ ਘਾਵ
 ਕਾ ਭਧਰ ਪੇਨੁ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਵੈ ਤੋ ਜੁਲਾ ਬਦੇਨ ਚਾਹੀ
 ਏ ਵਾਂਸਕੇ ਛਾਲ ਅਰੰਭ ਕ ਬੁਕਲਾ ਗੋਖਰੁ ਪਖਾਨ
 ਉਦ ਇਨ ਸਰੁ ਵਸਤੁ ਕਉ ਬਰਾਬਰ ਵਜਨ ਲੈਕਰ
 ਪਾਨੀ ਮੇ ਜਸਾ ਦੇਕਰ ਫਿਰ ਉਸ ਮੇ ਭੀਨੀ ਹਿਗ ਮੋਰ
 ਸੇਧ ਲਿਨ ਮਿਲਾਇਕਰ ਪਿਲਾਵੇਨ ਤੋਵੈ ਭਧਰ ਮਿ
 ਕਲ ਜਾਵੇਗਾ ਈਸਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ॥
 ਅਥਵ ਕੁਲਥ ਸੇਧਾਲਿਣੁ ਰੁਖਾ ਮਨਿ ਇਨ
 ਵਸਤੁ ਕਾ ਬਾਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠਾਇਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅ
 ਥਵ ਚੰਬੇਲੀ ਕ ਪਤੇ ਪਟਲ ਕੁਟਕੀ ਗੋਰੀ ਸਰ

ਸੋਮਜੀਠ ਹਰਨ ਕੀ ਛਾਲ ਮੇਮ ਨੀਲ ਬੋਥਾ ਸਹਿਤ ਕ
 ਏ ਗਜ ਕੇ ਬੀਜ ਬਰਾਬਰ ਵਸਤੁ ਲੈ ਕੇ ਗਊ ਕੇ ਘਿਰ
 ਮਿਲਾਇ ਲੇ ਇਨ ਸਭੁ ਦੁਵਾਈ ਸੇ ਅਠ ਗੁਨ ਪਾਨੀ
 ਲੈ ਕੇ ਇਨ ਸਭੁ ਕੇ ਇਕਠ ਕਰ ਕੇ ਮਠੀ ਮਠੀ ਆਚ ਪਰ
 ਪਕਾਵੈ ਜਿਸ ਦੁਕਤ ਪਾਨੀ ਜਲ ਜਾਵੈ ਔਰ ਘਿਉ ਹੀਰ
 ਹਜਾਵੈ ਤਬ ਅਗ ਨੀਸੇ ਉਤਾਰ ਕਰ ਠੰਢਾ ਕਰੇ ਠਿਰੇ
 ਸ ਘਿਤ ਕੀ ਬਤੀ ਕਰ ਕੇ ਲਗਾਵੈ ਅਬ ਵ ਚੰਬੇਲੀ
 ਨਿਮ ਪਟੇਲ ਕਿਰਮਾਲਾ ਇਨ ਚਾਰੋ ਕੇ ਪਤੇ ਮੋਮ ਮਰੂ
 ਆ ਕੇ ਕੁਟ ਕੇ ਦਾਲ ਹਲ ਪੀ ਪੀਲੀ ਹਲ ਪੀ ਕੁਟ ਕੀ
 ਮਜੀਠ ਪਦਮ ਘ ਹਲ ਕੀ ਛਾਲ ਲੇਧ ਤਜ ਕਮਲ ਗ
 ਏ ਨਾਮ ਕੋਲ ਤੋਰੇ ਗੋਰੀ ਸੋਸੇ ਨੀਲ ਬੋਥਾ ਕਰਮਾਲਾ
 ਕੀ ਗਿਰੀ ਯੇ ਸਭੁ ਦੁਵਾਈ ਬਰਾਬਰ ਵਜਨ ਲੈ ਕੇ
 ਰ ਇਨ ਕੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਔਟਾਵੈ ਨਾਮ ਕਾਨੂ ਲਵੈ ਠਿਰੇ ਇ
 ਨ ਦੁਵਾਈ ਕੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਮੀਠ ਤੇਲ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਮੰਦੀ
 ਰ ਆਚ ਪਰ ਪਕਾਵੈ ਜਬ ਵੇ ਪਾਨੀ ਜਲ ਜਾਵੈ ਬਾ
 ਕੀ ਤੇਲ ਹੀ ਖਾਲਿ ਸਹਿ ਜਾਵੈ ਤਬ ਇਸ ਤੇਲ ਕੀ
 ਬਤੀ ਬਨਾਇ ਕਰ ਘਾਟ ਪਰ ਲਗਾਵੈ ਤੇ ਘਾਟ ਬਹੁ
 ਤ ਛੇਤੀ ਧੀਰਾ ਜੀ ਤੇਵੇਗਾ ਅਬ ਵ ਚਿਤਾ ਲਹ ਸ
 ਨ ਹਿਗ ਸਰਪੰਖਾ ਔਰ ਕੁਇ ਹਾਰੀ ਕੀ ਜੜ ਸਿਧੁਰ
 ਅਤੀਜ ਕੁਠ ਇਨ ਔਖ ਧੀਓ ਕਉ ਪਾਨੀ ਮੇ ਔਟਾਵੈ
 ਕਵੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਾਨੀ ਚੋਥਾਈ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਉਸ
 ਪਾਨੀ ਮੇ ਕਾਨੂ ਤੇਲ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਮੰਦੀ ਰ ਆ
 ਚ ਪਰ ਪਕਾਵੈ ਜਬ ਪਾਨੀ ਜਲ ਜਾਵੈ ਔਰ ਖਾਲਿ
 ਸ ਤੇਲ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਇਸ ਤੇਲ ਕੋਰੁ ਦੀ ਤਬ

ਕਪਨੇਕੀ ਬਤੀ ਅਦਿਕ ਕਿਸੀ ਤਰਾਸੇ ਘਾਵੁ ਪੁਲ
 ਗਾਵੇ ਤੇ ਘਾਵੁ ਸੀਘਰੀ ਜੰਛੁ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਅਥਵ
 ਗਿਲੇਇ ਪੋਟੇਲਕੀ ਜੜ੍ਹ ਤਿਛਲਾ ਵਾਇ ਵਿਸ਼ੀਗਾਇ
 ਨਸਰੁ ਕੋਬਰਾ ਬਰਵਜਨ ਲੈਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸਇ ਨਸਰੁ
 ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਗਾਗਲ ਮਿਲਾਇ ਕੋਏ ਕਜੀਵ ਕਰ ਨ
 ਮਖੂਬ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪਰਗਾਏ ਇਸ ਦੁਵਾਈ ਸੇ ੧ ਤੇਲਾ
 ਲੈ ਕਰ ਪਾਨੀ ਨਾਲ ਖਾਵੇ ਤੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਘਾਵੁ ਭੁਰਾ ਘਾਵੇ
 ਆਰਾਮ ਹੋਵੇ ਅਬ ਨਿਸਚੈ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਹੋਇ ਹਯ
 ਤਨਹ ਮਨੈ ਤੇ ਸਸਤੁ ਅਦਿਕ ਕਾ ਮਿਲਾਯਾ ਯਤਨ ਲਿ
 ਖਾਏ ਇਸ ਮੇ ਕੁਛ ਅਸਥਾਨ ਰੋਵਨ ਤੈ ਲਿਖਾਏ ਜੋਚ
 ਹੀਏ ਕਿਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਸਸਤੁ ਲਗਾਏ
 ਤੇ ਇਹ ਨਹੀ ਦੁਵਾਈ ਯਾਮੇ ਸੇ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ
 ਅਬ ਹਮ ਏਕ ਏਕ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਘਾਵੁ ਨਾਮ ਜਖਮ
 ਕ ਯਥਾ ਕ੍ਰਮ ਦੁਵਾਈ ਕਰਨੇ ਕ ਯਤਨ ਲਿਖਨੇਗਾ।
 ਜੇਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਸਿਰ ਮੇ ਤਲਵਾਰ ਲਾਗੀ ਹੋ ਅ
 ਤੇ ਜਖਮ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰਾ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਪਾ ਲਗਾਏ ਅਥਿਰ
 ਸ੍ਰੀ ਤੀਕਰ ਉਤਰ ਗਯਾ ਹੋਇ ਅਠ ਚੋਟ ਲਗਾਨੇ ਕਰ
 ਕਈ ਟੁਕੜੇ ਹੋਗਏ ਹੋਵਨ ਤੇ ਸਰੁ ਟੁਕੜਿਓ ਕੋ ਅਸਥਾ
 ਕ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਾਵੇ ਅਗੁ ਜੇਕਰ ਚੁਰਾ ਚੁਰਾ ਹੋਇ ਜ
 ਇ ਤੋਹ ਨੀਕੇ ਟੁਕੜੇ ਨਿਕਾਲ ਭੁਲੇ ਅਠ ਉਸ ਘਾਵੁ
 ਪਰ ਗੋਮਾਕ ਰਸ ਲਗਾਵੇ ਫਿਰ ਘਾਵੁ ਮੈਟਾ ਕੇ ਭਰੇ
 ਵੇ ਅਠ ਇਸ ਦੁਵਾਈ ਸੇ ਸੇਕ ਦੇਵੇ ਸੇਕ ਕੀ ਦੁਵਾ। ੭
 ਲਾਧੀ ਮੇਟਾਲ ਕੜੀ ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਸੁਫੇਦ ਬੂਰ ਗੋਹੁ ਕਾਮੇ
 ਦਾ ਘਿਉ ਇਨ ਸਰੁ ਦੁਵਾਈ ਓਕ ਹਲਵਾ ਬਨਾਇ ਕ

ਰਸੇਕ ਦੇਵਨਾ ਫਿਰਉਸੀ ਹਲਵੇਕੇ ਉਸ ਘਾਟੁਪਰ ਬ
ਪਨਚਾਹੀਏ ਔਰਜੇਕਰਤਲਵਾਰਾਮਾਨੁਪਹੀਹੋਇ
ਅਰਜੇਕਦੀ ਸਿਰਕੀਖੋਪਹੀਜੁਦੀਹੋਜਾਵੈ ਇਸਕੀਚ
ਕਿਤਸਾਨਾਮਦਵਾਈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਨੀਚਾਹੀਏਕਿ
ਪਿਥਾਵੇਨੋਕੋਮਿਲਾਇਕਰਬਾਧੇਔਰਪੂਰਬੋਕਤਰੀ
ਤਸੇਸੇਕਕੇਯੋਮਲਹਮਲਗਾਵੈ। ਮਲਹਮ
ਕੀਬਿਧ। ਸੁਫੇਦਾਕਸਕਾਹੀਮੁਰਦਾਸਿਗਰਸਕਪੁ
ਰਾਮਕਰਕਰਗੁਜਰਾਤੀਮਾਜਯੋਸਕੁਦਵਾਏਕ
ਏਕਤੋਲਾਸਿਗਰਫੇਮਾਸੇਇਨਸਕੁਕੋਪੀਸਕਰਏ
ਤੋਲੇਪਿਤਮੇਮਿਲਾਇਕਰਨਦੀਕੋਪਾਨੀਸਾਥਏ
ਇਕਰਘਾਟੁਪਰਲਗਾਯਾਕਰੇਔਰਧਿਆਨਰਖੇ
ਕਿਘਾਟੁਮੇਸਿਮਾਜੀਨਾਘਟੁਨੇਪਾਵੈਅਰਜੇਕਿਸੀ
ਕੇਗਲੇਪਰਤਲਵਾਰਲਗੇਔਰਉਸਕੇਲਗਨੇਸੇ
ਘਾਟੁਬਹੁਤੁਹੋਜਾਵੈਤੋਜਰਾਕੇਚਾਹੀਏਕਿਪਹਿਲੇਰ
ਥਰਸੇਘਾਟੁਕੇਸੁਧਕਰੇਫਿਰਟਾਂਕੇਲਗਾਵੈਔਰਕੋ
ਕਲਾਘਾਟੁਹਲਾਸੀਸੇਅਥਵਾਹਲਾਏਸੇਸੇਕੇਔਰ
ਪਹਿਲੇਵੈਮਲਹਮਲਗਾਵੈਜਿਸਮੇਚੋਕੀਯਾਸੁਹਾ
ਗਲਿਖਪੈਜਬਪੀਵਗਾਨੀਹੋਇਅਰਸੁਫੇਦਨਿਕ
ਲੇਔਰਨੀਲਾਪਨਲੀਏਹੋਇਤੋਵੈਮਲਹਮਲਗ
ਵੈਜੋਅਬੀਤਪਰਇਸਸਥੇਮੇਵਰਨਨਕਰੀਏਅਰ
ਜੇਤਲਵਾਰੋਕਿਸੀਕੇਕਾਥੇਨਾਮਮੇਫੇਪਰਪੜੇਅਰ
ਹਾਥਲਾਟਕਜਾਇਤੋਉਸਕੇਮਿਲਾਇਕਰਟਾਂਕੇਕੁ
ਰਦੇਵੈਉਸਮੇਗੁਯੋਹੀਮਲਹਮਲਗਾਵੈਜੋਅ
ਬੀਉਪਰਕਹਿਅਏਏਔਰਏਕਸਾਚਾਲਕਨੀਕਬਲ

ਇਕਰਕਾਂਪੇਪਰਬਾਂਪੇ ਤੇ ਆਰਾਮ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਅੰਗਰਿ
ਸੀਮਾਨੁ ਖਕੇ ਗਏ ਸੇ ਲੇਕਰ ਕਟੀ ਨਾਮ ਲਾਕ ਤੀਕੁ ਤ
ਲਵਹ ਲਗੇ ਅੰਗ ਘਾਟੁ ਉਸ ਜਗਹ ਕੇ ਉਗਲਤ
ਕਹਿਅ ਹੋਇ ਤੇਜਰਾ ਹੋਕੇ ਦੇਖਕੇ ਡਰਨ ਨਹੀ ਚਾਹੀਏ
ਅੰਗ ਉਸ ਬੀਮਾਰ ਕੀ ਮਨ ਲਗਾਇਕਰ ਦੁਵਈ ਕਰਨੀ
ਚਾਹੀਏ ਜੇ ਦੁਕਨੂੰ ਹੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋਵਨ ਤੇ ਦੇਖੇ ਕਿਰੋਗਾ ਮਿ
ਸਾਸ ਹੋਵਨ ਤੀ ਜੇ ਸਾਸ ਹੋਇ ਤੇ ਚਕਿਤ ਸਾ ਨਾਮ ਇਲਾ
ਜ ਕਰੇ ਅਗੁ ਜੇ ਉਸੇ ਸਾਸ ਹੋਨ ਹੀ ਤੇ ਦੁਵਈ ਨ ਕਰੇ ਅ
ਗਰ ਜੇ ਸਾਸ ਬਲ ਨਾਲ ਘਾਟੁ ਤਾਂ ਅਗਰ ਘਾਇਲ
ਸਖਸਕੀ ਬੁਧੀ ਅੰਗ ਹੁਸਨ ਠੀਕ ਠੀਕ ਹੋਇ ਤੇ ਸਮ
ਦੁਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿਰੋਗੀ ਕੇ ਏਹ ਕੇ ਫਲ ਪੀਰ ਜਤਾਏ ਅ
ਰਕੇਈ ਘਰੀ ਪਲਕ ਮਹਮਾਨ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲਾ ਚਿਰਤੀ
ਜੀਵੇਗਾ ਅੰਗ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਹਵਾ ਬੋਲਾ ਚਿਰਤੀ ਖਾਸੀਏ
ਮੇਸੇ ਘਾਇਲ ਕੇ ਜੀਤ ਕਾ ਘਾਟੁ ਕਹਿ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਯਾ
ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਯੇਹ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਮੇਰਾ ਰਾਹ ਦੇ
ਮੇ ਅੰਗ ਕਲੇਜੇ ਮੇ ਘਾਟੁ ਨਾਮ ਜਖਮ ਨਹੀ ਆਯਾ
ਹੋਇ ਤੇ ਜਰਾ ਹੋਕੇ ਚਾਹੀਏ ਨਿਰਸਿਵੇਹ ਹੀ ਟਾਂਕੇ
ਲਗਾ ਕਰ ਇਲਾਜ ਮਾਲ ਜਾ ਕਰੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿ
ਰਪਾ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਘਾਇਲ ਮ੍ਰਿਤੁ ਯਸੇ ਬਚ ਜਾਇਗਾ
ਅੰਗ ਜੇ ਹਿਰਦੈ ਮੇਰਾ ਰਾਹੈ ਮੇ ਅਰਕਲੇਜੇ ਮੇ ਘਾਟੁ
ਇ ਤੇ ਹੀ ਉਸ ਘਾਇਲ ਨਾਮ ਜਖਮ ਕੀ ਦੁਵਈ ਨ
ਕਰੇ ਅੰਗ ਉਪਰ ਕੀ ਮਲਹਮ ਬਨਾਇਕਰ ਲਗਾਏ
ਅਥਵਾ ਜੇ ਸਾਸ ਮਪਰ ਉਚਿਤ ਜਾਨੈ ਤੇ ਸਾਹੀ ਕਰੇ
ਅਥਵਾ ਯੇਹ ਤੇ ਲਾਬਨਾਇਕਰ ਲਗਾਏ ਤੇ ਸਾਹੀ

ਬਿਧਿ। ਦਾਹੁ ਹਲਧੀ ਆਂਦੁ ਹਲਧੀ ਕੁਰੂ ਕੁਰੂ ਕੀ ਛ
ਨਕਾ ਪ੍ਰਿਅ ਯਾਤ੍ਰੀ ਨੇਦੁ ਵਾਈ ਕੇ ਦੇਵੇ ਤੇਲੇ ਕੁਟਕੇ ਨ
ਦੀਕੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਅਬਦੁ ਵਰਖਾ ਦੇ ਪਾਨੀ ਨਾਲ ਭਿਰੇ ਦੇ
ਵੇ ਅਤੇ ਸਦੇ ਰਕੇ ਸਮੇ ਕਾਲੇ ਤੇਲੇ ਕੇ ਤੇਲ ਸਦੇ ਸੇਰ ਉ
ਨਦੁ ਵਾਈਓ ਜੋ ਪਾਨੀ ਮੇ ਭਿਜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਨ ਮਿਲਾਇ ਕਰ
ਅਗਨੀ ਪਰ ਧਰੇ ਮਦਿ ਮਦਿ ਆਚ ਪ੍ਰਪਕਾਵੈ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖ
ਨੀ ਜਲ ਜਾਵੈ ਬਾਕੀ ਤੇਲ ਹੀ ਰਹ ਜਾਵੈ ਤੋ ਕਪੜੇ ਬਾਧੀ ਕ
ਸੇ ਛੁਨ ਲੈ ਧਰ ਰਖੇ ਲਗਾਨੇ ਕੇ ਵਕਤ ਪੁਰਾਨਾ ਲਤਾ
ਨਾਮ ਕਪੜਾ ਭਿਰੇ ਆਇ ਕਰ ਤੇਲ ਮੇ ਘਾਟੁ ਪਰ ਲਗਾਵੈ
ਅਗ ਜੋ ਕਤਾਂ ਕਾ ਕਪੜਾ ਹਾਥ ਨਾਲ ਰੇ ਤੇ ਵਲਾਇ ਤੀਸੁ
ਕੁਸੇ ਕਾ ਮਚਲਾਵੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬਤ ਰਾਬਧੇ ਅਤੇ ਮਕੋਇ ਕਾ
ਅਰਕ ਪਿਲਾ ਲੈ ਦੁ ਗੋਮਾ ਕਾ ਸਾਗ ਪਕਾਇ ਕਰ ਫਿੰਨ
ਕੇ ਖਾਵੈ ਕਭੀ ਕਭੀ ਅਤੇ ਪਥ ਯਥਾ ਉਚਿਤ ਕਰਾਨਾ ਚਾ
ਹੀਏ ਐਰਘਾਵੁ ਪਰ ਧਿਆਨ ਰਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਪੀਵ
ਪੀਵ ਹੀ ਕੇ ਸਦੁਸ ਰਹਿ ਗਾ ਅਤੇ ਸਿਯਾ ਹੀ ਨਾਹੈ ਐਰ
ਮੇਸੇ ਘਾਇਲ ਕੇ ਐਸੀ ਇਕਾਤ ਜਗਾ ਮੇ ਰਖਨਾ ਚਾ
ਹੀਏ ਕਿ ਜਗਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਬਦ ਭੁੰਨਿ ਪਹੁੰਚੇ ਅਰਜੇ ਰਿ
ਸੀ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਯਥਾ ਪਰਤੁਲ ਵਾਰ ਲਗੀਓ ਅਰ ਦੇ
ਘੜੀ ਬਤੀ ਤਗਈ ਹੋਵੈ ਤੇ ਵੇਹੁ ਘਾਇਲਾ ਅਛੁ
ਨਾਹਿ ਗਾ ਐਰ ਜੇ ਕਾਲ ਦੇ ਘੜੀ ਸੇ ਕਮਾਸ ਮਾਬਤੀ
ਤੁ ਹਾਮਾਓ ਅਤੇ ਹਡੀ ਕਲਾਮੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋ ਗਈ ਹੋ ਤੇ
ਹਾਥ ਚੀ ਗਾ ਹੋ ਸਕਤਾਓ ਐਰ ਜੇ ਹਡੀ ਬਰਾਬਰ ਕ
ਟ ਗਈ ਹੋ ਤੇ ਓਸੀ ਸਮਾ ਚ ਕਿਤ ਸਾਕ ਹੋ ਤੇ ਆਰਾਮ
ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਐਰ ਜੇ ਕੁਛ ਬਲਿਬ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ਤੇ ਆ

ਰਾਮਨੋਹਰਾ ਕਿਸਦਾਸਤੇਜਬਤਕਕਟਹੁਆਤਬਗ
ਮੀਤਬਤਕੱਸਾਪਮੀਂ ਸਰਦ ਹੋਗਮਾਤੋਅਸਾਧੀਐਰ
ਜੇਤਲਵਾਰਸੇਉਗਲੀਯਾਕਟਜਾਵੈਐਰਗਿਨਾਪਨੇ
ਤੇਅਛੀਅਛੀਹੋਸਕਤੀਐਰਜੇਕਿਸੀਕੇਚਤਰੂਪਰ
ਤਲਵਾਰਲਗੇਤੋਉਸਕੀਚਕਿਤਸਾਜਗਹੀਸੀਮਤ
ਪ੍ਰਾਪਤਕਿਓਕਿਯੋਅਸਥਾਨਕੁਛਬਹੁਤਕੁਯਾਨਕਨਹੀ
ਐਐਰਜੇਕਿਸੀਕੇਅੰਡੇਕੋਸੇਪਰਮੇਸੀਤਲਵਾਰਲਗੇ
ਕਿਪਤਲਾਅਨੇਜੇਅੰਡੇਨਾਮਗੋਲੀਯਾਐਸੋਭੀਕਟੀ
ਜਾਵੈਤੋਜਰਾਹੋਕੇਉਚਿਤੁਐਕਿਭੀਤਰਦੇਨੋਟਕਤ੍ਰੇਮਿ
ਲਾਇਕਰਉਪਰਸੇਸੀਘਰਹੀਟਾਕੇਲਗਾਵੈਬਹੁਤ
ਛੇਤੀਇਹਕਮਕਰੇਦੇਰਨਾਐਪਾਵੈਅਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸੇ
ਬਾਂਧੇਕਿਭੀਤਰਸੇਅੰਡੇਕਾਘਾਵਮਿਲਾਰਹੈਅਤੇਅੰਡੇਕੋ
ਟਾਂਕਕੇਓਹੋਗਲਲਗਾਵੈਜੇਅੰਡੇਜਾਕੇਲਾਈਮੇਇ
ਸੀਜਗਾ ਲਗਾਯਾਜਾਵਾਐਐਰਜੇਕਰਮੇਸੇਸਮਯਪ
ਰਹੋਗਨਾਥਨਹੀਲਗੇਤੋਦੇਵਚਾਰਕਤੇਲਵਛਿਊਟ
ਕਾਤੇਲਲਗਾਵੈਐਰਜੇਚਤਰੂਸੇਪਾਵੇਕੇਨਖੋਤਕਘਾਵ
ਹੋਵੈਤੋਉਸਕੀਚਕਿਤਸਾਉਸਕੇਅਨੁਸਾਰਕਰਨੀਚਾਹੀਏ
ਐਰਜੇਸਿਰਸੇਪਾਵਤਕਕੋਈਘਾਵਬਹੁਤਕਠਿਨਹੋਇ
ਤੋਉਸਕੀਵੇਚਕਿਤਸਾਕਰੇਕਮਰਅਥਵਾਤਬਕੇਘਾ
ਵੇਪਰਵਰਨਨਕਰੀਐਐਰਇਨਾਅਸਥਾਨਕੇਸਿਵ
ਇਸਰੀਰਮੇਕਿਸੀਜਗਪਰਤਲਵਾਰਕੇਲਗ
ਨੇਸੇਘਾਵਹੋਜਾਵੈਤੋਸਭੁਜਗਹਚਕਿਤਸਾਏਸਤ
ਰਾਇਨਾਸੋਖਧੀਓਸੇਇਲਾਜਕਰਨਾਚਾਹੀਏਅਉ
ਚਤਲਵਾਰਅਤੇਸੇਲਾਪਰਸਾਚਕੁਇਤਨੇਸਸਤ੍ਰੇਕ

ਘਾਵੇ ਕਾਇਲਾਜ ਇਨੀਵੁਵਾਈਓਸੇਤੋਤਾਈ ਸੁਰਕਿਪ
 ਸੇ ਚੁਵਾਈ ਛਾਇਦਾਕਰਤੀਓਰੇਗਿਵਾਲਾ ਰਾਜੀਓਏ
 ਪਮੇਸੁਰਕੇਨਾਮਪਰਸਾਧ ਸਿਤ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕੀਸੇਵਾਕਰਨੀ
 ਚਿਚਿਤੁਐ॥ ਅਬਤੀਰਲਗਨੇਕਾਯਤਨਾ॥ ਜੇ
 ਕਿਸੀਮਨੁਖਕੇਬਦਨਮੇਤੀਰਲਗਾਓਏ ਐਰਘਾਵੇਕੇ
 ਭੀਤਰਅਟਕਰਹਾਏਤੋਘਾਵੇਕੇਚੌਰੇਓਰਸੇਦਬਾਕਰ
 ਨਿਕਲੇਵਘਾਵੇਕੇਚੌਰਾਕੇਕਿਹਬਸੇਤੀਰਨਿਕਲ
 ਸਕੇਐਰਭੀਤਰਕੇਤੀਰਕੀਪਰੀਖਾਮੇਹਾਏਕਿਵੇਹ
 ਘਾਵੇਦੁਸਰੇਤੀਸਰੇਦਿਨਰੂਪਵੀਯਾਕਰਤਾਏਐਰਤੀ
 ਰੋਜੇਕੀਜਗਹਰਜਾਤਾਏਐਰਜੇਮਾਸਮੇਤੀਰਲਗ
 ਤਾਏਤੋਪਾਰੋਜਾਤਾਏਉਸਕੇਘਾਵਪਰਵੇਨੇਓਰਮਰਯ
 ਲਗਾਏਐਰਬੀਚਮੇਏਕਗਾਦੀਬਾਧੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕੀ
 ਚਕਿਤਸਾਕਰਨੇਸੇਪਮੇਸੁਰਾਪਨੇਅਨੁਕ੍ਰਮਸੇਆਰ
 ਮਕਰਦੇਤਾਏਅਬਵਕਿਸੀਕੀਛਾਤੀਵਾਨਕ੍ਰੀਮੇਤੀਰ
 ਲਗੇਐਰਪਾਰੋਜਾਏਅਬਵਭੀਤਰਅਟਕਰਾਏ
 ਜੇਤੀਰਲਗਕਰਅਲਗਨਿਕਲਜਾਏਤੋਪਿਛਲੀ
 ਰੀਤੀਕੇਅਨੁਸਾਰਜੇਪਿਛੇਲਿਖਆਏਏਪ੍ਰਬੋਕਤ
 ਚਕਿਤਸਾਨਾਮਇਲਾਜਕਰੇਐਰਜੇਭੀਤਰਹੀਅ
 ਟਕਜਾਏਤੋਜਰਾਹਕੇਚਾਹੀਏਕਿਸੀਨਕਿਸੀਐ
 ਜਾਰਸੇਨਿਕਲਕਰਯੋਹੋਗਨਵਿਚਭੂਰੇਨੁਸਖਾਰੋਰ
 ਨਾ॥ ਭੁੰਗੇਕਾਰਸਗੋਮਕਾਰਸਨੀਮਕਪਤਕਾਰਸ
 ਛਿਸਟਕਾਰਸਸੇਹਚਾਰੋਰਸਦੇਏਤੋਲੇਗੋਰੁਯੀ
 ਮਏਕੋਰਤੋਲਸਕੁਕੇਪਦਭਰਮੀਠੇਤੋਲਮੇਮਿਲਾ
 ਓਕਰਚਾਲੀਢਿਵਸਧੂਪਮੇਰਖੇਐਰਸਮਮ

ਪਰਕਮਮੇਲਾਵੈ ਐਰਯੇਹਤਲਸਰੁ ਪਕਾਰਕੇ ਘਾਵੈ
ਕੋਠਾਇਦਾਕਰਤਾਏ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀਕੇਪੇਰੁਮੇਤੀਰ
ਲਗਾਏ ਤੇਜਰਾਹੋਕਚਾਹੀਏ ਮੇਸੇਘਾਇਲ ਕੋਦੇਖ
ਕਰਚਕਿਤਸਾ ਕਰੇਕਿਉਕਿਯੇਹ ਅਸਥਾਨ ਬਹੁਤਕੇ
ਮਲਾਏ ਜੋਇਸ ਅਸਥਾਨਮੇ ਤੀਰਕ ਜਖਮਲਾਹੇ ਅ
ਰਤੀਰਲਗਾਏ ਲਗਤੇਹੀ ਨਿਕਲਗਾਏ ਤੇਬੋਹਤ
ਰਹੁਲੀਬਾਤਾਏ ਉਤਮਾਏ ਅਗੁ ਜੇਤੀਰਲਗਾਏ ਬਾਹਿ
ਰਨਿਕਲਾਨਹੀ ਰਹਿਗਾਏ ਤੇਕਠਿਨਤਸੇਨਿਕਲ
ਤਾਏ ਯਤੁਨਕਰਨਪਕੂਤਾਏ ਕਿਉਕਿ ਯੇਹ ਅਸਥਾਨ
ਨਾਤੇ ਘਾਵਚੀਰਨੇਕਾਏ ਐਰਨਾਤੇਜਾਬਹੀ ਲਗਾਨੇਕ
ਏ ਬਸਵਹਾ ਤੇਮਕਨਾਤੀਸ ਪਥਰ ਜਿਸਕੋ ਚੁਬਕਪਥ
ਰਕਹਿਤੇਏ ਉਸਕੋਪਹੁਚਾਵੈ ਤੇਉਤਮਾਏ ਕਿਉਕਿਯੇ
ਹਮਕਨਾਤੀਸ ਪਲੇਹਾ ਅਸਕੋ ਜਿਧਰਚੁਬਕਪਥ
ਰਹਿਲਾਇਏ ਲੇਹਾ ਉਸੀਤਰਫ ਚਲਾਏ ਲੇਹਾਚੁਬ
ਕਪਥਰਵਾ ਅਨੁਸਾਰੀਏ ਨੋਕਰਦੀਤਰਾ ਜਿਸਤਰਮਾ
ਲਕਦਾਹੁਕਮ ਨੋਕਰਮੰਨਦਾਏ ਅਗੁ ਜੇਕਰਗੀਰਨਿ
ਕਲਗਾਏ ਤੇਵੈ ਤੇਵੈ ਇਲਾਜਕਰੇ ਜੋਓਪਬਰਣ
ਨਕਰਦੀਯਾਏ ਅਤੇਘਾਵ ਜੇਜਖਮਾਏ ਉਸਵਿਚਓ
ਹਤੇਲਗੁਰੇ ਜਿਸਵਿਚਭੁਗੇ ਦਾਰਸ ਪਵਨਲਿਖਾਏ
ਅਥਵਾ ਕਿਸੀਕੀਜੇਘਾਮੇਤੀਰਲਗਾਏ ਤੇਵੈ
ਹ ਅਸਥਾਨਕੀ ਤੀਰਕੋਰਾਜਾਨੇਵਾਲਾਏ ਲਤਮੇਹ
ਰੂਕੀ ਸਖਤੀਏ ਤੀਰ ਲਗਾਨੇਸੇ ਅੰਤਰਹੀਰਾਜਾ
ਏ ਕਿਉਕਿਮਾਸ ਐਰਹਰੂਯਹਾਂਕੀ ਰੀਧੀਏ
ਰਾਹਰੂਹੀਦੀਏ ਸਖਤਹੀਦੀਏ ਚਰਾਹੋਕਚਾ

ਗੀਏ ਮੇਸਾ ਜਖਮ ਕੇ ਚੀਰਾ ਭਾਏ ਤੇ ਤੀਰ ਨਿਕਾਏ ਇਸ
ਮੇਕੁ ਛੁਰਨ ਹੀ ਪੈਤਿ ਛੁਰ ਇਤਨਾ ਤੇ ਜੋਯੋ ਘਾਵ
ਹੋ ਜਾਏ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪੀਛੁ ਹਛੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਐਓਰ
ਜੋ ਰੋਕੀ ਦੁਆਖਾ ਉਪਰ ਵਰਨਨ ਹੋ ਚਕੀਐ ਇਸੀ
ਲੀਏ ਘਾਵ ਕੇ ਚੋਰਾ ਕਰ ਕੇ ਤੀਰ ਨਿਕਾਏ ਤੇ ਹੁਕੀ ਕਾ
ਲ ਠੀਕ ਠੀਕ ਜਾਨ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਹਨੂੰ ਮੇਕੁ ਛੁਰਾਨੀ
ਪਰੀ ਚੀਐ ਯਾਨਹੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰਹਨੂੰ ਕੋਕੁ ਛੁਰਾ ਜਪ
ਹੋ ਚੀਐ ਤੇ ਹਾਨੀ ਉਸ ਕੀ ਵਰਕਰੇ ਹਨੂੰ ਕੀ ਕਿਰਚੇ ਨਿ
ਕਾਲ ਕਰ ਚਕਿਤ ਸਕਰੇ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀਕੇ ਘਾਟ
ਨੇ ਮੇ ਤੀਰ ਲਗੇ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਹੁੰਯੋ ਹੀ ਦੁਆਖਾ ਐ ਜੋ
ਪੀਛੁ ਜੰਘ ਨਾਮ ਲੋਤਾ ਕੇ ਘਾਵ ਮੇ ਵਰਨਨ ਕਰੀਐ
ਐਓਰ ਅਗਮੇਨੇ ਤੀਰ ਕੇ ਘਾਵ ਘਾਟ ਨੇ ਨਾਮ ਗੋਤੁ ਸੇ
ਘਾਟ ਤਕ ਹੁੰਮੇਨੇ ਦੇਖੇ ਕਹੇ ਤਿਸ ਪਰਯਟੀ ਦੇ
ਵਸਿ ਜੋਗ ਕਰ ਤੀਰ ਕਹੀ ਲਗਾ ਜਾਏ ਇਨ ਮੇਸੇ ਕਿ
ਸੀ ਜਗਾ ਪਰ ਤੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਚਕਿਤ ਸਾ ਕਰੇ ਜੋਸ
ਕਿ ਪੀਛੁ ਵਰਨਨ ਕਰ ਆਏ ਐਓਰ ਅਥਰ ਘਾਵ ਕੀ ਪਰੀ
ਖਾ ॥ ਜਿਸ ਘਾਵ ਮੇ ਤੀਰ ਆਇ ਕੀ ਨੇ ਕਰਹਿ ਜਾ
ਵੇ ਯਾ ਕਿਸੀ ਸਸਤ੍ਰ ਕੀ ਚਸਟਟ ਗਈ ਹੋ ਜਖਮ ਵਿ
ਚ ਉਸ ਕੀ ਪਹਚਾਨ ਯੇਤਾ ਕੀ ਘਾਵ ਕਾਲਾ ਐਓਰ ਸ
ਜਨ ਸਿਯੁ ਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਫਿਨ ਸੀਓ ਕੇ ਲੀਏ ਤੇ ਵੇਹੋ
ਸ ਉਸ ਘਾਵ ਕ ਬੁਦਬੁਦੇ ਨਾਮ ਬੁਲ ਬੁਲੇ ਜੋਸੇ ਉਚਾ
ਤੇ ਵੇਹੋ ਐਓਰ ਉਸ ਜਖਮ ਵਿਚ ਪੀਰਾ ਹੋਵੇ ਐਸਾ ਲ
ਛਨ ਜਿਸ ਜਖਮ ਕੇ ਤੇ ਉਸ ਘਾਵ ਕੇ ਜਾਨ ਨਾਇ
ਸਮੇ ਸਸਤ੍ਰ ਰਕੀ ਅੰਸਕਾ ਲਗਾਏ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ

ਕੋਸਟਮੇ ਤੀਰ ਰਹਗਾ ਤੇ ਉਸਕੀ ਪਹਿਚਾਨ ਯੇਹ ਹੈ
ਕਿ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਾਤੋ ਤੁਚਾ ਅੰਗ ਸਰੀਰ ਕੀ ਨਸਕੋ ਨਾਘ
ਕਰਹਿਗਾ ਪੀਛੇ ਉਨ ਨਸਕੋ ਚੀਰ ਅੰਗ ਕੋ ਸੁਬਿਖੇ
ਹਾਹੈ ਜੇ ਦੋ ਸਸਤ੍ਰ ਸੇ ਅਫਰਾਕ ਹੈ ਅਰਥਾਤ੍ ਕੀ ਤ
ਰਫ ਸੇ ਮੁਖ ਮੇ ਅੰਨ ਅੰਗ ਮਲਮੂਤਰ ਕੋ ਲੈ ਆਵੈ ਤਬ
ਜਾਨੀਏ ਕਿ ਇਸਕੋ ਕੋਸਟਮੇ ਸਸਤ੍ਰ ਹਾਹੈ ਕੋਸਟਮ
ਖਜਾਨੇ ਮਸਾਨੇ ਕਾਹੈ ਜਿਸ ਜਗਹ ਅੰਨ ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ
ਠਹਰਵਾਏ ਬਦਨ ਕੇ ਉਪਰਕ ਚਮੜ ਜੇਹੈ ਉਸ ਚਮ
ੜੇ ਕੀ ਯਾ ਸਤ੍ਰ ਪੁਸਤ੍ਰ ਹੋਈ ਯਾਹੈ ਨ ਪੁਸਤ੍ਰ ਨਾਮ ਤਹਿ
ਯਾ ਵਿਚ ਘਾਟ ਹੋਨੇ ਸੇ ਉਸ ਜਖਮ ਵਿਚੋ ਮਲਮੂਤਰ ਅੰ
ਨ ਖਾਧਾ ਨਿਕਲੇ ਤੋਰੇ ਗਾਨ ਹੀ ਹੋਵੇ ਅਥਹੋਲੀ
ਲਗੇ ਕਾਧਤ੍ਰਾ ਜੇਕਿ ਸੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਹੋ
ਲੀ ਲਗੇ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਦੋ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਤੇ ਯੇਹ ਕਿ ਗੋਲੀ
ਲਗੇ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਦੋ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਤੇ ਯੇਹ ਕਿ ਗੋਲੀ ਲ
ਗਤੀ ਹੁਈ ਚਲੀ ਗਈ ਹੁਈ ਤੇ ਅਰਥ ਸਰ ਯੇਹ ਕਿ
ਗੋਲੀ ਦੂਰ ਸੇ ਲਗੀ ਹੋਇ ਅੰਸੀ ਗੋਲੀ ਲਗੀ ਹੋਇ
ਜੇ ਸਿਰ ਕੀ ਤੁਚਾ ਜੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਸਤ੍ਰ ਪੁਸਤ੍ਰ ਮਸਾਹੈ ਤਿਸ
ਸਿਰ ਕੀ ਤੁਚੇ ਮੇ ਗੋਲੀ ਰਹ ਗਈ ਹੋਇ ਦੂਰੇ ਗੋਲੀ
ਲਗਨੇ ਸੇ ਰਹਿ ਭੀ ਜਾਵੀ ਹੋਇ ਸੀ ਕਰਨ ਸੇ ਸਿਰ ਮੇ ਸੁ
ਜਨ ਮਾਜਾ ਤੀਹੈ ਅੰਸੇ ਕਰਨ ਹੋਨੇ ਸੇ ਮੁਖ ਲੋਕ ਜੇਹੇ
ਸੇ ਕਹਿ ਤੇਹੈ ਕਿ ਗੋਲੀ ਸਿਰੇ ਗ੍ਰੀਤ ਰਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲਏ
ਪਤਿ ਠੀਕ ਠੀਕ ਤੇ ਦਯਾ ਦਸਥਾ ਯੇਹੈ ਕਿਜੇ ਗੋਲੀ
ਪਾਸ ਸੇ ਕਿਯਾ ਨਜੀਕ ਸੇ ਲਗੀ ਹੋਇ ਤੇ ਦੋਨੇ ਓਰ
ਕੀ ਹਥੀ ਕੋ ਤੇਰ੍ਹਾ ਨਿਕਲ ਜਾਤੀਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰਕੁਛ

ਵਰਸੇ ਗੋਲੀ ਲਗਾਇਓਇ ਤੇਰੇ ਜੇ ਕੇਰੀ ਤਨਾਮ ਸਿਰ
ਕੀ ਜੇ ਮਿਥੈ ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਚ ਗੋਲੀ ਰਹ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋ ਉਸ
ਗੋਲੀ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਨੇ ਕੇਸਮ ਮਰੇ ਗੀ ਕੇ ਬਲ ਤਾ ਕਤ ਕੋ
ਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਗੋਲੀ ਨਿਕਾਲ ਨੇ ਕੇਸਮ ਮਰੇ ਗੀ ਮ
ਰਨ ਜੀ ਜਾਏ ਗਾ ਅਗ ਜੇ ਉਸ ਰੋਗੀ ਕਾ ਮਰ ਜਾਨਾ ਸੀਰੁ ਦੋ
ਵੇ ਕਿਯਾ ਗੋਲੀ ਨਿਕਾਲੇ ਗੇ ਤੇਰੇ ਗੀ ਮਰ ਜਾਏ ਗਾ ਤੇਰ
ਕਿਤ ਸਾਨ ਕਰੇ ਅਚਾਚਿ ਦੇਖੇ ਜਗਾ ਰੋਗੀ ਇਸ ਕਸਟ ਜੇ
ਬਚ ਜਾਏ ਗਾ ਇਹ ਕਸਟ ਸਾਹ ਸਕੇ ਗਾ ਮੌਰ ਉਸ ਕੇ ਸੀ
ਨਬੀਧੀ ਲੋਕ ਪਸਿਨ ਤਸੇ ਬਤੀ ਖੁਸੀ ਪੂਰ ਬਕ ਅਗਾ
ਦੇਤੁ ਤੇ ਨਿਰਸਿਏ ਹਸਿ ਕੀ ਮਿਸ਼੍ਰ ਮੇਸੇ ਗੋਲੀ ਕੋ ਨਿਕਾਲੇ
ਮੌਰ ਸਿਰ ਕੇ ਪਾਵ ਕੋ ਕਮ ਸੇ ਕਮ ਸੇ ਕਤੇ ਹੈ ਮੌਰ ਚ ਕਿਤੁ
ਕਰਨੇ ਕੇਸਮ ਮ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਹਮਲਾ ਮਲ ਗਾਏ ਜਿਸ ਮੇ ਦੁ
ਦਾਈ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰ ਕਾ ਮਾਸ ਜਲਾ ਗਾ ਨਿਕਲ ਜਾਏ ਮ
ਮਲਾ ਮਕੀ ਬਿਧਿ। ਜੀਗਲ ਹਰਿਯਾ ਨਿਖਾਲਾ ਸਭ
ਹਿਤ ਏਕ ਏਕ ਤੇਲੇ ਸ੍ਰਿਕ ੨ ਤੇਲੇ ਇਨ ਸਰੁ ਕੇ ਮਿਲਾ
ਇਕ ਰਕਤ ਫੁੰਮੇ ਪਕਾਏ ਜਬ ਚਾਸ ਨੀ ਤੇਨੇ ਪਗਾਏ ਤ
ਬ ਠੰਢਾ ਕਰ ਕਲ ਗਾਏ ਅਥਵਾ ਮੁਰਗੀ ਕੇ ਅੰਡੇ ਕੀ
ਮੁਟੰਦੀ ਵੇਨ ਗਾਏ ਆਤਸਾ ਸਰਾਬ ਚੋਗੀ ਚਾਰੋ ਤੇਲੇ ਵੇ
ਨੇ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਲਗਾਏ ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਕੋ ਗੋ
ਲੀ ਗਾਲੇ ਮੇਲ ਗੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਚ ਕਿਤੁ ਸਨਾਮ ਇ
ਲਾਜ ਇਸੀ ਪਕਾਠ ਕਰੇ ਜੇ ਸੀ ਕਿਉ ਪਰਵਰਣ ਨਕ
ਗੀ। ਅਥਵਾ ਗੋਲੀ ਜਿਸ ਕੀ ਛਾਤੀ ਮੇਲ ਗੀ ਹੈ
ਵੇ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਦੁਸਖ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਕੀ ਓਰ ਕੇ
ਮਾਨੁ ਖਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੋਲੀ ਭੀ ਉਸੀ ਓਰ ਕੇ ਫਿਰ ਜਾ

ਤਸੀਸ ਕਰਕੇ ਈ ਬਲਵ ਨੇ ਹੋ ਗਾ ਤੇ ਗੋਲੀ ਨਿਕਲ ਜਾਇ
 ਹੀ ਔਰ ਨਿਰਬਲ ਮਨ ਖਜੇ ਹੋ ਗਾ ਤੇ ਹਰਿ ਜਾਇ ਹੀ
 ਇਸ ਪਰ ਖੁਬਾਧਿ ਮਨ ਰਖਨ ਚਾਹੀਏ ਕਿਉਂ ਕਿਉਂ ਸ
 ਕਾ ਘਾਵੇ ਟੋਢਾ ਤੇ ਤਾਂ ਔਰ ਛੁਤੀ ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਮੇਵਿਲ
 ਆਨੀ ਰਿਦ ਯਉ ਪਸ ਬਿਤਾਂ ਉਸ ਕਾਧਿ ਮਨ ਕੀ ਅਵ
 ਸਮ ਕਰਕੇ ਰਖਨ ਚਾਹੀਏ ਔਰ ਬਾਜੀ ਗੋਲੀ ਕਪੜੇ
 ਸੇਲ ਪੇਟੀ ਹੁਈ ਹੋਤੀ ਤੇ ਵੇ ਹੋਲੀ ਨਿਕਲ ਜਾਤੀ
 ਤੇ ਔਰ ਕਪੜੇ ਰਹ ਜਾਤਾਂ ਔਰ ਜਿਸ ਓਰ ਕੋ ਗੋਲੀ ਨਿ
 ਕਲਤੀ ਉਸ ਓਰ ਕੋ ਘਾਵੇ ਓੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਤਾਂ ਉਚਤ
 ਤੇ ਕਿਆ ਵੇਕੋ ਚੀਰ ਕਰ ਵਪਕ ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਕਪੜੇ ਕੋ
 ਨਿਕਲ ਲੇਵੇ ਔਰ ਕਪੜੇ ਰਹ ਜਾਨੇ ਕੀ ਯੇਹ ਪਹਚਾਨ
 ਤੇ ਕਿਆ ਵੇ ਮੇਸੇ ਪਤਲੀ ਔਰ ਸਿਮਾਤੀ ਪੀਵ ਨਿਕਲ
 ਕਰਤੀ ਪਹਿਲੇ ਘਾਵੇ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰ ਲਏ ਕਿਉਂ ਕਿ
 ਜਬ ਘਾਵ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾਂ ਔਰ ਜਲਾਹੁ ਮਾਮਾਸ ਨਿ
 ਕਲ ਜਾਤਾਂ ਤੇ ਘਾਵ ਸੀ ਪਰ ਹੀ ਹੋਛੁ ਹੋ ਜਾਤਾਂ
 ਔਰ ਧੀਰ ਜਸੇ ਉਸ ਕੀ ਚਕਿਤ ਸਾਕਰੇ ਘਬਰਾਹਟ
 ਕੋ ਕਾਮੇ ਨਾਲਾਵੁ ਧੀਰ ਜਸੇ ਰੇ ਅਬ ਵ ਕਿਸੀ ਕੀ
 ਛੁਤੀ ਸੇ ਪੇਰੁ ਤਕ ਗੋਲੀ ਲਗੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਰੂ
 ਚਕਿਤ ਸਾਨਮ ਇਲਾਜ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕਰਨਾ ਹੋ
 ਗਾਂ ਜੇਸੀ ਕਿਉਂ ਪਰਵਰਣਨ ਕਰੀ ਗਈ ਤੇ ਅਬ
 ਵ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸੇ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲਓ ਮੇਵ ਜੀ
 ਘਾਨਾ ਮਪਟਾ ਮੇਲਤਾ ਮੇ ਪਿਰੁ ਲੀਨਾ ਮੇ ਪਿਨੀਯਾ
 ਮੇਵਿਨ ਅਸ ਬਾਨੇ ਮੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਮੇ ਗੋਲੀ
 ਲਗੇ ਤੇ ਵ ਵਾਈ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਰਗੇ

੨੧

ਦੇਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਗੋਲੀ ਜੇਲ ਗੀ ਸੋ ਨਿਕਲ ਗਈ
ਵਨਹੀ ਨਿਕਲੀ ਜੇ ਨਿਕਲ ਗਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ
ਬਾਤ ਹੈ ਜੇ ਨਹੀ ਨਿਕਲੀ ਤੇ ਜਰਾ ਹੋ ਕੇ ਚਾਹੀਏ ਪਹਿਲੇ
ਗੋਲੀ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕੇ ਘਾਵ ਕੇ ਦੇਖੇ ਕਿਹੜੀ ਤੇ ਨਹੀ ਟੁਟੀ
ਯਹੀ ਹੜੀ ਟੁਟ ਗਈ ਤੇ ਚਾਹੀਏ ਕਿਵੇਂ ਟੁਕਵੇਂ ਕਰਨ
ਕਾਲ ਭਾਲੇ ਅਰਵ ਟੁਕਵੇਂ ਕੇ ਵਹੀ ਜਮਾਵੇ ਦੇ ਅੰਰ
ਉਸ ਕੇ ਉਪਰ ਦਿਲਾਇਤੀ ਰਸੋਤ ਕੁਰਦੇ ਦੇ ਅੰਰ ਸ
ਵੇ ਕਨ ਦੁਵਾਈ ਅੰਗੇਜੀ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਠਹਿਯਾ ਉਪਲ
ਗਾਵੇ ਦੇ ਅਰਖੁ ਬਕਸ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਾਂਧੇ ਅਰ ਤੀਨ ਦਿ
ਨ ਕੇ ਪੈਂਦੇ ਖੋਲ ਕਰ ਦੇਖੇ ਕਿਵੇਂ ਹੜੀ ਜਮ ਗਈ ਹੈ
ਵਨਹੀ ਜੇ ਮੀ ਜੇ ਕਰ ਜੀ ਮਗਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ
ਬਾਤ ਹੈ ਖੁਬ ਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਕੀ ਨਿਕਾਲ ਭਾਲੇ ਅਬ
ਵਾ ਸਮੇ ਪਰ ਦੇਖੇ ਜੈ ਸਾ ਸਮਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਾਹੀ ਕਰੇ ਅੰਰ ਦੇ
ਖਤੇਰੇ ਕਿ ਘਾਵ ਮੇ ਸੁਣੇ ਦੀ ਅੰਰ ਉਸ ਕੇ ਆਸ ਪਾਸ
ਜਿਮਾਹੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੁਈ ਅੰਰ ਘਾਵ ਮੇ ਸੇ ਵਰ ਰੀਧ ਤੇ ਨ
ਹੀ ਆਤੀ ਅਰ ਪੀਵ ਪਾਨੀ ਸੀ ਤੇ ਨਹੀ ਨਿਕਲਤੀ
ਕਿਉਂ ਕਿ ਪਾਕ ਜੇ ਨਿਕਲੇ ਸੋ ਪਤਲੀ ਨਿਕਲੇ ਘਾਵ
ਜਖਮ ਸੇ ਬਦ ਬੁਆਵੇ ਯੇਹ ਬਾਤ ਖੋਟੀ ਨਿਸਲੀ ਹੈ
ਅੰਰ ਗੋਲ ਕੇ ਹਰਏ ਕ ਘਾਵ ਸੇ ਵੇਹੁ ਵਾਈ
ਲਗਾਵੇ ਜੇ ਸਿਰ ਕੇ ਘਾਵ ਮੇ ਵਰਨਣ ਕਰੀ ਹੈ ਅਬ
ਵਾ ਉਸ ਵਾਈ ਕੋ ਲਗਾਵੇ ਜਿਸ ਮੇ ਅੰਤ੍ਰੇ ਕੀ ਸੁਣੇ ਦੀ
ਹੈ ਉਸ ਵਾਈ ਕੋ ਹੁਈ ਸੇ ਰਿਗੋਇ ਕਰ ਘਾਵ ਨਾ ਮ
ਖਮ ਕੇ ਉਪਰ ਰਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਅੰਰ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਹਰ
ਕਿਸੀ ਮੁਕਾਮ ਪਰ ਜਿਸ ਕੋ ਗੋਲੀ ਲਗੇ ਉਨ ਸ

ਕੁਜਗੋ ਕੋ ਗੋਲੀ ਕੇ ਘਾਵੇ ਕਾਇਲਾਜ ਇਨਹੀ ਅੰਖੀ
ਓਸੇ ਕਰਨ ਚਾਹੀਏ ਈਸਰ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਸੇ ਆਰਾਮ
ਹੋਵੇਗਾ। ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਿਖਰੀ ਬੁਝੀ ਭਈ
ਤਲਵਾਰ ਤੀਰ ਬਰਛ ਕਟਾਰ ਬਰਸਾ ਚਕ੍ਰ ਆਇ
ਸਸਤ੍ਰ ਲਗੇ ਹੋਇ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਯੋਧ ਪਰੀਖਾ ਹੈ ਕਿ
ਘਾਵ ਤੇ ਉਪਰਸੇ ਬਨ੍ਹਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੋਹ ਮਸ ਰਾ
ਲਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੋਹ ਦੁਰਗੀਧਾ ਆਤੀ ਹੈ ਇਨ ਵਿਨ ਘਾ
ਵ ਕਾ ਰੰਗ ਬੁਰਾ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਉਸ ਜਗਾ ਕਾ ਮਾਸ ਭੀ
ਧਰਤੀ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਕਾ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਸ ਯੇਹੀ ਉਚਿ
ਤ ਹੈ ਜਰਗਾਹ ਕੋ ਚਾਹੀਏ ਇਸ ਜਖਮ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬ
ਰਾਏ ਨਹੀ ਜਿਤਨਾ ਕਾਲਾ ਆਸ ਹੈ ਜਖਮ ਕਾ ਉਸ ਕੋ ਕਟ
ਲੇ ਮੋਹ ਰੁਧਿਰ ਜਾਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ ਰੁਧਰ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਵਾ
ਲੀ ਦੁਵਾਈ ਕੋ ਕਰੋ ਦੁਸਰੇ ਵਿਨ ਗੋਰੁਲੰਣ ਫਟਕ
ਰੀ ਇਨ ਦੁਸਤ੍ਰੇ ਕੋ ਪੀਸਿ ਕਰੇ ਰਲਾ ਕੇ ਬਾਧੇ ਮੋਹ ਯੇਹ
ਮਲਹਮ ਲਗਾਵੇ ਮਲਹਮ ਕੀ ਬਿਧੀ। ਪਹਿਲੇ
ਗਊ ਕਾ ਪਿਤ ਅਧ ਪਾਵ ਲੈ ਕੇ ਗਮ ਕਰੇ ਫਿਰ ਉਸ ਮੇ
ਏ ਕੋ ਤੇਲਾ ਮੋਮ ਭਾਲੇ ਮੋਮ ਪਿਘਲ ਜਾਵੇ ਪਿਘਲੇ ਤੇ ਮੋ
ਮ ਰਲ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਯੇਹ ਦੁਵਾਈ ਭਾਲੇ ਏਕ ਤੇਲਾ
ਕਵੇਲਾ ਚਾਲ ਏਕ ਤੇਲਾ ਚਿਟੀ ਰਤਨ ਜੋਤੀ ਤੇਲਾ
ਇਨ ਤੀਨੋ ਕੋ ਬਾਰੀਕ ਪੀਸ ਕਰ ਉਸ ਮੇਰਲਾਵੇ ਬੋਰਾ
ਸਾਕ ਨੂੰ ਦੁਵਾਈ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤੇ ਠੰਢਾ ਕਰ ਕੇ ਰਖੇ ਏ
ਕਠਹਿਯਾ ਜਖਮ ਕੇ ਮਾਫਿਕ ਬਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਵੇ
ਮਲਹਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕੇ ਠਹਿਯਾ ਲਗਾਵੇ ਧਿਆਨ
ਰਖਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਯੇਹ ਜਾਤ ਬਾ

ਦੇ ਤੇ ਯੇਹ ਉਤਰੈ ਕਿਯੇ ਹਬਾਤ ਠੀਕ ਠੀਕ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਏਸ
ਦੇ ਵੇਰੋ ਮੇਲਾ ਮੇਲਾ ਪਾਨੀ ਨਿਕਲ ਰਾਹੈ ਜੇ ਕਰ ਲਾਈ
ਲਾਈ ਏਹੁ ਏਨਿ ਕਸੇ ਜਿਸ ਕੋ ਕਰ ਲੇਹੁ ਕਹਿ ਤੇਹੋਂ। ਐਰਜ
ਹਰਬਾਦ ਕਾ ਘਾਵ ਸੀ ਘਰ ਹੀ ਬਢਤਾ ਹੈ ਐਰਯੇਹ ਘਾ
ਵ ਦੇ ਰਸੇ ਬਢਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਹਰ ਬਾਦ ਸੀ ਘਰ ਹੀ ਗਲ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰਯੇਹ ਦੇ ਰਸੇ ਜਹਰ ਬਾਦ ਕੇ ਘਾਵ ਮੇਅਨੁਖ
ਸੀ ਘਰ ਹੀ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰਯਿਸ ਜਾਖ ਮਕੇ ਹੋਨੇ ਸੇ ਮਾਨ
ਖ ਦੇ ਰਸੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਐਰਜਹਰ ਬਾਦ ਰੋਗੀ ਕੋ ਕਿਸੀ
ਜਮ ਮਕਲ ਨਹੀ ਪਕੂਤੀ ਐਰਯੇਸੇ ਘਾਯ ਲ ਕੋ
ਕਿਤਨੀ ਪੀਕੂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਸ ਸੇ ਬੋਰੀ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀ ਹੋ
ਸਕਤੀ ਜਹਰਾ ਹੋਕੇ ਚਾਹੀਏ ਅਕਲ ਮੰਦੀ ਸੇ ਕਾਮ
ਕਰੇ ਬੁਧ ਕੋਟਿ ਕਾਨੇ ਰਖੇ ਘਬਰਾਵੈ ਨਹੀ ਅਰਜਖ
ਮਸੂਖ ਜਾਵੈ ਫਿਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਕੋਈ ਕਿਰਚ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਜ
ਖ ਮੇ ਦਖਾਈ ਦੇਵੈ ਫਿਰ ਤੇਜਾ ਬਲ ਰਾਵੈ ਕਿ ਘਾਵ
ਚੋ ਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਉਸ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਨਿਕਲ ਰੂਲੇ ਤੇਜ
ਬਕੀ ਬਿਧਿ। ਲਾਹਸਨ ਕਾਰ ਸਕਾਰਾਜੀ ਨਿਯ
ਕਾਰ ਸਚਾਰ ਤੇਲੇ ਸੁਹਾਗਾ ਚੋਰੀਯਾ ਏਕ ਤੇਲਾ
ਇਨ ਦੋਨੋ ਕੋ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ ਪਾਏ ਦੋਨੋ ਅਰਕੋ ਮੇ
ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਚਰ ਦਿਨ ਤਕ ਧੁਪ ਮੇ ਰਖੇ ਏਕ ਬੂਟ
ਘਾਵ ਪਰ ਲਗਾਵੈ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਮਿਲਾਹਮ ਕਾ ਠੰਘਾ
ਲਗਾਵੈ ਏੀ ਸੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ ਅਬ ਹਾਠੂ
ਟੇਕਾ ਲਤਨ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਟੂਟੀ ਹੁੰਦੀ
ਕੇ ਬਾਰ ਹਸੇ ਭੇਦ ਹੈ ਸੇ ਸਬ ਕਾ ਮਿਲਾਖ ਤੇਹੋਂ ਤੇ
ਹੀ ਬਬ ਫਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰਕੁਛ ਮਤਲਬ ਹਾਸਲ

ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖਾਇਕੇ ਬਖੇਰਾ ਨਹੀਂ
 ਖ ਕੇਵਲ ਜੋ ਬਾਤ ਮਰੁਲ ਬਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਲਿਖੇ
 ਮੇ ਆਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਜਗੁਰੀ ਬਾਤ ਲਿਖਤ ਹੈ ਪਰ
 ਲੇ ਤੇ ਹਰੁ ਵਟੇ ਕੀ ਪੇਚਾਨ ਲਿਖਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅੰਗ ਸਿ
 ਬਲ ਹੋ ਜਾਵੈ ਉਸ ਜਗ ਹਰੇ ਸਪਰਸ ਹੋਨ ਸੁਹਾਤਾ
 ਹੀ ਕੁਛ ਬੇਰਾ ਹੀ ਉਸ ਜਗ ਹਰੇ ਛੁਟਾਇ ਤੇ ਬਨਾ ਵਖੋਤ
 ਹੈ ਸੋਰ ਵਹਾ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਕੜ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਬਹੁ
 ਤ ਪੀੜਾ ਹੋਵੈ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਖੁਲ ਮੈਸਾ ਹੋਇ ਰਾਤ ਦਿਨ
 ਨ ਕਰੀ ਹੋਵੈ ਜੀ ਨਹੀਂ ਯੋ ਲਖ ਮਣ ਹੋਇ ਤੁਬ ਜਨਾ
 ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕੀ ਹਠੀ ਕਿਸੀ ਤਰ ਸੇ ਕਿਸੀ ਜਗ
 ਹ ਸੇ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਹਰੁ ਵਟੇ ਕ ਕਸ
 ਟ ਸਧ ਲਖਣ ॥ ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੰਦ ਹੋਜ
 ਵਿ ਅੰਗ ਕੁਪਥ ਮਕਰਿਯ ਕਰੇ ਦੁਯਕ ਸਰੀ ਹੋਇ ਅਤੇ
 ਜਿਸ ਮੇ ਜਰ ਜੇ ਤਪ ਅਤੀਸਾਰ ਹੀ ਇਤਿਯਾ ਵਿਕ ਹੋਇ
 ਤੇ ਮੈਸੇ ਲਖੇ ਦੁਲਾ ਰੋਗੀ ਬਚ ਜਾਏ ਤੇ ਬਚ ਜਾਵੈ
 ॥ ਪੰਤੂ ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਕਾ ਮਸਤ ਕਠਟ ਕਰ ਕਮਰ ਟੂ
 ਟ ਗਈ ਹੋਵੈ ਅਰਜਿਧੀ ਜੇ ਜੇਰੂ ਹੋਨ ਸੋ ਖੁਲ ਜਾਵੈ
 ਗੋਟੇ ਰਿਟੇ ਮੇਢੇ ਜਾਪ ਜੇ ਲਤਾ ਹੈ ਇਨ ਅਸਥਾਨੇ ਕੇ
 ਹਰੁ ਟਿ ਸਜਾਵੈ ਦਲੇ ਜਾਵੈ ਅਥੇ ਕੀ ਹਠੀ ਕ ਚੁਰਣ ਹੋਇ
 ਜਾਵੈ ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਮਕਾਨ ਕੁਸਾ ਕਨ ਪਟੀ ਜੋ ਪੁਰ ਪੁਰੀ ਕੀ
 ਜਗ ਹਰੇ ਸਾ ਮਥੇ ਕਾ ਹਰੁ ਟੂਟ ਜਾਵੈ ਜਿਸ ਰੋਗੀ ਕੀ ਇ
 ਹ ਦਸ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੇ ਜਨਨ ਚਾਹੀਏ ਅੰਸੀ ਦਸਾ ਜਿਸ
 ਰੋਗੀ ਕੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਅਜਾਧੇ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਗਾ ਅਗ
 ਹਰੁ ਕੇ ਬਾਧਨ ਪੜੇ ਤੇ ਅਛੀ ਤਰਾ ਸੇ ਹਠੀ ਕੇ ਬਾਂਧੇ

੨੪

੨੪

ਪੀਛੇ ਕਰ ਬਾਂਧੇ ਐਰ ਅਗਵੇਹ ਬਰੀਤੁਰ ਹਮੇ ਬਾਧਾ
ਜਵੇਗਾ ਐਰ ਉਸਮੇ ਚੋਟ ਆਜਾਵੇਗੀ ਐਰ ਇਹ ਬੀਮ
ਰ ਮੇਥਨ ਕਰਤੁ ਰਹੇਗਾ ਟੁਟਾ ਹੁਆ ਉਸਰੇਗੀ ਕਾਤੁਰ
ਜੀ ਨਹੀ ਤੇਵੇਗਾ ਅਸਧੋਂ ਜਾਵੇਗਾ ਅਬਹਰਏਕ ਅਸ
ਬਨਕ ਚੋਟ ਲਗੀਕ ਨਿਰਨੈ ਕਰਕੇ ਲਿਖਤੇ ਹੈਂ ਸਰਤੁ
ਰਾਕੀ ਯੁਮੇ ਚੋਟ ਲਗੀਕ ਲਾਖਣ ॥ ਕੰਠ ਗਲੇਮੇ
ਸਿਖਕੇ ਸਥਾਨਮੇ ਤਾਲੁ ਕਨਪਟੀ ਪੁਰੂਪੁਰੀ ਕੰਧਾਨ
ਮਮੇਚੇ ਸਿਰ ਪੈਰ ਕਪਾਲ ਨਾਕਾ ਆਖ ਇਨ ਅਸਥਾਨੇ
ਮੇ ਇਨ ਅੰਗੇਮੇ ਕਿਸੀ ਤਰਾ ਕੀ ਚੋਟ ਲਗੇ ਅਤੇ ਹੁ
ਬਰ ਜਾਵੇ ਯਾ ਹੁਨੀ ਨਿਵ ਜਾਏ ਪਉਚ ਪੀਠ ਅਇ
ਕੇ ਸਥਾਨੇ ਹੁਨੀ ਤੇਵੇਂ ਮੇਚੇ ਵਿਗੇ ਹੋ ਜਾਵਨ ਕਪਾਲਕੇ
ਅਧਿਏ ਜੋਗੇਲ ਹੁਨੀ ਸੇਟੁਟ ਜਾਵੇ ਐਰ ਦਾਂਤੁ
ਵਗੇਰਾ ਜੋਛੁਟੇ ਹੁਨੀ ਸੇਟੁਟ ਜਾਏ ਇਨ ਸਰੁ ਹੁਨੇ
ਕਾਯਤਨ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖਕੇ ਚੋਟ ਅਇ
ਕਿਸੀ ਤਰਾ ਸੇ ਹਾਤੁ ਐਰ ਸਿਧੀ ਜੋਜੋਕੁ ਹੁਨੀ ਸੇਟੁਟ ਜਾ
ਵੇ ਤੋਚਤੁਰ ਜੋਜਰਾਹ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਉਸਸ
ਮਮ ਉਸਜਗਾ ਚੋਟ ਪਰਠੰ ਛਾਪਾਨੀ ਪਾਵੇ ਪੀਛੇ ਉ
ਸਕੇ ਅੰਖਧੀਓਕ ਸੇਕ ਕਰੇ ਅਬਦਾ ਪਟੀ ਬਾਂਧੇ ਐ
ਰ ਉਸਜਗਾ ਪਰ ਜੋਲੇ ਪਕਰੇ ਸੇਸੀ ਤਲਾਇਲਾਜ
ਐਰ ਬੁਧਮਾਨ ਜੋਜਰਾਹ ਤਿਸਕੇ ਚਾਹੀਏ ਉਸਮੁ
ਕਾਮ ਪਰ ਪਟੀ ਬਾਂਧੇ ਤੇ ਛਿਲੀ ਪਟੀ ਨਹੀ ਬਾਂਧੇ ਬਹੁਤ
ਕਰਤੀ ਕੀ ਨਹੀ ਬਾਂਧੇ ਅਛੀ ਤਰਾ ਸੇਸਧਾਰਣ ਕ
ਰਕੇ ਬਾਂਧੇ ਕਿਉ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀ ਛਿਲੀ ਬਾਂਧੇ ਕੀ
ਤੇ ਹਾਤੁ ਜੀਮੇ ਗਾ ਨਹੀ ਐਰ ਬਦਤ ਕਰਤਾ ਬਾਂਧ

ਨ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਖਾਲੀ ਸੁਜਨ ਹੋ ਆਵੇਗੀ ਅੰਗ ਪੀੜ
ਹੋਵੇਗੀ ਅੰਗ ਮਨੀ ਪਕੜਾਵੇਗੀ ਇਸ ਕਾਰਣ ਪਟੀ
ਸਾਧਾਰਣ ਬਾਧਨੀ ਅਛੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਸ ਜਿਸ ਮਾਨਖ
ਕੋ ਚੋਟ ਲਗੀ ਹੋਇ ਉਸ ਕੋ ਯੋਗ ਲੇਪ ਲਗਾਵੇ ਬਿੰਧ
ਲੇਪ ਕੀ ਮੇਵਾ ਸਕ ਕੀ ਲਕੜੀ ਆਵੇ ਲੇ ਆਵੇ ਹਲਾਪੀ
ਪਵਾਤ ਕੇ ਬੀਜ ਸਾਬਨ ਪੁਰਾਣੀ ਇਟ ਯੋਗ ਸਰੁ ਬਰਾਬ
ਰ ਲੈ ਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਇਸ ਮੈ ਬੋਤਾ ਤੇ ਲ ਤਿਲਾਂ ਕਲਿ
ਓਕਾ ਮਿਲਾਵੇ ਆਂਚ ਪਰ ਰਖ ਕੇ ਗਮ ਗਮ ਲੇਪ ਕਰੇ
ਅਥਵਾ ਮੁਗਾਸ ਗੋਰੁ ਖਤ ਮੀ ਕੋ ਬੀਜ ਓਤ੍ਰ ਦਏ
ਲਾਅ ਯੋਗ ਸਰੁ ਬਰਾਬਰ ਏਕ ਰ ਤੇ ਲਾ ਲੈ ਕੇ ਅੰਗ
ਹਲਾਪੀ ਏ ਮਾਸੇ ਸੋਇਆ ਏ ਮਾਸੇ ਲੇਬਾਨ ਏ ਮਾਸੇ ਇ
ਨ ਸਰੁ ਕੋ ਪੀਸ ਕਰ ਲੇਪ ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਗੋਰੁ ਛੇਮ
ਸੇਵਾ ਓਕੇ ਪਤੇ ਨੈ ਮਾਸੇ ਗੁਲਾਬ ਕੇ ਪਤੇ ਨੈ ਮਾਸੇ ਬੋਰ
ਕੇ ਪਤੇ ਏ ਮਾਸੇ ਇਨ ਕੋ ਪੀਸ ਮਹੀਨ ਕਰ ਲੇਪ ਕਰਨਾ
ਇਸ ਲੇਪ ਕੇ ਲਾਵਨੇ ਸੇਠਾ ਠੀ ਆਚਿਕ ਕੀ ਚੋਟ ਅੰਗ
ਗੋਰੁ ਪੜੇ ਕੀ ਚੋਟ ਅਰ ਪਥਰ ਆਦਿ ਸੇ ਕੁਚਲਾਜ
ਨੇ ਕੀ ਚੋਟ ਕੋ ਆਰਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਹਲਾਪੀ ਹਰੀ
ਮਕੋਇ ਕੇ ਪਤੇ ਗੋਰੀ ਇਹ ਤਿਨੇ ਦੁਧ ਈਯਾਂ ਏਕ ਰ ਤੇ
ਲਾ ਲੈ ਕੇ ਖਿਤ੍ਰੀ ਰੁਈ ਸਰਸੇ ੨ ਤੁਲੇ ਇਨ ਸਰੁ ਦੁਧ
ਈਓ ਕੋ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ ਲੇਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰੁ ਪ੍ਰਕਾ
ਕੀ ਸੁਜਨ ਕੇ ਦੁਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਗੋਰੁ ਕਾਲੇਪ
ਤਿਲ ਆਵੇ ਹਲਾਪੀ ਹਲੇ ਕੋ ਬੀਜ ਯੋਗ ਸਰੁ ਬਰਾਬ
ਰ ਲੈ ਕੇ ਬੋਤਾ ਅਲਾਸੀ ਕਾ ਤੇ ਲ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਲੇਪ ਕ
ਰਨੇ ਸੇ ਸਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚੋਟ ਅਛੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਥ

ਮਟਰੇ ਕਾ ਅਟ ਗਇਓ ਕਾ ਅਟਾ ਛੁ ਸੁਲਾ ਅਲਸਾ
 ਕੇ ਬੀਜ ਯੇਹ ਸਕੁਦ ਵਾਇਆ ਨੇੜ ਮਸਲੇ ਕੇ ਲਾਲ
 ਬੂਹਾ ਏ ਮਾਸੇ ਕਾਲੀਮਿਚ ਤੁਮਾਸੇ ਇਨਸਕੁ ਕੇ ਪੀਸਕ
 ਰੋਬੋਰੇ ਸਿਰਕੇ ਮੇ ਮਿਲਾ ਏ ਕਰ ਕਾ ਬਕਰ ਅਬਵ
 ਗੋਗਾ ੧ ਤੋਲ ਰਸੋਤ ਏ ਮਾਸੇ ਮੁਰਦਾ ਸੇਰਾ ਏ ਮਾਸੇ ਏਲੁ
 ੧੧ ਏ ਮਾਸੇ ਇਨਸਾਟੀਯਾ ਦੁਵਾਈਯਾ ਨੂੰ ਪੀਧਕੇਰ ਕਰੋ
 ਮਕਇਕੇ ਰਸਮੇ ਪੀਸਕ ਰਲਗਾਵੈ ਤਾਂ ਮਰੁਪਕਾਬ
 ਕੀ ਚੋਟਕੇਰ ਟਾਵੈ ਛਾਇਦਾ ਮੀਚੈ ਏਈ ਸੁਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਸੇ ॥ ਅਬਵ ਏਲੁ ਮਾਤਿਨ ਮਾਸੇ ਖਤੁ ਮੀਕੇ ਬੀਜ
 ਏ ਮਾਸੇ ਬਨਸਪਾ ਕੇ ਪਤੇ ਨਾਮ ਬਾਸਾ ਕੇ ਪਤੇ ਏ ਮਾ
 ਸੇ ਦੋਨੇ ਚੰਦਨ ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਰੁਠਵਸ ਏ ਮਾਸੇ ਨਾਖੁਨ
 ਏ ਮਾਸੇ ਇਨਸਕੁ ਕੇ ਚੁਨਾ ਕਰਕੇ ਮੁਰਗੀਕੇ ਅੰਤੂਕੀ
 ਸੁਠੇ ਦੀ ਮੇ ਮਿਲਾਵੈ ਰੋਲਾਵੈ ਵੁਵਾਈ ਕੋ ਠਿਰਲ
 ਗਾਵੈ ਏਈ ਸੁਰਕੀ ਰਖਾ ਕਰੇ ਰਾਜੀ ਰੋਵੈ ਅਬਵ ਤਿਲਾ
 ਕਾਲਿਯਾ ਵੇਟੁਲ ਬਰਸੇ ਵੇਟੁਲ ਗੋਰੀ ਇਕ ਇਕ ਤੇ
 ਲਾ ਸਿਭਾ ਲੁਕੇ ਪਤੇ ਰੋਟੁ ਤੇ ਲਾ ਮਕਇਕੇ ਪਤੇ ਰੋਟੁ ਤੇ
 ਲਾ ਇਨਸਕੁ ਕੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਪੀਸੇ ਬਾਗੀਕ ਕਰਕੇ ਮ
 ਗਨੀਪ ਰਧਰੇ ਗਮਗਮਲੇ ਪਕਰੇ ਤੇ ਸਕੁਤ ਰਾਕੀ
 ਚੋਟਾ ਮਛੀ ਰੋਜਾਇ ਅਬਵ ਬਾਰਹ ਸਿਨ੍ਹੇ ਕੇ ਸੀਕ
 ਕੀ ਰੁਸਮ ਤੀਨ ਮਾਸੇ ਲੇਬਲ ਤੁਮਾਸੇ ਰੁਣ ਬਾਸਕੇ ਰੁ
 ਨ੨ ਮਾਸੇ ਵਾਕਲਾ ਕੇ ਚੁਨਾ ਮਾਸੇ ਨੇਸਾ ਵਰ ੨ ਮਾ
 ਸੇ ਬੀਕਲਾ ਕੀ ਹੀਦ ਏ ਮਾਸੇ ਕਵਣੇ ਬਾਦਾ ਮਕੀ
 ਰਿਹੀ ੧ ਤੋਲਾ ਇਨਸਕੁ ਕੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਪੀਸ ਕਰਲ
 ਗਾਵੈ ਤੇ ਸਕੁਤ ਰਾਕੀ ਚੋਟਕੇਰ ਆਰਾਮ ਕੇ

ਅਥਵਾ ਕਰਵੇ ਬਾਦਮਕੀ ਗਿਪਿਰਾਣੀ ਹੁਤਾਇਕਰ
 ਤੇਲਾ ਸਿਪਕੀ ਕੁਸਮ ਸਮੀਦਰਸ੍ਰਹ ਪੀਲੀ ਠਟਕਰੀ
 ਛੇਛੇ ਮਾਸੇ ਇਨ ਸਕੁਦਵਾਈ ਥੋਰੇ ਪਾਨੀ ਮੇ ਪੀਸਕਰ
 ਭਾਗਾਵੈ ਤੇ ਸਕੁਪ ਕਾਰਕੀ ਚੋਟਲਾਗੀ ਕੋਠਾਇਦਾ ਕਰੇ
 ਨਿਸ੍ਰੇ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ॥ ਹੁਤੀ ਟੁਟੇ ਕਾਯਤਨਾ ॥ ਇਸ ਹੁਤੀ
 ਕੇ ਟੁਟ ਜਾਨੇ ਕੀ ਇਸਤਰਾ ਕੀ ਚਕਿਤ ਸਾਕਰੈ ਜਿਸਤ
 ਰਾ ਪਿਛੇ ਲਿਖਾ ਆਏ ਹਾ ਜਿਸਤ ਰਾ ਪਟੀ ਬਗੈਰ ਪ
 ਹਿਛੇ ਲਿਖਾ ਆਏ ਹਾ ਜਿਸਤ ਰਾ ਕਰੇ ਐਹ ਜਿਸ ਜਗ
 ਹ ਚੋਟਲਾਗੇ ਉਸ ਜਗਾ ਗਿਛੇ ਪਿਆਜਲਾ ਗਾਵੈ ਤੇ
 ਹੁਤੀ ਟੁਟੀ ਹੁਈ ਅਛੀ ਹੋਵੈ ॥ ਅਥਵਾ ਮਜੀਠਮਾ
 ਅਇਨ ਦੇ ਨਕੋਠੇ ਛੇ ਪਾਨੀ ਮੇ ਪੀਸਕਰ ਟੁਟੀ ਹੁਈ ਹ
 ਤੀ ਪਰਲੇ ਪਕਰੇ ਤੇ ਹੁਛਾ ਹੋਵੈ ॥ ਅਥਵਾ ਬੋਰ
 ਕੀ ਲਾਖ ਗੇਹੁ ਨਾਮ ਕਣਕ ਕਾ ਬਿਛੁਕ ਬਲਕ
 ਨਾਮ ਛਿਲਕਾ ਇਨ ਸਕੁਕੇ ਬਾਗੀਕ ਪੀਸਕਰ ਪਿਤਮੇ
 ਮਿਲਾਇ ਰੇਦੁ ਤੇਲਾ ਵਜਨ ਨਿਤ ਹੀ ਖਾਵੈ ਉਪਸੇਦੁ
 ਧਖੀਵੈ ਹਰੇ ਰਜਕੀ ਦਵਾਈ ਖਾਨੇ ਦੁਧ ਪੀਨੇ ਹੁਟਾ
 ਹਾਮ ਹੁਛਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਥਵਾ ਲਾਖ ਕਾਹੁਕਾ ਬਕਲ
 ਅਸਰੀਧ ਖਰੇਟੀ ਗੁਗਲ ਯੇਹ ਸਕੁ ਬਾਗ ਬਰੇਦ
 ਜਨ ਦਵਾਈ ਲੇਕਰ ਇਨ ਸਕੁ ਕੋਕੁਟ ਕਰ ਮਿਲਾ
 ਇ ਇਕ ਜੈਸੀ ਕਰੈ ਹਲਾਇਕਰ ਰੇਦੁ ਤੇਲਾ ਵਵਈ
 ਦੁਧ ਸਾਥ ਖਾਇਕੇ ਪੀਵੈ ਨਿਤ ਖਾਨੇ ਸੇਵਾ ਹਾਮ ਹੁਤੁ
 ਛੁਹੋਵੈ ਗਾ ਅਥਵਾ ਗੇਹੁ ਕੋਠੀ ਕਰੇ ਮੇਧਰ ਕਰਾ ਅਧ
 ਜਲੇ ਕਰੇ ਪੀਛੇ ਇਨ ਹੇਮ ਹੀਨ ਪੀਸਕਰ ਤਿਨ ਤੇ ਲੇ
 ਕੇ ਵੈ ਤੇ ਲੇ ਸਹਿਤ ਮਿਲਾਇਕਾ ਇਨ ਤਕ ਨਿਤ ਹੀ

ਇ ਤੇ ਟੁਟਾ ਹੁਆ ਹਰੁ ਨਿਸ਼ੇਕਰ ਅਛਾ ਹੋਵੈ ਅਥਵ ਮੇਵਾ
ਸਕ ਕੀ ਲਕੜੀ ਆਵੁ ਲਾਤਿ ਲਇਨ ਸਰੁ ਕੇ ਬਰਾਬਰ
ਲੇਕਰ ਬਾਗਿਕ ਕਰਕੇ ਪਾਸਿ ਮੇ ਮਹਿਨ ਪੀਸੇ ਉਸ ਜਗ
ਹਪਰ ਲੇਪ ਲੇ ਐਰ ਉਸੇ ਮੇ ਪਿਤੁ ਗ੍ਰੀ ਮਿਲਾਵੈ ਤੇ ਟੁਟਾ
ਹੁਆ ਹਰੁ ਅਉਰ ਟੁਟੀ ਹੁਈ ਸਿਧੀ ਨਾਮ ਜੇਤ੍ਰ ਕਾ ਸਵੈ
ਨੇ ਜਗ ਹਾ ਅਛਾ ਹੋਵੈ ਅਥਵ ਮਨ ਖਕੇ ਮਾਸਕੀ ਚੈਖ
ਮੀਮਾਣੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਅਛੀ ਕੋਇ ਅਨੁਮਾਨ ਮਾਠਿਕ
ਲੇਕੇ ਸਹਿਤ ਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਉਸ ਕੇ ਚਟਾਵੈ ਤੇ ਈਸ
ਰਕਿ ਪਾਕਰੇ ਤੇ ਟੁਟਾ ਹੁਆ ਹਰੁ ਅਉਰੋ ਅਛਾ ਹੋ ਜਾਵੈ
" ਅਥਵ ਚੋਟ ਵਾਲੇ ਮਨ ਖਕੇ ਮਾਸਕ ਸੋਰਵ
ਮਾਸਕੀ ਤੁਰੀ ਕੁਧੀ ਪਤ ਪੁਸਤਾਕੀ ਐਖਧੀ ਦੇਸਾਹ
ਛਾਂਓ ਐਰ ਚੋਟ ਵਾਲੇ ਮਨ ਖਕੇ ਇਤਨੀ ਚੀਜੇ ਸੇ ਪੁ
ਜੇ ਰਖਨ ਵਾਜਬੋ ਸੋ ਲਿਖਤੇ ਓਣ ਕਰਵੀ ਵਸ
ਤੁਖਰੀ ਵਸਤੁ ਖਟੀ ਚੀਜੇ ਮੇ ਬਨਨੀ ਕਰੇ ਧੁਪ ਮੇ
ਨਹੀ ਬੈਠੇ ਰੁਖਾ ਅਨਿਨਹੀ ਖਾਵੈ ਇਨ ਵਸਤੁ ਚੇਸੇ
ਪ੍ਰੇਸ ਰਖਨ ਜਰੂਰੀ ਚਾਹੀਏ ਬਾਛਕ ਉਮਰ ਮੇ
ਚੋਟ ਲਗੇ ਜਵਾਨੀ ਉਮਰ ਮੇ ਚੋਟ ਲਗੇ ਤੇ ਛੇਤੀ ਅ
ਛੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ਬੁਢੇ ਮਨ ਖਕੇ ਰੋਗੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਚੋਟ ਲ
ਗੇ ਐਰ ਖੀਨ ਮਨ ਖਸਿਸਕਾ ਸਗੀਰ ਦੁਰਬਲ ਹੋਰ
ਹਾਂ ਇਨ ਕੋ ਚੋਟ ਸਟ ਲਗੇ ਤਾਛੇਤੀ ਨਹੀ ਅਛਾ ਹੋਵਾ
ਚਿਰ ਪ੍ਰਯਤ ਤਕ ਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ਅਥਵ ਲਾਖ
ਤੇ ਛੇਤੀ ਲਾ ਲੇਕੇ ਬਹੁਤ ਬਾਗੀਕ ਪੀਸਕੇ ਗਊ ਕੇਵੁ
ਧ ਸਾਬ ਪੰਦ੍ਰਹ ਇਨ ਤਕ ਖਾਵੈ ਦੁਧ ਪੀਵੈ ਤੇ ਟੁਟਾ
ਹੁਆ ਹਰੁ ਹਛਾ ਹੋ ਜਾਵੈ ਅਥਵ ਪੀਲੀਕ

ਉਤੀਯਾਕਾਚੁਨਾ ਦੇ ਰਤੀ ਤਥਾ ਤਿਨਰਤੀ ਕਰ੍ਹੇ ਹੁਏ ਦੁਪ
 ਨਲਾਪੀਵੇ ਤੋਟਾ ਹੁਆ ਹਰ੍ਹਾ ਜੀ ਹੋਵੇ ਜੁਨ੍ਹ ਜਾਵੇ ॥ ਅ
 ਥਵ ਬੇਰੀਕ ਬਕਲਾ ਨਾਮ ਬੇਰੀ ਦਰਖਤ ਕਾ ਫਿਲਾਨ੍ਹ
 ਸਿਫਲਾ ਹਰ੍ਹਾ ਬਹੇਨ੍ਹਾ ਅਵਲਾ ਐਰਿਕਟਾ ਸਿਫਲਾ
 ਲੀਮਿਓ ਮਾਯਾ ਜਿਸੇ ਪੀਪਲ ਕਰ੍ਹੇ ਹੋਇ ਇਨ ਸਰ੍ਹੁ ਦੁਵਾਈ
 ਕੋ ਬਰਾਬਰ ਵਜਨ ਇਨ ਸਰ੍ਹੁ ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਗੁਗਲਾ
 ਇਕਰ ਸਰ੍ਹੁ ਦੁਵਾਈ ਕੋ ਕਟੇ ਅੰਸਾ ਕਟੇ ਏਕ ਜੀਵੇ ਹੋਇ
 ਜਾਇ ਅੰਸਾ ਕਟ ਕੇ ਪੰਦ੍ਰਹ ਦਿਨ १ ਤੋਲਾ ਰੋਜ ਖਾਵੇ
 ਦੁਪ ਕੇ ਸਾਥ ਅੰਸਾ ਕਰ੍ਹੇ ਨੇਸੇ ਬਜਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸਰ੍ਹੀ ਰੋ
 ਜਾਵੇ ਜਬ ਕਸ ਸਸਰ੍ਹੀ ਰਕੀ ਹਟ ਜਾਵੇ ਅਥਵ ਬੇਰਾ
 ਬਕਲਾ ਤੋਲਾ १ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕੇ ਸਹਿਤੁ ਮੇਮਿਲਾਇਕ
 ਰਚਟਨਾ १ ਮਹੀਨਾ ਤੁਕ ਸਰ੍ਹੀ ਰਕੀ ਸਰ੍ਹੁ ਤਰਾਹੀ ਚੋਟ
 ਲਗੀ ਹੁਈ ਹਰ੍ਹਾ ਹੁਆ ਅਛੁ ਹੋਇ ਐਰ ਸਰ੍ਹੀ ਰ
 ਬਕ੍ਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਅਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਮਾਨਖ ਕੇ ਮੁਹਾਦ
 ਰ ਲਾਗੇ ਯਾ ਐਰ ਕਿਸੀ ਤਰਾਹੀ ਚੋਟ ਲਾਗੀ ਹੋਵੇ ਉਸ
 ਕੇ ਵਸਤੇ ਯੇ ਦੁਵਾਈ ਬਹੁਤ ਛਾਇਵੇ ਮੰਦਰੀ ॥ ਨੁਸ
 ਖ ਮੇਥੀ ਮੇਵਾ ਲਾਨ੍ਹੀ ਸੋਠਾ ਆਵੇ ਇਨ ਸਰ੍ਹੁ ਕੇ ਮਹੀ
 ਨ ਪੀਸ ਕਰ੍ਹੇ ਹੋ ਮੁਤ੍ਰ ਮੇਮਿਲਾਇਕ ਰਜਾ ਚੋਟ ਲਾਗੀ
 ਹੋਇ ਵਹਾਏ ਪਕੇ ਤੋਲਾ ਗਹਿ ਹੁਈ ਚੋਟ ਹੁਈ ਹੋਇ ਐਰ
 ਜੋ ਕਿਸੀ ਮਾਨਖ ਕੇ ਪਸਨੇ ਮਹੀਨ ਹੋਇ ਯਾ ਕਿਸੀ ਉਚੇ ਮ
 ਕਾਨ ਸੇਰਿ ਰਹੇ ਹੋਇ ਤਬ ਰੀਤਾ ਆਇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਕਰ ਦ
 ਬਜਾਵੇ ਇਸ ਕਾਰਣ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਵਬਕਾ ਜੋਇ ਐਰ
 ਘਾਇਲ ਹੋਗਾ ਹੋਵੇ ਯਾ ਨੇਜ ਖਮੀ ਹੋਗਾ ਹੋਵੇ ਤੋਊ
 ਸੋਕੇ ਯੋਗੇ ਪਲਾਗਾ ਨ ਚਹੀਏ ਲੇਖ ਕੀ ਬਿਧਿ ॥

ਪੁਰਾਣਾ ਖੋਪਾ ਆਵਾਹ ਲਈ ਮੇਰਾ ਲਕੜੀ ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਸ
 ਫੰਦ ਮੇਮ ਯੋਗ ਸੁਰੁ ਵਾਈ ਏਕ ਏਕ ਤੇਲਾ ਲੈਕੇ ਯੋ
 ਰਪੀ ਸਕੇ ਚੋਟ ਪੁਲੇ ਪਕਰੇ ਔਰ ਜੇ ਉਸ ਪੁਰ ਘਾਟੁ ਆਗਿ
 ਯੋਹੈ ਜਖਮ ਲਗਾਹਾ ਹੈ ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਕਹੀ ਹੁਈ ਮਲਾ
 ਮਾ ਕਾਠੀ ਯਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਵੈ ਅਥਵਾ ਪਿਯਾਜ
 ੧ ਤੇਲਾ ਕਣਕ ਕਮੇਰਾ ਤੇਲੇ ਪਿਥਮ ਤੇ ਪਿਆਜ ਕੇ ਫਿ
 ਲਾ ਕਾਉਤਾਰ ਕੇ ਉਸਕੀ ਗਿਰੀ ਨਿਕਾਲ ਕੇ ਤੇਲਾ ਮੇਰਾ
 ਮਕਲੇ ਫੇਰ ਉਸ ਮੇਰੇ ਦਾਹੁ ਲਵੇਵੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਨੀ ਭੁਲ
 ਕੇ ਲਾਪਸੀ ਬਨਾਇ ਕੇ ਉਸ ਚੋਟ ਲਗੀ ਹੋਇ ਤਾ ਕੇ
 ਕਦੇਵੇ ਫਿਰ ਮਾਠਿ ਕਸੇ ਕੋਹੈ ਤਾ ਸਟ ਲਗੀ ਉਪਰ ਬਾ
 ਧੇ ਤੇ ਚੋਟ ਹੁਣੀ ਹੋਵੈ ॥ ਜਾਨੈ ਕੇਵਿਨੇ ਮੇਰੀ ਤੁਕਾਲਾ ਮੇ
 ਘੀ ਉਜੈ ਮਜਾਵੈ ਬਾਸਨ ਸੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਨੇ ਸੇ ਹਾ
 ਬ ਕੇ ਨਖੇ ਮੇਰੀ ਉਕ ਕਾਟ ਲਗਾ ਜਾਵੈ ਜਿਸੇ ਠਾਂ ਸਕ
 ਹਿ ਤੇ ਹੈ ਉਸ ਕਾਟੇ ਲਗਾਨੇ ਸੇ ਹਾਬ ਪਕਾਤਾ ਹੈ ਉਸਕੀ ਚ
 ਕਿਤਾ ਯਾਨੇ ਦਵਾਈ ਯੋਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਹਾਬ ਕੇ ਅਗ
 ਨੀਪੁ ਸੇ ਕੇ ਫਿਰ ਯੋਹ ਦਵਾਈ ਲਗਾਵੈ ਨੁਸਖਾ ਅ
 ਜਵਾਇਨ ਪੁਰਸਾਨੀ ਭੁੰਸੀ ਯਾ ਗੁਗਲ ਦਿਲਾਇਤੀ
 ਸਾਬਨ ਸੇ ਘਾਲੁਟ ਗੁਰੁ ਯੋਗ ਸੁਰੁ ਬਰਾਬਰ ਲੈਕੇ ਪਾਨੀ ਮੇ
 ਘੀਸੇ ਮਹੀਨ ਜਬ ਮਲਾਹਮ ਕੇ ਸਦ੍ਰਸ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਉਸ ਘ
 ਵ ਪਰ ਲਗਾਵੈ ਔਰ ਜੇ ਇਸ ਸੇ ਆਗਮ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਯੋਹ
 ਮਲਾਹਮ ਲਗਾਵੈ ਨੁਸਖਾ ॥ ਸਾਬਣ ਗੁਰੁ ਗੋਰੂਕ
 ਮੇਰਾ ਏਕ ਏਕ ਤੇਲਾ ਪਾਨੀ ਸੇ ਪੀਸ ਇਸ ਕਾ ਠਹਿਯਾ
 ਬਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਵੈ ਔਰ ਇਸ ਕੇ ਉਪਰ ਪਾਨ ਰਾਮ
 ਕਰਕੇ ਬਾਂਧੇ ਔਰ ਸੇਕੇ ਜਬ ਘਾਟੁ ਸਭੁ ਹੁਣੇ ਜਾਵੈ

१०४
 १५
 ਤਪਸੀ ਨਕਲਨ ਤਬ ਮਨ ਹੋ ਤਹੋ ਚੋ ਅਹੁ ਤੇਜ
 ਬਲਗ ॥ ॥ ਨਸਥਾਤ ਜਾਬਕ ॥ ਰੀਧਕ ਰਤੇ
 ਲੇ ਨੀਲਾ ਬੈਥਾ ਤੇਲੇਰ ਫਟਕਰੀ ਸੁਫੇਦ ਰਤੇ ਲੇਨੁ
 ਸਾਦਰ ਰਤੇ ਲੇ ਇਨ ਸਕੁ ਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸਕੇ ਅਥਪ
 ਉਦਯੀ ਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਏਕਹਾਂ ਭੀ ਮੇ ਕੁਰਕਰ ਚੋਏਕੇ
 ਸੰਦਸ ਤਜਾ ਬਖੇ ਚੋ ਅੰਗ ਏਕੇ ਬੀਦ ਘਾਟ ਪਲਗਾਵੇ ਤੇ
 ਘਾਟੁ ਬਹਿਰਾ ਰੇ ਜਾਵੇ ਗਾਪੀ ਛੋ ਇਸ ਪ੍ਰਵੀ ਮਲਹ ਮਲ
 ਗਾਵੇ ਜੇ ਇਸ ਤੇ ਜਾਬਕੇ ਨਸੇਖੇ ਮੇ ਪਹਿਲੇ ਲਿਖੀਓ ਅਬ
 ਇਸ ਕੁ ਮਸੇ ਤੇ ਸਭ ਘਾਟੁ ਕੇ ਇਲਾਜ ਲਿਖ ਚਕੋ ਪ੍ਰੰਤੂ
 ਅਬ ਦੇ ਚਾਰ ਨਸਖੇ ਮਲਹ ਮਕੇ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ਇਕ ਠੇ ਸੋ
 ਹਮਲਹ ਮ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਘਾਟੁ ਕੇ ਫਾਇਦਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮਲਹ ਮ १ ਗਲ १ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਸੁਫੇਦ ਮੋ ਮ ੨ ਪੇਸੇ
 ਭੁਰ ਮੁਰਦਾ ਸੀਗ १ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਇਨ ਸਕੁ ਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸ
 ਕਰ ਰਖੇ ਪਹਿਲੇ ਗੋਕ ਘਿਓ ੩੬ ਪੇਸੇ ਭੁਰ ਲੋਕੇ ਗ੍ਰਾਮ
 ਕਰੈ ਫਿਰ ਉਸੇ ਮੇ ਮੋ ਮ ਭਾਏ ਜਬ ਪਿਘਲ ਜਾਵੇ ਤਬ
 ਸਕੁ ਦੁਵਾਈ ਓਕ ਉਂ ਮਿਲਾਵੇ ਫਿਰ ਇਸ ਕੋ ਕਸੀ ਕੀਥਾ
 ਭੀ ਮੇ ਭੁਲਕਰ ੧੦੮ ਵਾਗੀ ਪਾਨੀ ਮੇ ਧੋਵੈ ਪੀਛੇ ਘਾਟੁ ਪ੍ਰ
 ਲਗਾਵੇ ਇਸ ਮਰਹਮ ਕੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਘਾਟੁ ਕੇ ਆਰ
 ਮ ਕਰੈ ਇਸ ਮਰਹਮ ਕਾਨ ਅਸੁਫੇਦ ਬਹਿ ਤੇਓ ॥ ਮਲਹ
 ਮ ੨ ਪਾਂਗ ਸੋਧਿ ਮਹਿਯਾ ੧ ਤੇਲਾ ਆਵੇ ਲੇਸਾਰ ਗੀਧਕ
 ੧ ਤੇਲਾ ਮੁਰਦਾ ਸੀਗ ੧ ਤੇਲਾ ਕੰਬੀਲਾ ੪ ਤੇਲੇ ਨੀਲ
 ਬੈਥਾ ੪ ਅਸੇ ਗੋਕ ਘਿਓ ੧ ਪਾਟੁ ਭੁਰ ਅੰਗ ਨਿਮਕੇ
 ਪਤਿਓ ਕਾਰਜ ਅਨਮਾਨ ਮਾਫਿਕ ਭਾਲ ਕਰਇ
 ਨਸਕੁ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਦੇਵਿਨ ਤੁਕ ਖੁਬ ਪੀ

੨੦੪
੫

ਜਬਮਲਹਮਕੇਸਦੁਸਹੋਜਾਵੈ ਤਬਘਾਵਪਰਲਗਾ
ਵੈ ਤੇਸਭਪਕਾਰਕੇਘਾਵਅਛੋਹੋਇ ਮਰਹਮਤ ਸੁਫੇ
ਦਮੋਮਮਸਤਕੀ ਗੋਦਮੇਛਲ ਨੀਲਾਬੋਥਾ ਸੁਤਗਾ
ਸਜੀਸਿਧਰਕਵੇਲਾ ਮੁਰਦਸਿਗਰਾਗਲਕਾਲੀ
ਮਿਚਸੇਨ ਗੋਰੁਇਲਾਇਚੀਬੋਰਸੁਫੇਦਸਿੰਗੁਫਸੇ
ਪੀ ਗੀਧਕਯੇਹੋਸਭਦੁਵਾਈਬਰਾਬਰਲੇ ਅਰਮੋਮਕੇ
ਛੋੜਕਰਸਭਦੁਵਾਈਓਕੇ ਮਹੀਨਪੀਸਰਖੇ ਪਿਥਮਸਿਧ
ਤੋਕੇਗੁਮਕਰਉਸਮੇਮੋਮਪਿਘਲਾਵੈ ਛਿਰਸਭਮੋ
ਖਪੀਓਕਉਮਿਲਾਇਕੇਖਰਲਮੇਪਾਇਕੇਦੰਦਿ
ਨਤਕਖੁਬੁਘੋਟੇ ਜਬਦੇਕਜੀਵਹੋਜਾਵੈ ਤਬਪਰਰ
ਖਮੋਰਘਾਵੇਪੁਲਗਵੈ ਯੇਹਮਲਹਮਚਟਲਗਾਨੇ
ਸੇਜੇਜਖਮਘਾਵੇਹੋਜਾਵੈ ਵ ਕਿਸੀਸਸਤਅਦਿਕਕੇ
ਘਾਵਹੋਨੇਸੇਜਖਮਹੋਜਾਵੈ ਵ ਕਿਸੀਤਰਾਕੇਛੋੜੇ
ਅਦਿਕਕਾਜਖਮਹੋਜਾਵੈ ਮੋਰਸਬਪਕਾਰਕੇਘਾਵ
ਹੋਨੇਸੇਇਸਮਲਹਮਕੇਲਗਾਨੇਸੇਛਾਇਦਾਬਹੁਤੋ
ਵੈਯੋ ਮਰਹਮਤ ਨੀਲਾਬੋਥਾਮੁਰਦਸਿਗਸੁਫੇਦ
ਖੰਰਸਰਸਿਧਰਸਿੰਗਰਿਫਮੋਮਕੇਸਰਗਉਕਾਪਿ
ਤਯੇਹਸਭਬਰਾਬਰਵਸਤੁਲੇਕੇਪੀਸਕਰੋਖੇਪਿ
ਓਗਮਕਰਕੇਨੀਚੇਉਤਰਕਰਖੇਇਸਮੇਸਭਦੁਵਾ
ਈਸੇਪਹਿਲੇਨੀਲਾਬੋਥਾਪਾਵੈ ਪੀਸਕੇਪਿਛੋਮੋਮ
ਤੁਲਦੇਵੈਉਸੀਵਕਤਮੋਮਕੇਪਿਘਲਾਵੈਕਿਯ
ਹਲਾਦੇਵੈਪਿਛੋਸਭਵਸਤੁਦੁਵਾਈਮਹੀਨਪੀਸੀਹੁਇ
ਪਾਇਦੇਵੈਇਨਸਭਦੁਵਾਈਕੇਰਲਾਦੇਵੈ੧ਜੀਵ
ਕਰੈਖੁਬਤਰਾਰਲਾਵੈਕਾਸੀਕੀਬਾਲੀਮੇਤੁਲ

ਦੇਵੀ ਠਿਰਉ ਸਮੇ ਜਿਯਾ ਚਾਪਾਨੀ ਪਾਇ ਕਰ ਦਿਕਾਇਨਾ
 ਬੇਲੀ ਗਥ ਸੇ ਰਗਵੇ ਠਿਰਉ ਸਮਲ ਹਮ ਕੇ ਲਗਾਏ ਕਈ
 ਪਕਾਰ ਕੇ ਪਾਏ ਕੇ ਅਗਮ ਦੇਵੇ ਗੀ ਈ ਸੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋਹਤ
 ਰਾਹੀ ਚਿਆਇਤੁ ਤੇਵੇ ਗੀ ਮਰਹਮ ਪ ਸਿਗਰਿਫੁ ਤੁਪੇ
 ਸੇ ਭੁਰ ਸੁਠੈ ਦਮੋ ਮਤੁ ਪੇਸੇ ਭੁਰ ਸਜੀ ੧ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਨਿਮ
 ਕੇ ਪਤਿਓ ਕੀ ਟਿਕੀ ਤਿਨ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਮੁਰਦਾ ਸਿਹ ੧ ਪੇਸਾ ਭੁ
 ਰ ਪਹਿਲੇ ਪਿਤ ਕੇ ਰਾਮ ਕਰੇ ਉਸਮੇ ਨਿਮ ਕੇ ਪਤਿਓ ਕੀ
 ਟਿਕੀ ਪਾਇ ਕਰ ਪਕਾਵੇ ਜਬ ਵੇਹੁ ਟਿਕੀ ਸਤ੍ਰਜਾਵੇ ਨਿ
 ਕਾਲ ਕਰ ਠੇਕ ਦੇਵੇ ਮੇਮ ਪਿਘਲ ਕੇ ਰਲ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸ
 ਭੁਤੁ ਵਾਈ ਪੀਸ ਕੇ ਉਸਮੇ ਭਾਲ ਕੇ ਮਿਲਾਵੇ ਜਬ ਮਲ
 ਹਮ ਕੀਤਰ ਤੇਜਾਵੇ ਤਬ ਠੰਢੁ ਕਰ ਕੇ ਰਖੇ ਪਾਵੁ ਪੁਲ
 ਗਾਵੇ ਸਰੁ ਤਰਾਕਾ ਪਾਵੁ ਹੰਢੁ ਤੇਵੇ ਅਗਮ ਹੋਵੇ ॥

ਮਲਹਮ ੬ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਗਥ ਪਾਵੁ ਕੀ ਬਣਾ
 ਈ ਠਟੀ ਹੋਇ ਉਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਯੇਹ ਮਲਹਮ ਬਹੁਤ ਹ
 ਫੀਲੈ ਰਾਲ ੧ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਕਾਲੀ ਮਿਰ ੧ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਕ
 ਥਾ ੧ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਗੋਕਾ ਪਿਤੁ ਦੇ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਚੀਬੇ ਲੀ ਕਾਤੇ
 ਲ ੪ ਪੇਸਾ ਭੁਰ ਇਨ ਸਰੁ ਮੇਖ ਧੀਓ ਕੇ ਮਹੀਨ ਪੀਸੇ
 ਹੋ ਕੇ ਕਰੁ ਫੁ ਮੇਯਾ ਲੋਹ ਕੀ ਬਾਣੀ ਮੇ ਮਲਹਮ ਬਣਾਵੇ
 ਪੀਛੇ ਇਸ ਕੇ ਲਗਾਵੇ ਤੇਹਾ ਪਾਵੇ ਕੀ ਬਿਯਾਈ ਹਫ਼
 ਤੇ ਜਾਵੇ ਗੀ ਮਲਹਮ ੭ ਨਿਮ ਕੇ ਪਤੇ ਕਾਰ
 ਸ ੧ ਸੇਰ ਲੋਕੇ ਅਰਗ ਓਕ ਪਿਤੁ ਸਵਾਸੇਰ ਲੋਕੇ
 ਪਹਿਲੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਕੇ ਬਰਤਨ ਮੇ ਕਮ ਕਰੇ ਅਰ
 ਨਿਮ ਕੇ ਪਤੇ ਕਾਰ ਸਗਮ ਪਿਉ ਮੇ ਰਲਾਵੇ ਜਿਸ
 ਵਕਤ ਦੇ ਨਰਾਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਬ ਰਲਾ ਚਾਰੇ ਪੇਸੇ ਭੁ

੧੦
 ੧੦

੨ ਪੀ ਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ਨੀਮਕੇ ਪਤੋ ਕਾਰਜ ਜਿਸਦੇ ਲੇਸਰ
 ਜਾਵੈ ਅਰਗਾਹੁ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ੧ ਪੈਸ ਚੁਰਕ ਬਨੀਲ
 ਬੋਧ ਗ੍ਰੀ ੧ ਪੈਸ ਚੁਰ ਇਨਸਰੁ ਦਵਾਈ ਕੰਮ ਹੀਨ ਪੀਸ
 ਕੇ ਉਸਮੇ ਗੁਲਾਦੇ ਵੈ ਮਿਲਾਵੈ ਠੰਢ ਕਰਕੇ ਮਰਹਮ ਕੇ
 ਲਗਾਵੈ ਕਪੜੇ ਪਰ ਲਗਾਇ ਕਰ ਘਾਵ ਕੇ ਉਪਰ ਲ
 ਗਾਵੈ ਤੋ ਘਾਵ ਨਿਸਰੈ ਕਰ ਹੁਛੁ ਹੋਵੇਗਾ ਮਲਹਮ ੨੦
 ਗਕੀ ਕੁਸਮਦੀ ਮਾਸੇ ਸੁਫੈਦ ਮੇਮ ੧ ਤੋਲਾ ਗੁਲਾ ਰੋਗਨ
 ੨ ਤੋਲੇ ਇਨਸਰੁ ਕੋ ਪੀਸ ਕਰ ਗੁਲਾ ਰੋਗਨ ਮੇਮ ਲਹਮ
 ਬਨਾਵੈ ਅਰਘਾਵ ਪੁਲਗਾਵੈ ਤੋ ਘਾਵ ਕੇ ਬਹੁਤ ਜਲ
 ਦੀ ਸੁਖਾਵੇ ਤੀਹੇ ਇਸਮ ਲਹਮ ਸੇ ਛੇ ਤੀ ਗਾਜੀ ਹੋਵੈ।
 ਮਲਹਮ ੨੧ ਜਿਸ ਘਾਵ ਮੇਸੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਲਤ
 ਹੋਵੇ ਉਸ ਕੇ ਦੁਸਤੋ ਯੋਹ ਅਫ਼ੀਹੇ ਗੁਗਲ ੪ ਮਾਸੇ ਰ
 ਸਿਤ ੧ ਮਾਸੇ ਇਨਦੋਨੋ ਕੋ ਪਾਨੀ ਮਿ ਖੁਬ ਤਰਾਸੇ ਘੋਟੇ ਪੀਛੇ
 ੪ ਮਾਸੇ ਪੀਲਾ ਮੇਮ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਘੋਟ ਕੇ ਮਲਹਮ ਬਨਾਵੈ
 ਅਰਘਾਵ ਪੁਲਗਾਵੈ ਤੋ ਘਾਵ ਸੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਲਨਾ
 ਬੰਦ ਹੋਇ। ਮਲਹਮ ੨੨ ਉਮਕ ਘਾਵ ਚੁਰ ਗੁਗ
 ਲ ਪ ਮਾਸੇ ਇਨਦੋਨੋ ਕੇ ਚਾਰ ਤੋਲੇ ਸ੍ਰਸੇ ਕੇ ਤੋਲਾ ਮੇ ਘੋਟ
 ਕੇ ੧ ਤੋਲਾ ਪੀਲਾ ਮੇਮ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਘੋਟ ਪਰਧੋਐ ਯੋਰ
 ਗਈ ਸਹਿੰਦ੍ਰ ਸ੍ਰਗ ਜਗਾਵਿਦ ਤਵੀਲ ਰੀਧਕ ਆਵ
 ਲੇਸਰ ਪੰਜ ਪੰਜ ਮਾਸੇ ਚੁਰਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ਅਰਘ
 ਚਿਮਨੁ ਖਕੇ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਅਸਾਨ ਪਰ ਠੇਕਾ ਹੋਵੈ ਅਰ
 ਚੁਰਤ ਪਕਾਯਾ ਚਾਹੈ ਤੋ ਉਸ ਠੇਕੇ ਪਰ ਇਸੀ ਮਰਹ
 ਮ ਸੇਸੇ ਲਗਾਵੈ ਗੁਲਾਖਤਮੀ ਅਰਗੁਲ ਖਤਮੀ
 ਕੇ ਪਤੇ ਦੋਨੋ ਦੋਵੇ ਤੋਲੇ ਲੇਕਰ ਮਹੀਨ ਪੀਸ ਕਰ

ਮਿਲਾਵੈ ਐਰ ਰਲਾਵੈ ਹਠੀ ਤਰਹ ਠੇਕੇ ਪਰਲਗਾਵੈ ਤੇ
 ਠੇਕੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਕਾਇਕਰ ਠੇਕੇ ਦੇ ਵੇਰਾ ਮਲਾ
 ਮੌੜੀ ਮਿਠਾ ਤੇਲ ਅਰਕ ਦੇ ਕਪਾਨੀ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਤੇਲੇ ਮਿ
 ਲਾਇਕੇ ਕਸ ਕਟਵਾਸਨ ਮੇ ਹਬ ਸੇਖੁ ਬਘੇਟੇ ਕਿ ਮਲ
 ਹਮਕੇ ਤੁਲਮ ਹੋ ਜਾਵੈ ਪੀਛੇ ਫਟਕਰੀ ਨੀਲ ਬੋਥ ਲ
 ਲਕਬ ਸੁਫੇਦਾ ਰਲ ਸਵ ਸਵ ਤੇਲ ਮਹੀਨ ਪੀਸ
 ਕਰ ਮਿਲਾਵੈ ਉਸਕੇ ਬੀਚ ਐਰ ਹਬੇ ਲੀ ਮੇ ਖੁਬਰ ਗ
 ਤੇ ਜਬ ਮਲ ਹਮਕੇ ਸਵ ਸਹੋ ਜਾਵੈ ਤੇ ਹੀਨੀ ਕੋ ਬਰਤਨ
 ਮੇ ਪਰਗਥੇ ਜਬ ਇਸ ਮਲ ਹਮਕੇ ਕਾਮੇ ਲਾਵੈ ਤਬ
 ਟੁਕੀ ਪੋਟਲੀ ਸੇ ਇਸ ਘਾਵੁ ਕੇ ਸੇਕਿਯਾ ਕਰੈ ਯੇ ਹਮਲਾ ਹ
 ਮ ਬੀਵੈ ਕਕੀ ਗੋਲੀ ਕੇ ਘਾਵੁ ਕੇ ਐਰ ਨਾ ਸੁਰਕੇ ਘਾਵੁ ਕੇ
 ਅਰਬੁ ਰੇ ਬੁਰੇ ਬਾਦੀ ਆਇਕੇ ਘਾਵੁ ਕੇ ਅਛੁ ਕਰਤੀ ਹੈ
 ਮਲ ਹਮ ੧੨ ਅਧ ਪਾਵੁ ਕਰਵੈ ਤੇਲ ਪਾਂਚ ਤੇਲੇ
 ਪੀਲਾ ਮੇ ਮਪਿ ਘਾਲਾ ਕੇ ਠਿਰ ਉਸੇ ਮੇ ੧ ਤੇਲਾ ਬਿਰੇ ਜਾ ਮਿ
 ਲਾਇਕੇ ਪੀਛੇ ੨ ਤੇਲੇ ਰਲ ਸੁਫੇਦ ਪੀਸਕੇ ਮਿਲਾਵੈ
 ਫਟਕਰੀ ਕੁਨੀ ਈ ਮਾਸੇ ਇਨਕੋ ਪੀਸਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ਮਸਤ
 ਕੀ ਈ ਮਾਸੇ ਮਿਲਾਵੈ ਐਰ ਖੁਬ ਘੋਟ ਕੇ ਮਲ ਹਮਕੇ ਸਵ
 ਸਬਨਾਇਕਰ ਘਾਵੁ ਪਰਲਗਾਵੈ ਤੇ ਸਕੁ ਪਕਾਰ ਕੇ ਘਾ
 ਵੁ ਹਛੇ ਹੋਵਨ ਫਿਤਕ ਅਰਬਾਤ ਅੰਤੁ ਕੋ ਸੋ ਕੇ ਛੁਟ
 ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਰਕੀਬ ਪਤਾਲੂ ਕੀ ਗੋਲੀ ਯਾ ਹਲਜਾ ਦੀ ਯਾ
 ਹੈਨ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਫਿਤਕ ਰੋਗੁ ਗੁੰ ਅੰਤੁ ਕੋ ਸ
 ਜੇ ਪਤਾਲੂ ਕੀ ਗੋਲੀ ਯਾ ਹੈਨ ਸੇਵਧ ਜਾ ਦੀ ਯਾ ਹੈਨ
 ਉਸਨੀ ਫਿਤਕ ਕਹਿਏ ਹੈਨ ਐਰ ਯੇ ਹੋਰ ਗੁ ਅੰਤੁ ਕੋ ਸ
 ਪਤਾਲੂ ਜੇ ਹੈਨ ਤਿਨ ਤਰਾਵ ਰੋਗ ਹੋਵਾ ਤੇ ਪਹਿਲਾ

੧੦੮
੧੦੯

ਤੇਯੇਹੋਕਿਸੀਤਰਹਸੇਚੋਟਲਗਜਾਤੀਉਸਕਰਨ
ਸੋਭੀਅਤ੍ਰਿਤੇਅੰਗੁਲਮਪਤਾਲੁਵਧਜਾਵੈਉਸਕੀਭ
ਕਿਤਸਾਮੇਬਹੁਤਸੇਭੇਪਯੋਰਵਫਾਰੇਕਾਮੀਅਤੇਹੋਨ
ਯੇਹੋਗਇਸਦਵਾਈਸੇਬਹੁਤਜਲਦੀਹਛੁਹੋਜਾ
ਵੈਨਸਖਾਹਰੀਸੋਫਸੁਕੀਮਕੇਖੁਰਾਜਾਨੀਅਜਵ
ਇਨਬਾਬਨੇਕੇਫੁਲਮੁਰਿਚਕੇਬੀਜਹੋਰੁਯੇਹਸਰੁ
ਦਵਾਈਇਕਇਕਤੋਲਾਇਨਮਕੁਕੇਪਾਨੀਮੇਪੀਸ
ਕਰਹੈਅੰਗਇਸਕੇਪਹਿਲੇਅੰਗੁਕੇਸੁਸੇਏਕਸਾਗ
ਕਾਫਦਰਾਨਾਮਸੇਏਦਾਸਾਗਨੁਪਾਨੀਮੇਓਥਾਲਕੇਕੁ
ਰੂਸਦੇਣੀਅਤੇਯੇਹਦਵਾਈਯਾਜੇਪਾਨੀਮੇਪੀਸਕੇਕੁ
ਨਾਇਰਖੀਉਸਕੋਲਕਾਵੈਅਤੇਉਪਰੋਸੇਏਕਾਸਾ
ਗਓਥਾਲੇਹੋਣੀਬੀਨੇਜਿਸਦੀਕੁਰੂਸਦਿਤੀਅੰਗਇ
ਸਪਪਾਨੀਨਹੀਲਗਨੇਦੇਵੇਤੋਹਛੁਹੋਵੈਅੰਗਇਕਕ
ਰਣਇਸਰੋਗਦੇਹੋਵਨਦਯੇਹੋਕਿਪਹਿਲੇਕਿਸੀਕ
ਸੁਰਾਵਸਰਦਤਰਹੋਵੈਵਸੇਸਕਰਕੇਇਸੀਸਬੁਝ
ਕਰਕੇਹਰਇਕਜੇਰੂਮੇਬਾਵੀਉਤਪੰਨਹੋਜਾਤੀਅ
ਤੇਪੇਟਕੇਸਰੁਅਵੈਵੈਮੇਨਾਮਪੇਰਕੇਅਵੈਮੇਜੇਰੂਜੇਰੂ
ਓਹਨਾਮੇਅਤੇਅੰਗੁਜੋਪਤਾਲਹੋਨਉਨਾਮੇਬਾਵੀਸ
ਰਦੀਤਰੀਕੁਰਜਾਦੀਤੇਪਤਾਲਅਵੈਰੋਵਧਜਾ
ਵੈਜੇਹਰੀਯਾਹੋਲੀਯਾਹੋਨਅੰਸੀਦਸਾਹੋਨਪਰ
ਅਜਨਲੋਗਦਵਾਈਪੁਛੁਤੇਠਿਰਤੇਹਕੀਮੋਕੇ
ਪਾਸਕਿਸੀਜਰਹਾਸੇਨਤੀਪੁਛੁਤੇਜੇਓਹਠਸਦਯਾ
ਜੁਲਾਬਬਤਲਾਵੈਵਕੋਈਲੋਪਤਯਕੁਰੂਸਦੇਣੀ
ਬਤਾਵੈਅੰਗਬਹੁਤਸੇਮੁਰਖਲੋਕਉਸਕੇਤਮਾਕੁ

ਕਪਤਾਂਤਥਾਂ ਟੇਸੁਕੇਫਲ ਬਤਲਾਵੇਤੋਂ ਉਨਵਦੁਈ
 ਓਕੇਕਰਨੇਸੇ ਰੋਗ ਅੰਗੁਰੀ ਬਫਜਾਤੋਂ ਉਰਿਤੋਂ ਕਿ
 ਹਕੀਮੋਦੇ ਯਾ ਜਰਗਾਹੋਦੇ ਰੋਗੀਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਸੁਰੁ
 ਵਕੇਮਾਫਿਕ ਇਲਾਜਕਰੋਂ ਐਰਪਹਿਲੇਫਸਵਕਰੇ
 ਅਥਵਾ ਜਲਾਬਦੇਵੈ ਅਤੇਯੇਹਲੇਪਕੀ ਕਰੇ ਨੁਸਖਾ
 ਏਪਕਰਨੇਕ ਨਾਖੁਨਾ ਸੁਕੀ ਮਰੇਇ ਕਫੁਏਕੇਅੰ
 ਰੋਗੀਜਰਦੀ ਚਰਨਗ ਹਕੀ ਸੰਫੁਰੂਹੇਕੀਮੇਗਨ ਏਕਤੇ
 ਲੇਇਨਸਰੁਕੇਪਾਨੀਮਿ ਪੀਸਕਰਗਮਕਰਕੇਫਲਾਵੇ
 ਐਰਜੇਜਰਗਾ ਹਕੀਸਮਤੀ ਨਾਮਮਰਜੀਹੋਵੇ ਤੋਪਹਿਏ
 ਰੁਕਾਸਦੇਵੈ ਉਸਰੁਕਾਸਦੇਨੀਕੀਯੇਹਦਦੁਈਤੋਂ ਨੁਸ
 ਖਾਰੁਕਾਸਦੇਨੇਕਾ। ਸੋਏਕੇਬੀਜਸੋਏਕੇਪਤੇ ਚੇਬੇ
 ਲੀਕੇਪਤੇ ਇਬਲੀਕੇਪਤੇ ਹਕੀਮਕੇ ਪਿਤਪਾਪਕਾਏ
 ਰੁਲੀਪਕਾਰਸਰੁਦਵਾ ਵੇਵੇਤੋਲੇਲੇਕੇਇਨਸਰੁਦੁ
 ਵਾਈਕੇ ਪਾਨੀਮਿ ਐਵਇਕੇਕਾਕੁਕੇਰੁਕਾਸਦੇਵੈ ਉ
 ਪਰਫੇਗਬਾਧੇਜੋਕਫੁਆਗਮੋਹਇਅਮਲਿਮ
 ਹੋਵੇਤਾਯੇਹਹੀ ਇਲਾਜਕਰਤੇ ਜੇਕਰਇਸਦੇ
 ਵਾਈਕਰਨੇਸੇ ਆਰਾਮਨਹੀਹੋਵੇਤੋਯੇਹਰੁਕਾਸਦੇ
 ਵੈ ਨੁਸਖਾ। ਸਿਭਾਯੁਕੇਪਤੇਸਕੇਹੋਇਮਹੁਏ
 ਵੇਨੇਵਸਤੁ ਵੇਵੇਤੋਲੇ ਲੈਕੇ ਵੇਨੇਕੋਪਾਨੀਮਿਉਬਾ
 ਲਕੇਰੁਕਾਸਦੇਵੈ ਉਪਰੋਵੇਹੁਫੇਗਬਾਧੇ ਪਮੇਸਰਕ
 ਰੇਆਰਾਮੋਵੇਗਾ ਤੀਸਰੀ ਤਰਹਉਸਰੋਗਕੀ
 ਯੇਹਤੋਂ ਕਿਬਹੁਤਸੇਮਾਨਖਪਹਵੇਪਾਨੀਪੀਲੇ
 ਨਾਫਿਰਦੇਰੁਨਾਯੇਹਨਹੀਜਾਨਤੇਇਸਮੇਕਿਯਾ
 ਹਨੀਹੋਇਗੀਤੋਵੇਖੀਏਹਮਾਰੀਵਾਨਿਸਤ ਮੇ

੨੭
੧੧

ਯੋਗ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਕਮਾਏ ਅੰਗ ਇਸ ਕੋਲਿ ਦਾਇਏ ਕਥਾਤ
ਯੋਗੇ। ਕੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਮੇਨਾ ਅਸੁ ਭਾਵੁ ਤਰੀ ਅਧਿਕ
ਚੇਤੀਐ ਅਰਬਾ ਜੇ ਲੋਕ ਜਾ ਅਰਨਾ ਮਤ ਪਕੇਵ ਸੇ ਸੋਧੇ ਭੋਲੇ
ਯਾਨਾ ਬਹੁਤ ਰਕ ਕੇ ਪੀਤੈ ਅਤੇ ਕਈਕ ਮਾਨੁਖ ਬਹੁਤ
ਸਰਦਾਸ ਪੀਤੈ। ਇਸ ਪਾਨੀ ਕੇ ਪੀਵਨੇ ਸੇ ਤੇ ਵੇਤਿ ਨ ਰੇ
ਗਊਤ ਸਤ੍ਰੇ ਤੇ। ਏਕ ਤੇ ਯੋਗਿਨ ਲ ਬਹੁਤਾ ਤੇ
ਸਾਯਾ ਅੰਤ੍ਰੇ ਪਤਾ ਲਾ ਕੀ ਗੋਲੀ ਯਾ ਤੇ ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਪਾ
ਨੀ ਉਤਰ ਜਾਵਾ ਤੇ ਤੀਸਰਾ ਯੋਗ ਕਿਤਿ ਲੀ ਠਲ ਜਾਵੀ।
ਯੋਸਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਬੀ ਕਬੀ ਬਾਦ ਖਾਯਾ ਭੂਯੋ ਜਾਤਾ
ਅਰਖਾਤ ਜਲ ਕੇ ਕਢਣ ਕਰਕੇ ਅੰਤ੍ਰ ਕੇ ਸੋਜਾ ਪਤਾ ਲਾਏ
ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਤੇ। ਅੰਗ ਇਸ ਕੀ ਚਕਿਤ ਸਾ ਬਹੁਤ ਹਕੀਮ ਨੇ
ਕਈ ਕਿਤਾਬੇ ਮੇਲਿ ਖੀਐ ਬਹੁਤ ਪੋਥੀਓ ਮੇਰੀ ਲਿਖੀਐ
ਹਮੇਰੀ ਮਤ੍ਰ ਕੁਛ ਟਰਸਾ ਨਿਬੋਨੇ ਇਸ ਮਰਜ ਕੀ ਦਵਾਈ
ਇਸ ਪਕਰ ਸੇ ਲਿਖੀਐ ਕਿ ਪਾਹਲੇ ਤੈਨ ਸਤ੍ਰੇ ਵੇਵੇ ਉਸ
ਅੰਤ੍ਰੇ ਜੇ ਗੋਲੀ ਯਾ ਤੇ ਉਨੇ ਸੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਾਲੇ ਸਭੁ ਠਿ
ਹਮੇਰੀ ਦਵਾਈ ਨਿਕਾਲੇ ਉਸ ਪਾਲ ਗਾਵੈ ਕਿਵੇ ਹਯਾ
ਵ ਬਹੁਤਾਰੇ ਸਭੁ ਪਾਨੀ ਨਿਕਾਲ ਜਾਵੈ ਸਤ੍ਰ ਅਠਦਿਨ
ਕੇ ਪੀਵੇ ਅਛੇ ਤੇ ਨੇਕੀ ਮਲਹ ਮਲ ਗਾਵੈ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੁ
ਵਾਈ ਲਿਖਾਵੈ ਅੰਗ ਜੋ ਅੰਦਰ ਕੇ ਪਾਨੀ ਕੀ ਵਿਕਾਰ ਦੁਰ
ਜੇਵੇ ਤੇ ਘਾਵ ਵੇਹੁ ਸਕ ਕਰ ਜਲ ਦੀ ਹਛਾਯੋ ਜਾਤਾ। ਅ
ਭਿਠਿ ਰਕਬੀ ਵੇਹੁ ਰੋਗ ਨਹੀ ਉਕਰਤਾ ਠਿ ਰੋਵੇ ਹੋਰ ਗ
ਨਹੀ ਉਠਤ ਕਬੀ ਖਾਨੇ ਕੀ ਦਵਾਈ ਯੋਗੇ ਨੁਸਖ ਖਾਨੇ
ਕੀ ਦਵਾਈ ਕਾ। ਕੀਵਰ ਗੇਵ ਬੀਸ ਲੋਚਨ ਨੀਲਾ
ਜਹਾ ਮਹਾ ਖਤਾਈ ਕੇਸ ਹੀਠ ਮਲਨੀ ਯੋਗ ਸ

ਕੁਦਵਾਈ ਏਕ ਏਕ ਤੇਲਾ ਲੇ ਅਲਸੀ ਏ ਮਸੇ ਖਦਮੀ ਕਿ
 ਬੀਜ ਏ ਮਸੇ ਇਨ ਸਗੁ ਦਵਾਈ ਕੇ ਪੀਸ ਕੇ ਰਖੇ ਮਦਰ
 ਉਠ ਕੇ ਚਾਰ ਮਸੇ ਦਵਾਈ ਖਾਢੈ ਉਪਰੇ ਏਕ ਤੇਲਾ ਸਹਿ
 ਤ ਪੀਏ ਚਾਰ ਤੇਲੇ ਪਾਨੀ ਪਾਏ ਕੇ ਸਹਤ ਪਾਨੀ ਮਿਲਾਏ
 ਕੇ ਖ ਮਸੇ ਦਵਾਈ ਕੇ ਸਾਥ ਪੀਏ ਰੋਜ ਖਾਢੈ ਰਾਜੀ ਹੋਏ
 ਏ ਸੁਰਕੀ ਕਿ ਰਖਾ ਸੇ ॥ ਔਰ ਬਾਤ ਕਾ ਨਿਰਨੇ ਕਰਤ
 ਹੈ ਯੇਹ ਰੋਗ ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੀ
 ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸੁਜਾ ਕਹੇ ਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵੇਹੁ ਦਵਾਈ ਕਰਤ ਵੇਹੁ
 ਤ ਏ ਵੀ ਮੇ ਪਚ ਕਾ ਠੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਧ ਕੇ ਸੋਨਾ ਮਪਤ
 ਲਾ ਆਕੀ ਗੋਲੀ ਯਾ ਮੇ ਪਾਨੀ ਉਤਰਾ ਆਤਾ ਹੈ ਤੇ ਵੇਹੁ ਪਾ
 ਸਿ ਪਤਾ ਲਾ ਆਕੀ ਗੋਲੀ ਯਾ ਕੇ ਭੀ ਤਰ ਤੇ ਜਾ ਬ ਕੇ ਸਮਾ
 ਨ ਮਾਸ ਕੇ ਉਕਾਟਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵੇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸੀ ਪਾਸੇ ਤਾ ਹੈ
 ਤੇ ਪਾਨੀ ਪੇਚ ਕੀ ਚਿਰ ਠਹਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕੇ
 ਰ ਕੇ ਭੀ ਤਰ ਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਕਟ ਜਾਨੇ ਕਰ ਕੇ ਆਤ ਉਤਰ
 ਆਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਯੇਹ ਰੋਗ ਅਸਾਧੋਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਯੇ
 ਹੋਰ ਗਾਇਸ ਕਾਰਣ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ
 ਰੋਜ ਨ ਕਰ ਕੇ ਔਰ ਜਲ ਪੀ ਕਰ ਬਲ ਕਰੇ ਵਾਕਿਸੀ
 ਸੇ ਕੁਸਤੀ ਲੈ ਕੇ ਬਿਅਮ ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਦੀਵਾ ਠਪਰਚ
 ਕੇ ਜਾ ਕੁਦ ਪੈ ਕੇ ਫੁਲ ਮਾਏ ਇਨ ਕੇ ਸਿਵਾਇ ਕੋਈ ਔ
 ਰ ਭੀ ਕਾਮ ਕਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ ਸੇ ਆਤਮ
 ਵਰ ਉਤਰਾ ਆਵ ਦੀਯਾ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਪੇਚ ਪਰ ਏਕ ਗੁ
 ਠਲੀ ਸੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਚਲਾਨੇ ਫਿਰਨੇ
 ਸੇ ਕੁਛ ਵਿਨੇ ਕੇ ਪੀਏ ਵੇਹੁ ਆਵਰਾ ਅੰਧ ਕੇ ਸੁ ਮੇਰ
 ਹਿਤੀ ਹੈ ਜਬ ਵੇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸੇ ਵਦਾ ਹੈ ਏ ਵੀ ਆ

ਦਰਾਖੇਟਮੇਚਲੀਜਾਤੀਐਂ ਔਰਉਠਤੇਸਮਮਲੇਟਤੇਸ
 ਮਮਤਥਾਬੈਠਤੇਸਮਮਉਸਕਸਬਦਹੋਤਾਏਉਸਰੇ
 ਗਕੀਚਕਿਤਸਾਯੇਹੋਕਿਏਕਲਿਗੋਟਵਅੰਗੇਜੀ
 ਕਪਨ੍ਹਾਬਾਧਿਆਕਰੇ ਅਥਵਾਵੇਹਉਪਾਇਕਰੇਜੇ
 ਪਾਨੀਕੇਕਾਰਣਅੰਤੁਕੇਸੇਕੇਪ੍ਰਕਟਮੇਵਰਣਨਕ
 ਰਆਏਐਕਛੁਅਸਚਰਜਕੀਬਾਤਨਹੀਐ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸੁਰਕੀਕ੍ਰਿਪਾਹੋਇਤੋਆਰਾਮਹੋਜਾਵੇਗਾ ਅਥ
 ਸੁਠੇਦਵਚਾਕਇਲਾਜਾ ਮਾਨੁਖਕੀਵੇਹਉਪ
 ਚਿਟੇਦਾਗਹੋਜਾਵੇਹੋਨਾ। ਇਕਨਾਮਨੁਖਦੋਸ
 ਰੀਰਮੇਠੇਨਤਥਾਸਸਤ੍ਰਾਦਿਕਕੇਘਾਵਹੋਇਹੋਵਨ
 ਉਸਉਪਰੀਮਲਾਮਲਗਾਈਏ ਤੋਹਛੋਹੋਗਾਏਹੋ
 ਵਨਾਤੋਠਿਗਇਨਘਾਵੇਕੇਨਿਸਾਨਸੁਠੇਦਹੋਗਾਏ
 ਹੋਵਨਤੋਉਸਕੇਉਪਯੋਗਵਦਾਈਲਗਾਨਚਾਈਏ
 ਦਾਗਉਪਰੀਗਾਜਾਵਾਏ ਨੁਸਖਾ ਮਨਸਿਲਮ
 ਜੀਠਲਾਖਦੋਨੋਹਲਾਧੀਯੋਸਛੁਦਵਾਈਬਰਾਬਰ
 ਲੈਕੇਇਨਸਰੁਕੇਮਹਿਨਕਰਕੇਪੀਸੇਪਿਤ੍ਰਐਸਾ
 ਹਤਮਿਲਾਇਕੇਦਾਗਉਪਰਲਗਾਈਏਲੇਪਕ
 ਰਨਾਚਾਈਏਤੋਦਾਗਮਿਟਜਾਤੇਏਸਰੀਰਕੀਖ
 ਲਾਨ੍ਹੀਨਾਮਤੁਚਾਕੇਇਕੋਜੈਸਾਰੀਗਹੋਜਾਤਾਏਖ
 ਲਾਨ੍ਹੀਦਾਸੀਪੰਕਯਤਨਔਰਸ਼ਾਈਕਾਜਤਨ
 ਸ਼ਾਈਨਾਮਛਾਈਕੋਕਹਿਤੋਏਜੈਕਿਸੀਮਨੁਖਕੇ
 ਮੁਖਪਰਤਥਾਛਾਤੀਪਰਅਥਵਾਸਰੀਰਮੇਕਿਸੀ
 ਜਗਤਪਰਸੁਠੇਦੀਲੀਏਦਾਗਹੋਵੇਤੋਬਹੁਤਸੇਮ
 ਨੁਖਮਉਸਕਕਚਾਕੋਟਭੀਕਹਤੇਏਔਰਚਕਿਤ

ਸਾ ਓਸਕੀ ਯੇਹੋ ਨਸਖਾ ਸੁਠੇਵਸਨਾਇ ਕਕਰੋਰੀ
 ਜਨ ਮੁਲੀਕੇ ਬੀਜ ਚੋ ਕੀਯਾ ਸੁਹਾਗਾ ਕਚਾਇਨਸਕੁਰਪੀ
 ਸਕਰੇ ਜਲਕੇ ਸਬਰਲਾਇਕੇ ਲੇਪਕਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਸੇਅਰਾਮਹੋਵੈ ਅਰੁ ਇਸਦੁ ਦੁਈਸੇਅਰਾਮਨਹੀਹੋਇ ਤੋ
 ਯੇਹਦੁਦੁਈਕੁਨੀਚਾਹੀਏ ਨੁਸਖਾ ਮੁਲੀਕੇਬੀਜ ਕੋਪਾਨੀਮੇ
 ਸਕਰੇਲਗਾਵੈ ਅਰੁਪ੍ਰਮੇਸੁਰੇਇਸੀਪਕਾਰਸੇਸਤਦਿ
 ਨਕਰੇਤੋਉਮਦੈ ॥ ਇਨਮੇਅਰਾਮਹੋਵੈਗਾਈਸਰਕ੍ਰਿਪਾ
 ਸੇ ॥ ਦੁਇਤ੍ਰੇਦੇਕਿਇਸਪੁਸਤਕਮੇਮੰਨੇਅਪਨੀਬੁ
 ਧੀਮਾਠਿਕਇਸਮੇਫੋਰੁ ਫਨਸੀਕ ਇਲਾਜ ਅਰਸਸ
 ਤੁਆਦਿਕਸੇਘਾਵੁਜੇਲਗੇਹੈ ਤਿਸਕੇਯਤਨਕਰਕੇਦੁਦੁ
 ਈਕਰੀਏ ਅਰੁਕੁਜੇਘਾਵੁਅਦਿਕਅਨੇਕਰੋਗਕੀਦੁਦੁ
 ਈਕਰਨੀਯਥਾਕੁਮਸੇਲਿਖੀਏਪੰਤੂਅਥਬਨਾਨੇਕੀਬਿ
 ਧਿਅਰਹੁਕੀਕੇਜੋਨੇਕੀਬਿਧਿਅਰਤਲਦਾਰਕੇਉਸ
 ਘਾਵੁਕੀਬਿਧਿਜੋਚਾਰਉਗਲਕੁਘਾ ਲਗੇਹੈਇਸਕੀ
 ਦੁਦਾਈਮੁਹਮਯਤਨਕਹਾਏਅਰ ਉਸਘਾਵੁਕੀਦੁਦੁ
 ਈਯਤਨਕੀਕਹੇਹੈਜੋਸਦੇਰੇਹੁਅਨੋਸਿਧਿਕਾਕਹਛੁਕੀ
 ਹੋਗਮਹੋਇਅਰਗੋਲੀਕੇਲੁਗਨੇਕੀਦੋਬਿਧਿਜਿਸ
 ਸੇਘਾਵੁਚੀਰਨਹੀਜਾਵੈਅਰਗੋਲੀਕੀਨਿਕਲਾਵੈ
 ਯੇਹਇਲਾਜਮੰਨੇਇਸਪੁਸਤਕਮੇਇਸਦੁਸਤੋਲਿਖੇ
 ਕਿਯੇਹਕਾਮਉਸਤਾਦਕੇਬਿਨਾਨਹੀਆਤਾਕਾਬਿਨਕਾਮ
 ਏਉਸਤਾਦਕੀਖਿਦਮਤਕਰੀਏਤੋਸੀਖੀਏਤਦਦਸ
 ਤਕਾਨੀਦਾਕਾਮਆਉਦਾਏਅਰਇਸਪੁਸਤਕਦੇਇਚ
 ਹਕਕਿਸਮਦੇਫੋਰੇਅਰਘਾਵੁਦਾਇਲਾਜਲਿਖਾਏਜੋ
 ਇਸਪੁਸਤਕਨੂੰਕਲਰਖੇਗਾਅਰਉਸਤਾਦਕੇਲੇ

੧੯੪
੧੧੪

ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਸਿਖੇਗਾ ਸੋਬਹੁਤ ਨਫ ਉਠਾਵੇਗਾ। ਅ
ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਰੋਗ ਮੇਨੇ ਅਪਨੀ ਅਕਲ ਵੰਦੀ ਕਰਕੇ ਮਨਹਿ
ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਨਾਨੀ ਲਿਖ ਦੇਵੇਗਾ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਉਨਾਇਲਾਜ
ਕੋਲਿਖਾਵੇਖਾ ਬਿਨਾਸ ਮਝੇ ਇਲਾਜ ਕਰਤਾ ਤੇ ਉਸਰੋ
ਗੀਕੋ ਨਕਸਲ ਪਹੁਚਤਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋਬ
ਦਨਾਮੀ ਹੋਤੀ ਔਰਨੇ ਤੇਜੇਸੇ ਅਸਥਾਨ ਬਣੇ ਨਾਜਕ ਹੋਤੇ
ਪੈ ਔਰ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋਨੇ ਤ ਕਰਕੇ ਸੁਖੈ ਇਸਲੀਏ ਮੇਸੇ
ਅਸਥਾਨਕ ਇਲਾਜ ਸਮਝਕ ਕਰਨਾ ਵਾਜਬੈ ਇਸ
ਵਾਸਤੇ ਹਰ ਏਕ ਮਾਨੁਖ ਕੋਨੇ ਤ ਰੋਕਾਇਲਾਜ ਨਾਕਰਨਾ
ਚਾਹੀਏ ਔਰਨੇ ਤਕਾਇਲਾਜ ਜੋਬਨ ਦਾਨਾ ਅਤਕਰ
ਕੇ ਉਸਤਾਦ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਸੋਕਰੇ ਦਸਰ ਨਕਰੇ।
ਅਗੇਫਸਦ ਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਣ ਲਿਖਾਏ। ਮਾਨੁਖਕੋਉ
ਚਿਤ੍ਰਤੈ ਜਿਸਦਿਨ ਨਿਗਾਹਰਹੈ ਉਸਦਿਨ ਫਸਦਖ
ਲਾਵਨਾਚਾਹੀਏ ਅਗੇਫਸਦਖ ਲੇਨੇਕੀਤਾਗੀਕੋ
ਰਣ ਅਵਗੁਣ ਲਿਖਤੇ ਪਹਿਲੀਤਾਗੀਕੋਛੋਰ
ਦੇਨਉਚਿਤਤੈ ਕਿਉਕਿ ਫਾਰਸੀਵਾਲੇਪਹਿਲੀਤਾਗੀ
ਖਚਾਂਦਕੋਦੇਖਕੇਵਸੇਦਿਨਕੋਪਹਲੀਕਹਿਤੇਦਸੀਤ
ਗੀਕੋਫਸਦਖ ਲੇਨੇਸੇਮੁਖਕ ਪੀਲਾਪਨਵਰ ਹੋਤਾ
ਹੋਤੀਸੀ ਫਸਦਖ ਲੇਨੇਸੇ ਪੀਲਾਪਨਵਰਯਾਜਤਾਹੋਤੈ
ਬੀਕੋਸਰੀਰਕੇ ਦਾਗ ਵਧੇਹੋਵੇਦਰਹੋਜਾਤੇਪੈਅਰਪਾਚ
ਵੀਕੋਮਾਨੁਖਪ੍ਰਸਿਨਹਤਾਹੋਵੈ ਠੀਕੇਮੁਖਕੀ ਅਖੋਕੀ
ਜੇਤਤੇਜਹੋਤੀਹੋਸਤਵੀਕੋਸੀਰਮੇਟਾਤਾਜਾਹੋਤਾਹੋਅ
ਠਵੀਕੋਨਿਬਲਤਾਹੋਤੀਹੋਨਾਵੀਕੋਸੀਰਮੇਖੁਜ
ਲੀਹੋਤੀਹੋਦਸਵੀਕੋਬਲਪ੍ਰਸਤਾਸੀਰਮੇਹੋਵੈ

ਯਾਰਈ ਕੀਪਨ ਵਾਇ ਦੁਰਹੋਵੈ ਬਾਰਵੀ ਅਛੁ ਨ ਜੀਨ
 ਖੇਦੈ ਤੀਰਵੀ ਸੀਰਮੇ ਪੀੜਹੋਤੀ ਚੋਧਵੀ ਨਿਦ ਦੁਰ
 ਹੋਜਾਤੀ ਪੰਢਵੀ ਬਦਨਮੇ ਕੋਈ ਬੀ ਮਾਰੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਜੋ
 ਲਾਵੀ ਵਾਲਿ ਕੀ ਸੁਫੇਈ ਦੁਰਹੋਜਾਵੈ ਸਤਾਰਈ ਮਨਕੀ
 ਪਸਿਨਤ ਬਨੀ ਰਹਿਤੀ ਸਤਾਰਈ ਰਿਦਸਕੀ ਬਲਵਾਨ
 ਤਾਨਹੀ ਰਹਿਤੀ ਉਨੀਸਵੀ ਕੋ ਮਸਤਕਕੀ ਪ੍ਰਬਲ ਰਾਹੋਤੀ
 ਪੰਢੀਸਵੀ ਕੋ ਸਰੁਤਰਾ ਕੋ ਰੋਗ ਦੁਰਹੋਤੀ ਇਕੀਸਵੀ ਕੋ
 ਬਰੁਤਰਾ ਸੇ ਪਸਿਨਹੋਤੀ ਬਾਈਸਵੀ ਕੋ ਕੰਠ ਪੀੜਾ ਦਾਂਤ
 ਪੀੜਾ ਦੁਰਹੋਵੈ ਤੇਈਸਵੀ ਕੋ ਅਧਿਕ ਨਿਰਬਲ ਰਾਹੋ
 ਤੀ ਚੋਈਸਵੀ ਕੋ ਕਬੀ ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਨਹੀ ਹੋ
 ਵੈ ਪੰਚੀਸਵੀ ਕੋ ਖਟ ਕਾਨ ਰੋਗ ਦੁਰਹੋਵੈ
 ਛਬੀਸਵੀ ਕੋ ਗੁਰਦੇ ਕੀ ਪੀੜ ਤਥਾ ਪਸਲੀ ਕੀ
 ਪੀੜ ਦੁਰਹੋਵੈ ਸਤਾਈਸਵੀ ਕੋ ਬਦਾਸੀਰ ਦੁਰਹੋਵੈ
 ਅਠਾਈਸਤਾਰੀਖ ਕੋ ਸਰੁਤਰਾ ਕੀ ਪੀੜ ਨਿਸਟ ਹੋ
 ਵੈ ਉਨਤੀਸਤਾਰੀਖ ਕੋ ਕਈਤਰਾ ਕੋ ਰੋਗ ਦੁਰਹੋ
 ਤੀ ਤੀਸਤਾਰੀਖ ਕੋ ਫਸਦ ਕਰਾਵੈ ਮਨਕਾ ਕੁਰ
 ਮਦੁਰਹੋਵੈ ਕਿਸੀਤਰਾ ਕੀ ਬੇਕਲੀ ਨਹੀ ਹੋਵੈ ਯੇ
 ਹਤੀ ਸਤਾਰੀਖ ਮੇ ਫਸਦ ਖੁਲਾਵੇ ਨੇਸੇ ਸੁਰੁ ਅਸਰੁ
 ਫਲ ਕਹਿਦੀਯਾਏ ਯੇਤਤਾਰੀਖ ਚੰਦਕੋ ਹਿਸਾਬਸੇ
 ਜਣਨਾ ਚਾਹੀਏ ਅਥਵਾ ਰਕਾਫਲਾ ਸਨੀ
 ਚਰਵਾਰ ਕੋ ਫਸਦ ਖੁਲਾਵੈ ਤੇਜਨੁਨਾ ਆਦਿ ਕੋ ਰੋਗ
 ਕੋ ਦੁਰ ਕਰਤਾਏ ਅੰਤਵਾਰ ਕੋ ਫਸਦ ਖੁਲਾਵੀਏ ਸ
 ਭਤਰਾ ਕੋ ਰੋਗ ਕੋ ਦੁਰ ਕਰੇ ਸੋਮਵਾਰ ਕੋ ਫ
 ਸਦ ਖੁਲਾਵੀਏ ਤੋਕਈਤਰਾ ਕੋ ਲਹੁਕਾ ਵਿ

੧੧੬
੧੧੫

ਕਾਰਕੇ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ . ਮੰਗਲ ਵਾਰ ਕੇ ਫਸਦ ਕਰ
ਈਏ ਤਾ ਸਾਰੇ ਬਦਨ ਕੀ ਖੁਜਲੀ ਜੋ ਖਰਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਸੋ ਦੂਰ ਹੋਵੇ . ਬੁਧ ਵਾਰ ਕੇ ਦਿਨ ਫਸਦ ਨਹੀ
ਖੁਲਾਵਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿਤਾ ਬੋਕੇ ਲਿਖਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ
ਮਾਇਸ ਦਿਨ ਕੇ ਨਖੇ ਵਾਲਿਖ ਤੇ . ਵੀਰ ਵਾਰ ਕਾਲੇ
ਹੁਕਮ ਨਾ ਖੁਫ ਕਾਨ ਰੋਗ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਸਾਰੇ ਸਾਰੇ ਮੇ ਬਾਦੀ ਕੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸੁਕਰ ਵਾਰ ਕੇ ਲ
ਹੁਕਮ ਵੀਏ ਤਾ ਜਨਮੀ ਰੋਗ ਕੇ ਪੈਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਫ਼ਤਾ
ਹੀ ਹੈ .

ਇਤੀ ਵਾਰ ਫਲ

ਅਥ ਫਸਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ .

ਜਿਨਾ ਨਸ਼ੀਯ ਦੇ ਫਸਦ ਖੋਲੇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨ ਉਨਾ ਪਸਿਧ ੨੨
ਨਸ਼ੀਯ ਕੇ ਨਾਮ ਲਿਖਤ ਹੈ . ਕੀ ਫਲ ਰ ਨਾਨੀ ? ਬਾਸ
ਲੀਕ ਰਗ ੨ ਹਲ ਰਗ ੩ ਹਬਲ ਲਜਰ ਰਗ ੪
ਅਸੀਲਾ ਮਗ ਰਗ ੫ ਸਾਫਨ ਰਗ ੬ ਅਰੁਕ ਨਿਸਾ
੭ ਯੇਜਾਤ ਰਗ ਨਾਮ ਨਾਨੀ ਯਾ ਹੈ . ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ
ਕਿਜੇ ਲੋਗ ਹਰਏਕ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਫਸਦ ਖੁਲਾਵ
ਤੇ ਹੈ . ਯਾ ਜੁਲਾਬੁ ਲੈਤੈ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਦੂਸਰੀ ਅਭਿਯਾ
ਸਪਤ੍ਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਏ ਯਹ ਅਭਿਯਾਸ ਹ
ਫੂਨ ਹੀ ਹੈ ਫਸਦ ਕਾਨ ਖੁਲਾਨਾ ਹਫ਼ਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਸਾਰੇ
ਬਰਸ ਮੇ ਅਸਲੀ ਤੀਨ ਰੋਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਧ ਰੁਕੀ ਤੀ
ਨਤ ਰਾਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫਸਦ ਖੁਲਾਨੇ ਕੀ ਜਰੂਰਤ ਹੋਵੇ
ਤੋ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇ ਮਧਨਾਨ ਕੇ ਸਮਾ ਅਰਥਾਤ ਠੰਡ ਸਿ
ਪਾਲ ਕੀ ਬਹਾਰ ਮੇ ਦੁਪਹਰਾ ਵੇਲੇ ਲੈ ਕਢਾਵੇ ਕਿਉਂ
ਕਿ ਉਸ ਬਹਾਰ ਮੇ ਲੋਹੁ ਚੰਕ੍ਰ ਮੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਠਹਰ ਜ

ਤਾਹਿ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਿਆਨੇ ਇਸ ਤਰਾਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਏਨ੍ਹ
 ਠੰਢ ਕੀ ਬਹਾਰ ਮੇਂ ਜਮ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਯੇਹ ਬਾਤ ਸਚੀ ਨਹੀਂ
 ਹੈ ਜੇ ਆਦਮੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਲੋਹੁ ਜਮ ਜਾਵੈ ਤੇ ਆਦਮੀ ਜੀ
 ਵੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆ
 ਹਲੇਹੁ ਕੇ ਨਿਕਲਨੇ ਮੇਂ ਯੇਹ ਪੀਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਯੇਹ
 ਰੂਪਿਰ ਹਛਾ ਹੈ ਯੇਹ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਰਥਿ ਸਸਮ ਮੇਂ ਫਸਦ
 ਖੁਲਾਵੇ ਨੇ ਮਾਨੁਖ ਦੁਰਬਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਬੁਰੇ
 ਰੂਪ ਕੇ ਸਬ ਅਛੁਰ ਪਰਗੀ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੀਖਮ
 ਕਲਕੀਰਤ ਮੇਂ ਗਮੀ ਕੀ ਬਹਾਰ ਮੇਂ ਲੋਹੁ ਪ੍ਰਥਕ ਪ੍ਰਥਕ
 ਹੋ ਜਾਵਾ ਹੈ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਲੋਹੁ ਹੋ ਨੇ ਕੇ ਸਬ ਇਸਰਿਤ
 ਮੇਂ ਜਮ ਜਾਤਾ ਹੈ ਲੋਹੁ ਕਢਾਵਣਾ ਸੋਚ ਕੇ ਸਮਝ ਕੇ
 ਕਢਾਵੈ ਅਰਸਵੇਰੇ ਕੇ ਸਮਮ ਲੋਹੁ ਕਢਾਈਏ ਤੇ ਲੋ
 ਹੁ ਕਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸਕੀ ਕੀ ਬਹਾਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਬਾਜੇ ਬਾਜੇ ਮਨੁਖੋ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਪ੍ਰਯਾਤਾ ਹੈ ਫਸ
 ਦ ਖੁਲਾਨੇ ਕਾ ਜਬ ਵੇਹਲੇਹੁ ਨਹੀਂ ਕਢਾਵੈ ਤੇ ਉਨਕੇ ਏ
 ਨਕਾਏ ਕਰੋਗ ਉਤਪਤ ਹੋ ਆਵਤਾ ਹੈ ਰੋਗੀ ਰਹੇ ਸੇ
 ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਖਾ ਕੀ ਰਿਤ ਮੇਂ ਲੋਹੁ ਇਕ ਜੋ ਸਾਮ੍ਹ
 ਤੇ ਦਿਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਰਖਾ ਰਿਤ ਮੇਂ ਫਸਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨ
 ਹੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਜਰੂਰਤ ਪੜੇ ਤਾਹ ਕੀ ਮਦੀ ਸਲਾਹ ਨ
 ਲਫਸਦ ਖੁਲਾਵੈ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੇਂ ਲੋਹੁ ਕਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਖੁਸਕੀ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਕਈ ਰੋਗ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਜਾਤੇ
 ਹੈ ਪੀੜਾ ਕੀ ਕਈ ਤਰਾ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਈ ਤਰਾ ਦੀ ਦਰ
 ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਦੇਖੀਏ ਜਦ ਫਸਦ ਕਰਨੇ ਕੀ ਜ
 ਰੂਰਤ ਪੜੇ ਤੇ ਨਾਸ ਮੇਂ ਨਤੀਰੀਖ ਨਾ ਦਿਕ ਕਛ ਨਹੀ